

گتیالی

سعد الدین شیون

کتیالی

لیکوال
سعد الدین شیون

کتاب پڙندنه :

+۹۲-۹۱-۲۵۶۳۵۱۲:۳

د کتاب نوم : گتياली

ليکوال : سعدالدين شپون

خپروونکی : دانش خپرندويه ټولنه

کمپوزر : محمد ظاهر بابري

د چاپ ځای : دانش کتابتون ، پېښور

د چاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م

د پښتني طرح : استاد حسن پاوند

د خپرنډوی یادښت

"گتیمالی" د پښتو ژبې د ځانگړي سبک څښتن لیکوال
ښاغلی سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او
ځانگړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین ټاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوي
یې په زړونو کې هیلې راوتوکولې او دا دی گتیمالی په خپرېدا
هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرنډویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتگاري
ټولنې په توگه د دې کتاب خپراوي د ځان لپاره ویاړ بولي او د
ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی
کوي.

موږ د دې پرخای چې په کتبی کې پراته څه وازوو،
پرېږده چې گران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت ویناو په
تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي

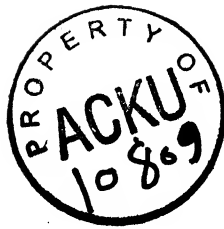
دانش خپرنډویه ټولنه

ڊالی

خوانيمرگ امان الله ساهو ته چي لمبرزماو
خوهنه وار ورومبي کر.
زلمي هيوادمل ته چي داسي بيره بي
راباندي کوله ته وا پوهيري چي داسي
وروستي ناول دی

شپون

پيلا مه

داد کاپر شی لانه وراغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپریښي وو. غم
ښادی ټولې آښاوې هسې نه و چې دنیاگل وگلزار وه خو موږ ورسره روږدي
وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سودونه خوړل؛ شاه محمد دوکاندار
لاهم چې می تللې دره یې وهله؛ موږ هلکانو لاهم دگاونډو دهقانانو دپالیزنه
ختکې غلا کول. کوډگرې او فالبینې لاهم خورجینې په شاکور په کور
گرځیدې؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوګ ښکلي گیر کیدل.
خو هر څه په خپل خای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې ټنډې او تقدیر
نه ورپښه شوې وه. خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک
کړ. یوه لسیزه، کال و سر، شپه ورځ، دمیریانو په شان، یو یو، دوه دوه له
درو، له شیلو، دغرونو له ډډې، له اوبو، دخنګلونو له مینځه، له سمڅو وتلی،
له ونو راکوز شوي. امسا لکولې، په مندو، دزگیرو یو سره، په موټر، په خره، په
شاتوري آس، په بایسکل، په جاله کې پندونه په سر، په شاپورې تړلي، په
تیمی صندوقو باندې دلمر دخلا دپړق، برقي په سر، پرونی اچولي، مخ
لوڅې، سر توري، لنډ کمیسې، کلو شې په پښو، جګ پوندې بوتان په پښو،
پښې بیلې، رنگن ماشومان په غېږ کې، یویو دوه دوه بسته کورنۍ نالوستی،
فاکولته پاس، ډاکتر، ماسټر، میرزا، دهقان، خاڅکی، لښتی، ویا له، نهر اویا

داسې سيند چې اوبه يې مړې او خاموشه بهيرې . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ،
له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهير کې علم خان نومى تاجک هم و چې بيا يې خان فيض زاد معرفي کړ اوويل يې چې يو وخت دپوهنې وزارت دقلم مخصوص مدير و ، تخلص يې دخپل پلار ، افسقال فيض الله نه اخيستی و چې دچاه آب لوى خان و ، لکه چې دى پخپله کومه دوره دشوري وکيل هم پاتې شوى و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومنانو دوه تنکي زامن وو . يوه يې دهغه آس جلو نيولى و چې مور او ماشومه خور يې پرې سپرې وې . علم خان يو دنگ پلن سړى و خو چې به په پيچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او په هروڅو دقيقو کې به يې دشاتنه کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلي وو . هلته يوه وره چينه راخوټېده او کوزمپه گټو او شکو کې ورکيده . علم خان دغره په نيمايي کمر کې تقريباً په ځاپورو او دبوټو او ونوڅنو په نيولو پاس روان و ، چې پاس وخوت دېستو لاسونو نه يې په نوکانو ازغمني ايستل . نوروته يې خوږه ، شرميندو کې موسکا وکړه او دساره اسويلي سره يې وويل " اى واى جوانى !"

کوډ لاروي امسا لگوله او په هر قدم دى هم نيمه دايره ورسره تاویده . مازيگر لمر په غر غرو و چې ستميدلى پاس وخوت . ځاويل دپوهنتون استاد پوهاند اند خويى دى . خونه سوټ و ، نه بوټ ، خرې جامې ، خر خادر ، زوى ورته په يوې پيالې کې څه يخې اوبه راوړې اوده څه تور درنجو په شان کوم شى پکې واچاوه ، دشهادت په گوته يې ولږه او غوړپونه يې ترې وهل بل خويى يې نورو ته ، دغذر په لهجه وويل ، " بابا په قهوې روږدى دى او چې دى مو راوسته نو ويل يې که زما قهوه هم درسره وانخلي خداکه درسره قدم هم واخلم . " خو دغذر غوښتلوضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضاوت نه کاوه ، هر سړى خانله ټاپو و .

مايیکه دخپلې وړې لمر او خوارنجوکي ميره سره پاس وختله . داندراپ دسيند نه دراوړې وتلو په وخت کې يې دلسو مياشتو زوى ، چې په گل سيب ټکړى يې شا پورې تړلى و ، او بوټرې وې ووږ . يوه دنکه کابلۍ وه چې دخينو

زړونه يې ليدو ته ليواله وو . ايله دگړو دپېچومني نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دئ او دمجاهدينو دوپرې يې چادري په سر كړې وه .

مړی يې په كټ كې پاس راوخيژاوه . چاپوښتنه كړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدينو ، داموولې بار كړی ؟ خلوړو خرڅادرو چې كټ يې په اوږو روان كړی و . وويل : مريض و ، موړ ډيرې هلې خلې پرې وكړې خو ده بس همدا پارسي بدله تر مرگه ، تكراروله چې :

وطن آنجاست كازاری نباشد.

كسی را باکسی کاری نباشد.

يوغلی دنگ زلمی دنورو نه لرې په يوه گټه باندي ناست و ، دخپلی شليدلې تسمې يې په يوې رېښکۍ چې پرتوگانې ته ورته وه ، تړلې ، ده په يوه موشكش ، په دهنه غوري كې درې شپې خلكيان ايسار كړي وو ، اوس يې نوم موشكش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و . يوه بل كټ ته خيرن كور لركی په لاس ټيټه كی يوه خوان په ولاړو تكيه يې وهلې وه ، ديوه نړی ډنگر خرڅادری سره په تاوده بحث لگياو .

دغرونو په نړيو ، كړو وږو لارو چې پخوا به يوازې بزې او گوجر ورختلی شو ، د شنو پسلونو له مېنځه چې يوازې به يې دوږو سرونه ښورېدل اوتابه ويل خاړوي دي چې پكې خړي ، نور نه ښكاري ، يوازې ټانتي او وډښوري ، ددرو له سوړو سمبوړو ، دلبلو لام مخ دپيسور په هواړې ، په گړو وړ روان و .

لومړی څپرکی

انور او گلاجان وړاندې وروسته ، په يوه کلی او ديوال تر مينځ گاونډي كې پيدا شوي وو اوپه پېښور كې هم دډنگرۍ ديوه سرای دېام په كرايي كوټه كې گډ اوسيدل : انور فاكولته پاس و ، گلاجان ايله شپږم صنف پوره كړی و ، خودې تفاوت ددوی يارانه خرابه نه كړای شوه ، بلكه دادوه كاله په نا آشنا ملك كې اوسيدلو ، نور هم سره خواږه كړي وو . په كندوز كې هم دانور ټوله كورنۍ لوستې او باسواده وه خو دگلاجان اووه پښته فالوسته تير شوي وو او موړ به يې ده ته ميرزا ويل .

دروسانو دیرغل په دویم کال پېښور ته په مهاجر کیدو کې ددوی سملاسي مطلب د عسکرۍ د جلب نه ټیښته وه خو انور نور خو بونه لیدل او ګلاجان یې هم په خان پسي قنچوغه د کندوز نه راوستی و .

انور دادبیاتو په پوهنځی کې یوڅه انګریزي زده کړې وه ، اوس یې د آی . سي . آر ، سي په کورسونو کې داخله اخیستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به یې د میوو او دانو رپړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پېښور ته د رسیدو سره سم د سفارتونو د دروازو ټکول ، عربیې لیکل او په تنظیمونو کې واسطه بازی شروع کړې . یوه نیمه مقاله او ترجمه یې په حزبي اخیارونو کې هم راووتله . د ګلاجان برخه رپړه وه ، پخلی او د جامو پریول وو ، چندانې یې سر هم نه خلاصیده چې افسور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ د جمعې ورځ دواړو چوتی کوله او د بام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کونې په درشايي ناست وو او د جنگونو ، د تنظیمونو او دډبګرۍ دکاسیرو او د مهمو معلومات به یې یو بل ته ورکول ، ځینو به خپلې جامې پيوندولې ، د ځینو د پخلي داو جاغګي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځینو به په تغارو کې جامې پریولې .

دډبګرۍ دتنګې او ناولې کوڅې دګڼه ګونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والی ، جامې والی ، مامې والی " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهیدل . په غوږونو به یې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زیر ای ، الف پښ او ، آ ای او " لګیده . ګلاجان ویل چې ایله یو کال پس پوه شوم چې والی مانا واخلي یوه ګریزي هزاره عسکر د بام یارانو ته د " آینه بله " کیسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آینه بله " دکوم ځای نوم دی که دمحسني لقب ، آیت الله ؟ هزاره په خدا وویل چې زه هم په اول کې تیر وتلی وم او په زړه کې مې ویل چې دادومره موثرې ټولې محسني صیب ته روانې دي . په پوښتنو ، په اټکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرویس چې حیات آباد ته ځي ، کلینر یې غږ کوي ، " شابی شابی ، آینه بل له " مانا ژر شئ ، ژر شئ ، حیات آباد ته . ځینې دغه کیسې ویندورې وې . کله به خبره دمجاهدینو په میرانې وه . دوی به د مجاهدینو دبري او ساتو کیسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنگ دسپورت مسابقه وي . هرې خوا به چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه گریزي پنجشيري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان مادرش شوم ، قت ایته بچه زایدنش . " پنجشيري په سته کنډو کې دخپل غونډ کیسه کوله چې دوو خدرانو څلمیانو ته تسلیم شوی و . ویل یې موږ به بار چلاوه خو پاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت . منصبدار به په موږ چينې وهلې ، " پدز نالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکمنه لگیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان گولی ورشتی کړې او دغره نه به مو دورې وایستلې . خو چې موږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې سټ کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده کړې وه خو دښمن چا به سترگونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیهه پس یو زلمی دغره دیوې تړې نه کوز را وښوید . پنجشيري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش جنگ ، ریش چه تراش ، از چشماش خون می بارید . " قوماندان په " اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانه چې دتسلیمې په علامه ور وړاندې کړه ، خو خدران په خدا سروبوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان غږو کړ چې ټولې وسلې په زمکه کښېږدئ . بیا یې نو موږ دستې کنډو په دره کې همداسې پلې روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل خدران لاس په ماشه زموږ سره غبرگ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په موږ کې چا غږ کړ . چې اې بیغیرتو ، همدغو دوو تنو خدرانو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله به دبلې څوکې نه . په موږ ډزې کولې چې موږ فکر وکړو چې ډیر دي .

ددبگری دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې ځای نه و ، لکه صوفیانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پښور هم دوې بغړی و . په بنکلو ، دفترونو ، موټرونو ، او دشو سرو په پښور کې پخپله ځایی خلک او سیدل . جهادي تنظیمونو هم دغربو او امریکا دپسو په برکت داصلي پښوریانو سیالان وو ، بلکه ځینو څو دځایی خلکو نه هم پښې برې اړولې ، آرگاه بارگاه ، بجیروگانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په ځایی خلکو کې دانگریز د وختونو دکمتری او تسلیمې احساس راپاراوه . حتی ددبگری په

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پېښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر ، په سوږو سمبوږو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، په کنډوالو او تشو تورو چارديواليو کې ، د مهاجرو ، دخږه کيو داهل قبور ، خاله وه چې دخنځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

د ډېگرۍ په بام باندې په دې ورځ انور هسې بې علاقې دنورو سره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځای بند و . هرې خواته يې د ځان او گلاجان په نامه عريضې استولې وې او حتی چې د ويزې په لاتړۍ کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هم اخيستی و چې که دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښيني . انور او گلاجان دواړه ښکلي او مزي زنکي وو ، د کندز پريمانۍ يې هډونه لوی کړي او شپږمسته وو . البته انور چې دپلار پلاره لوستی او ميزرا پاتې شوی و سپين چکی او گلاجان چې د بزمگري کورنی ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غم رنگی و او يو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشی پښتني ښکلا لرله چې سترگو يې خوړل کول . ددوی تر مينځ بل توپير دا و چې گلاجان کم خبری ، دروند ، او انور کرتن او تل په خوځېداو . هغه به تل په گلاجان پورې ويل چې داسې سست يې ، لکه څنځه . گلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش لیده نو ويل به يې ، بيا درکې څه تور غاړي (چينجي) راغونځيدلي دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زیارت نه نیمه خوا د ډېگرۍ بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولاوېي گلاجان ته بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين سترگې ، څه پريمانې او څه ډالري دي . گلاجان ورته په موسکا وويل ، " موږ چې دپريمانۍ پسې وو نو کندوز مو ولې پريښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه . " انور په بېصبرۍ ورته وويل " نوولې ترې راتلو ؟ " گلاجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خو دعسکری وېره وه چې بيا به مو دکاپرانو دبیرغ لاندې خپل وطنداران وژل . بله دا چې کارروايي يې بولي ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نیشه ، بس راغلو نو زما به پېښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زېږو ميوو ، نارنجو ، مالټو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چرچې وکړو . دا شيان په کتن کې نشته . ماويل دقاق خربوزي او کونخلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مو نو انور

جانه ، تورو اوبو ته مه فراروه . "انور په گيله منو سترگو ورته وکتل او ويې ويل ،
 "دخړه سړيې رابښه کلوته ، دې رغبتلو ... ته . زه دې دښاپيرو ملک ته بيايم
 او ته بس دديوانو تورو ځاگانو ته زور وهي ."

يوه ورځ ناڅاپه انور ديوه پاکټ سره راغی ، دگلجان دلاسه يې چاره چې
 پياز يې پرې وړول - واخيسته او ايسته يې دبام نه کوزه گوزاره کړه . دلاسه
 نيولی يې کوټې ته ننه ايست او هلته يې دپاکټ خط ورته وړپاوه . "خدای دې
 خوار کړه ، لاتري دې راوتلي ده ، بس امريکا ته روان يې " دگلجان رنگ زېر
 وتښتيد "ته هم راسره يې؟" انور په مايوسۍ وويل ، "نه زه چيرته دومره طالع
 لرم !" گلجان ددلاسه په لهجه وويل "زه بې هنې هم دخارج دنگ ليواله نه يم
 او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپېښور نه بهر هم قدم واخلم . نو داسې به
 وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بيرته کندوز ته خپلې کړم . ابا يو
 وزری دی او د شولو وخت راروان دی ."

ديره شيبه دواړه غلی وو . گلجان دکندوز دشولو او خټکو په چرت کې و .
 شولې خو دده دپلار مشغولاوه خو دخټکو کرل دگلجان کار و . درست کال
 يې دنورو بزگرانو دښو خټکو تخمونه ټولول هر قسم زړې يې په بيل کدو کې
 ساتل ، په هر يو يې دهغې کيفيت ليکه . تور آسقلاني ، ژېړ آسقلاني ، قندک ،
 اله پوچاق ، اوږدوړي آبي ، ارکانی ، برگ نی ... ټولو به ورپورې خندل چې
 هلک خپله ميرزايي ايله په خټکی ازميښې ، مگر کله به چې خټکی ورسيدل نو
 ده به دنورو بزگرانو سره دمسابقې مجلس جوړ کړ . هرچا به دخپل پاليز نه
 دخوښی خټکی راوړ ، په لاره (لور) به يې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشرانو
 به هر يو ځکه او قضاوت به يې پرې کاوه . گلجان تراوسه اول لمبر نه و راغلی
 خو خپل دويم مقام يې هر کال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخت کې
 ويل ، "گلجانه ، تاهم ښه خواري کړې ده ، خټکي دې خواړه دي . کابليان
 به دې تير ايستی وو خو دکنغنی نه نه تيرېږي ، کابليان خو بس په خټکی کې
 يوازې خوړ والي ته گوري او وايي شيرين است . ځکه نو کابلی تل زېر خټکی
 اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوي وي ، بس گوروي ترې جوړوي . که خټکی
 پيکه وخوت شکره پرې دوړوي . په دې نه پوهيږي چې خټکی ډير نور
 صيبتونه هم لري . بايد يې حده خوړ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاره وربسکاره کړې نه وي چې دی څو خایه ترک وچوي، او بلخن نه وي او چې ته یې خولې ته واچوې. داسې وچ وي، لکه دقند ټوټې، هماغلته په مدار مدار ویلې شي. بل دختکي عطر دی، یو نری، دپرځې غوندې تازه عطر او ورپه چې داصیل ګلاب په شان لګیري. ستا خټکی خوږ والی لري، خرسنده دی، خو عطر نه لري. "دکلي ټوکمار به ویل"، "خیر دې ګلابجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونګو عطر راوړه او پرې وپې څخوه، "غوندې اول لمبر شي. "دګلابان دختکو سره دومره مینه وه چې دخپلو زبده خټکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پېښور ته راوړي وو. انور به ور پورې خندل خو ګلابان به ویل، په پېښور کې به دچا زمکه اجاره کړو اوداسې خټکی به پکې وکرم چې پېښوریان ورته اریان شي، په همدې به ګوزاره کوو.

دګلابان بل شوق دآسونو و. دوزلویې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومی په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه چیچي. مازیګر چې دږادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکانو سره به یې دخره په سپرلی بزکشي کوله. بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره و او یوه لویه دلوخو رسی چې دوی ورته کبر ویل، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکه واچوله او یا به کوم هلک خپله خولې په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولو به اندو خر جوړو. انور هم کله ناکله دا لویه کوله خو ګلابان استادو او ګله به لاپه خره باندې ودرید. ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او ځان به یې ورسره کړاوه چې ټوله خرابه نشي. نورو به پېغورونه ورکول او ویل به یې چې ستا پښې د کولمو په شان نری او اوږدې دي او دخره نه یې چاپېره کړی کولی شي. خو داسې نه وه، ګلابان پوهیده چې دخره خپته لویه ده او دلکۍ خواته چارېند یې نری دی، نو به یې ځان شاته وښویاوه، او بیا به یې پښې ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې. خره به چې هر څه ټوپونه وهل او دکنغیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه، ګلابان بیغمه سپور و. ده نورو ته ویل چې چل یې په تسمه کې دی، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پوه وي چې دکوم پلو ټوپ وار یې دی. هلکانو به ورپورې ملنډې وهلې چې دکوند زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي او په خره دلمانځه نیت کوي. ګلابان په

غويي او سخوندړ هم هيله نه كوله او د كلي ټوكمار خو ورپسې جوړه كړې وه چې ښه دى چې جرگ دوه پښې لري او كنه گلاجان به درسته ورځ سپور گرځيده . دنورو هلكانو په شان د گلاجان هم نيم زړه آس ته نه و ، دهغې خوبونه يې ليدل مكرده آس نه درلود ، بلكه په كلي كې هېچا آس نه درلود ، غير دميرزا ستار نه چې هغه يوه بگۍ اوبو دكتنن په اصطلاح غورت ، آس يې درلودل . غورت دوى هغه خوارنجوكى آس ته ويل چې په هر قدم به يې دكولمو نه دغورت غږ و چت شو . دا آس هم يوه ورځ دبگۍ لاندې دسړك دپاسه ولويد او دټپوسانو مال شو . د گلاجان پلار دزوى په شوق خبرو خو دومره پيسې يې نه لرلې چې اصيل آس واخلي او دوربشې وس يې هم په ځان كې نه لیده . په كور كې بس يو بابو و چې دآس په ډله كې نه راته ديوه غوايه او خره سره دتيلو ايستلو په جواز كې تړلې و او درسته ورځ يې دماشين آرټ ناواوه . پلاريې محمداجان هغه دخپل خره سره اليش كړى و . گلاجان شاتورى پرې سپريده او هر مازيگر يې دغويانو دسمبالولو نه پس په سيند كې مينځه . ايله ددويم كال په منى كې دبابو دچاربند په هډوكو كې يوڅه غوښه پيدا شوې وه او گلاجان ورسره من من غوښې اخيستې . وربشې يې هم وركولې . دزين او قيضې پيسې نه وې ، نو دخره كته يې ورباندې ټينگوله او دبون نه يې افسار ورله جوړ كړى و . په دريم كال يې شايو څه ښويه شوه او گلاجان په للمه كې دپسرلى دوزلوبو په ميلو كې لر او بر خغلاوه . په همدې وزلوبه كې وچې گلاجان خپل اول نوم وگاټه . كيسه داسې وه چې دكندوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چې وزه يې ميدان ته نژدې كړې وه ، ناڅاپه له آس نه كوز پريووت . دانو يو نامى آس و او خلكو به ذات گرگ باله . ويل يې چې په كوم ځنگله كې يو ځناور چې دوى كركدن باله په يوې اسپې ختلى و او يو خاص قسم نادره آس ترې راپيدا شو چې دكارنامو افسانې يې په كتفن او بدڅشان ان تر مزاره خپرې وې . ددې آس يو خاصيت داو چې غير دخپل خاونده يې بل سړى په شانه پريښود . خلكو به ورپورې ويلې چې پلانكى داسې دى ، لكه دتوخته باى آس ، نه څوك پرې سپريدلى شي او نه په چا سپريدلى شي . دا ځكه چې ډيرو شوقيانو به خپلې اسپې (ماديانې) دنسل گيرۍ په نيت دتوخته باى آس ته راوستى خوده به د لغتو او كپ اچولو

لاندې په ګوندو کړې . اونور به هېڅ نه و . نو کله چې پهلوان توخته په هماغه
 جمعه دېزکشی په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوخار شو ، د خلکو غریو وخوت
 چې دا ناممکنه پیښه چې توخته دې له خپله آسه را پرېوزي ، څنګه پېښه شوه .
 اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پیدا شوی او توخته خو خلکو ویلې دموره
 دآس دشا پورې سرېښ و . بله بده په کې لا دا چې آس څنګه یاغي شو او ولې
 دپخوا په شان رانغی او توخته ته یې زنگون ونه واهه . هیچا دا خبره نه منلې
 شوه . او چا چې دتوخته غوخاریدل په سترګو ولیدل هغوی سره دا پوښتنه وه
 چې ولې؟ دا څنګه کېدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوخاریدل ؟

دېزکشی میدان دبنګي دسیند لږ سرته خاورینه غونډۍ وه چې خلکو به
 دوره بلله . توخته په خای پاتې او آس لا په دورو کې ورک و . دهمدې دورو نه
 څوک راووت ، مېه اوږه یې دذات ګرګ زین و . ایله معلومه شوه چې په اصل
 کې زین د آس نه پرېوتی دی . چې دورې یوڅه کښناستي ، هلته لري ذات
 ګرګ هرې خوانه غورځي کاوه او خوځلی چې خونورو پهلوانانو ورپسې
 وځغستل ، نیوی یې وړ نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنزدې شوی و هغه
 ته یې هم لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ویې ویل لیونیه ،
 ذات ګرګ خو به دې پلار درته ویلی وي چې غیر له ده نه بل هیچا یې شانه
 ده لیدلې . آس څو شیبې غرګي کول ، ششینه ، غاږه یې دې خوا ها خوا
 کږوله بیایي لکۍ ډانګ کړه او مخ په غره یې را پرېښوي .

دلته و چې ګلاجان یو لیونی کار وکړ . په یابو سپور یې ورپسې تړاټ کړ .
 خلکو ورپسې کتل او خندل یې چې اوس به یابو ښه ذات ګرګ ونیسي ! دتوخته
 پای له خولې چې وینې بهیدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زین یې
 ډډه لګولې وه . چاچپنه ورنه وښکله او بل یې موزې وایستلې ، دغره کې سره
 یو هلک ولاړ و ، په یوه نکلي ګیلاس کې یې دڅیرنو واورو نه ډک یو ګیلاس
 اوبه ورته نیولې وې ، خو توخته کله بیسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ
 به شو نو یوه کمزوري موسکا به یې خلکوته وکړه اوسر به یې وښوراهه . خلکو به
 هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان یې داسې
 زیون کړ . چې دتوخته ډرکه یو څه غلې شوه بزکشي بیرته شروع شوه . دخلکو
 پام په بله شو . دقمچینو شرقهار و چې یو بل یې سره وهل ، وینې وې چې په

مخونو روانې وې. دمحب الله خان دجومات خطيب يوه ورځ په وعظ كې دكوم پيغمبر دقوم نوم ياد كړى و چې دومره گناه يې كړې وه چې خداى امر وكړ چې ددوى دنجات يكي يوه لار داده چې يو بل سره ووژني. خطيب ويل چې دخان آباد په خلكو همداسې حكم نازل شوى چې هره جمعه به ددې په خاى چې جومات ته راشي، ناس د غونډۍ په سر خپلې گناوې يو دبل په وینو پريولې.

ناخاپه خلكو وليدل چې له ورايه يو زلمى دتوخته په آس همداسې شاتورى سپور دى او تر شايې يو يابو قنجوغه كړى دى. گلاجان آس راووست او توخته ته يې ودراوه. خلكو ده ته كتل، بيا يې ذات گرك ته چې مشهوره وه چې بچك مې نه دى چې شاتورى څه چې زين كړى دې لا ورباندې څوك پښه واړوي - كتل چې آرامه او تابع روان دى. له هغې ورځې وروسته نو گلاجان په نژدې لرې توابو كې د پهلوانچه، مانا كمكې پهلوان په نامه يادیده. كالونه كالونه خلك دتوخته دآس د ياغي كيدو دمعما دخل په فكر كې و. گلاجان هم، لكه هميش چوپه خوله.

دپېښور په ډېگرۍ كې به هم چې كله دجلا وطنۍ اندېښنو پسې واخيست، يا به انور كومه ناكاره خبر ورته وكړه نو گلاجان به سر دكې بازو ته تكيه كړ، سترگې به يې پټې كړې او ايسته به دوطن دشولو په پټو كې اوياد آس ددورو په مينځ كې ورك شو. او د "كاكې والې، جامې والې....." يكنواخته غږ به داسې پرې لگيده، لكه چې دبنكي سيند دبند لاندې ابشار ته ناست وي او دهغې هر غږ دده د تصور دخغل سره غبرگې سندرې وايي.

دويم خپر كى

داڅو ورځې كېدې چې انور ترور او وارخطا و، لكه چې يې هم زړه كښېده او هم ساړه، كله به يې دگلاجان دفتوگانو پوښتنه كوله او كله به يې شك ښكاره كړ چې كه دى خپل نوم واړوي هم، دگلاجان عكس چې په امريكا كې دمهاجرو ددفتر په كتاب كې قيد دى كله دده د جولې او قيايې سره سمى كوي. دده سپين صفا مخ و دهغه گرمو سيڅلى سكان. گلاجان به دلاسا كاوه چې "موږ ته شين سترگې ټول يو ترا ښكاري، نو موږ به هم دوى ته يو

رنګی ښکارو، ته ورڅه خپل کار کوه. او که زما مني راڅه دڅارج دتګ دسودا نه تېر شه او دکوم تنظيم په دفتر کې خان ته کوم کار وګوره، انګريزي دې هم زده ده او د خارجيانو هم په دفترونو کې وار نه دی. دکوم مشر ترجمان شه. "انور په ما یوسی وویل، "ته څه وايي، ګوندې مابه هر ور، څو څوخلې نه وي ټکولې؟ نه رانه پیر پاتې شو نه حضرت، نه ملا، نه اخواني. دابه ومنې چې یوه دفتر ته لارم، هلته دمشر ناظر، کلاشینکوف په غاړه، دیوه منشي په سر ولاړو او منشي ته یې دتعويداتو دلیکلو هدايت ورکاوه. ویل یې دهر کلاشینکوف سره دتبغ بندۍ یو تعویذ هم په کار دی. بس چې هر دفتر ته څې نور څه نشته، دمولويانو غومبر او امرونه، هلکه کوزه راوړه چې اودس وکړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظيم ته درنه لارنشي، هلې فرانسوي عکاس راغلی، دتلو بندو بست یې وکړی، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتي " ګلاجان وویل، "یوځلې به دې دجمعیت دفتر ته سرورښکاره کړی و، هغوۍ څو زموږ دخواوو دي.؟" انور وویل، "اول خو داستاد دفتر ته لارم، خو چې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول یادمشر خپلوان او یا یې کلیوال دنالقانو نه کوز سړی لاماپکې ونه لید، کندوز خوڅه کوې. وروره ټول تنظیمونه همداسې دي. مشر یې ځانته امیر وایي او زوی یې بیا امیر زاده او دمشر مرستیال دی، که زوی یې دکار نه وي نو بیا ورپرونه او که هغه نه وي نو بیا نور یاران په دفتر قبضه لري. زما خو نور نمت نه و، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امریکا ته ولېږي، خوڅه سهمې چې راځي هغه هم ټولې په همدغو خپلو خلکو وېشي. "ګلاجان وویل، "دکندوز خوبه هم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي!" خو انور سروښوراه، "نشته او که وي هم ماونه پیژندل او که ما پیژندلای هم وای، دوی مې نه پیژني."

دمياشتو دانې به یوه په بلې پسې رغبتلې او ورسره دملګرو تېر مینځ، زړه بداوۍ نه، سوږوالی هم نه، یو قسم یو اړخیزه خاموشي راغله. ګلاجان به دانور سره غږېده، دورځې حالات به یې ورته ویل چې څوک یې لیدلی او څه شی یې خرڅ کړي دي. ده به تل درېږې عایدات انور ته ورکول، ځکه چې هغه په حساب او دټګ وېوک په انتظام کې ښه و. مګر انور به غلی و او ګلاجان نه پوهیده چې انور دده نه شرمېږي او که کومه پېښه شوې چې انور یې ګوښه

گئري ته اڀاڻي ڏي . گلاجان ڪندوز ته دستبنڊو تايبه نيوله او بس ڏي ته
منتظر و ڇي انور يو خلي امريڪا ته روان شي . خڪه دانور ڊيوشاڪ ، خٺاڪ
لڪنت همڊي رپرڙ پوره ڪاوه او بي له ده رپر نه چلبده . دگلاجان دغه
دملگرتوب احساس انور لاهم خوراوه او خان ورته دده خير خور بڻڪاره ڪنده .
په همڊي ڪي اوڀري راغي او دشولو وخت ته دگلاجان درسبڊو تمه لنده
شوه . ڊيپنور بڊر ڪه گرمي دواڙه په عذاب ڪري وو . يوه شپه ڇي له بام نه
دٽاره ٽپ خوت او ورسره مياشو هم ورباندي غوتي ڪولي ، دوي په ڪتونو
پراڻه وو ، ناخاپه انور په خبرو راغي ، " ڪوري وراڻ ڪري ، ڪه ڪندوز ڪي واي
اوس به مي خويندو راته پشه خانه درولي وه ، يابه مي ايسته سيند ته وردانگلي
واي او خيشت خادر به مي په خان غورولي و . هله خو دنيمي شپي نه پس هوا
سرپده . دلته تيار دوزخ ڏي ٽوله ڪناه زما ده ، ته مي هم دخان سره لولپه
ڪري . ماداسي غوته ڪري وه ڇي اوس به لادوخته امريڪا ڪي وو . په تامي هم
خراپه ڪره ، زه هم نشم تلي . " گلاجان هيڻ ونه ويل ، انور هم غلي شو او تر
نڙڊي سهاره په خپلو ڪتونو ڪي سره اوڻتل . گلاجان دخانه سره ويل ڇي اوس
ڪار دڪاره تير ڏي . ڪه بېرته لاڙشي نو پلار به وايي ، پښور ڪي ڏي څه ڳڻه مته
وڪره او ڪه لالي مي مساپر ڏي ... وري ... راوڀري ؟ دخان سره بي دعاوي
ڪولي ڇي انور دده په خاي په همڊي ويزي لاڙشي نو ڏي به رپر تر هني
چلوي ڇي يو څو روپي پيدا ڪري او ديو څه سودو سوغات سره ڪلي ته ستون
شي .

دبرسات دبارانونو سره ڊڊگري . ديام خواله او خوبونه ختم شول . اوبه له
درشايي ڪوتي ته اوڻتي او هر څه ختن او نم بويه وو . مگر رپر لا چلبده او د
اوجاڻ په سرديگي لا هم هر ماڻهام خوتبده .

يوه ورځ ، بلڪه يوه شپه داسي يوه پښه وشوه ڇي انور بيصبري . ته ملا
وتړله ، بلڪه پرڀ وتړلي شوه . قضيه داسي وه ڇي يوه ورځ ڇي انور ڏآي .
سي . آر . سي د انگليسي ڪورس نه راوووت يو سري ڇي ده ويل له سترگو بي
اور ورپده ، دده مخي ته راشين شو . جگ دنگ سري و او رنگ ڪري رپر يني
تر نامه رسپده . سري ور نه پوښتنه وڪره ڇي هلڪه خٽڪه دڪافرانو په جوس ڪي
ولاڙي ؟ انور خپل ڪتابونه وروښودل خوهغه ڪتابونو ته وهم نه ڪتل او دده

د اصلي او اوسني ځای ځایکي پوښتنه يې ورنه وکړه. انور چې عسکري نه د ټينټېدلو خبره ورته وکړه هغه په مرموزه موسکا وويل، "سم ووايه چې دمجاهدينو نه ټينټېدلی يم. تا غوندي خلقيان نور هم ستاسره په ډېگري کې اوسي." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو او په همدې حال کې يې وويل، "خبره دې واخلم." چې انور کورته راغی نو داکيسه يې د بام په سر نورو وطندارانو ته تېره کړه. يوه سړی په انور غږ کړ، "خان آباديه، ددې سړی نه به لرې گرځې، دا د حزيانو کله خور جلا دى، بس چې حزب سړی وروښيي، نو دى ورځي، وژني يې. دا وراړستا لمبر دى."

انور په ظاهره خو دا خبر داری بایزه واخيست، خو درسته شپه يې په ويښه تېره کړه. دځانه سره يې وپتيله چې گلاجان ته نور انتظار نشي ايستلی، سهار دوخته په ډار ډار قونسلگرۍ ته ورغی او کښ په دروازه ورنسوت، دویزې فورمه يې چې په خپل نامه ډکه کړې وه، ورکړه. چې بېرته زاووت نو اول يې هرې خواته وکتل او بيا يې نور اخپلې کړې.

په دې کې يوه مياشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته زیاتره وخت يې په کورس کې د کتابونو د لوستلو په بهانې تېراوه. چې به کور ته راغی نو هره شپه د کله خو په انتظار بوږنېده. يوه مياشت پس قونسل وروغوښت. انور بېرته دراټک سره گلاجان ته غاړه ورکړه، او بيایي په آب و تاب کيسه وکړه چې "نوی نوزی دفتر و او یوې ښکلې سکرټرې راته گوډ مارننگ وویل. څه ډېره شېبه پس پخپله قونسل راووت او لاس نيولی يې دفتر ته بوتلم. فورمې يې امضا کړې. زما نو زړه درزېده چې پوه نشي. بيا نو لاړ د الماری نه يې يوه دوسيه راوايستله او بېرته کښېناست. فورمې يې ترې واخيستلې او ډېرې يې لرو بر کړې. کله يې ماته کتل او کله يې فورمونه. پوه شوم چې کار وران شوی دی. قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچوپلی به يې تړيو کړ او چې ماته يې کتل نو موسک به شو. زه سربداله وم، د قيامت دورځې په شان، کله وېره کله هيله. بيا يې نو دوسيه وتړله او ماته يې دناسټې ست وکړ. دآی. سي. آر. سي. دکورسونو پوښتنه يې رانه وکړه او دکندوز په باب يې رانه وپوښتل. زما انگرېزي يې، لکه چې آزمېيله. بيایي نو راته کړه، "گلاجان اونه يوځای اوسېږئ؟" ماوار دواړه وويل "زه پخپله گلاجان يم" خو

دی راته هماغسې موسک و . بیا نو جدي شو . " دا فورمه بنکاره ده چې ستانه
 ده ، لاتري دگلاجان خنلې اوته خدازده څه نومېږي . سم نوم دې راوښيه ! "
 زیاتی نو زما وانی هم خطا وې نو رښتیا مې وویل " زما نوم محمد انور دی . "
 هغه راته وویل ، " نو دا فورمه دې یا غلاکړې ده اویا دې په پیسو اخیستې او که
 کومه بله خبره ده ، حال وایه . " نو ما دځانه سره وویل ، بې هغې هم برباد
 شوم چې اوس مې دپاکستان پولیسوته چې ددفتر نه بهر پرچه پک ولاړو ورنه
 کړي چې بیا هماغلته په جیل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې
 محمد انور دی ، گلاجان مې دماشومتوب ملگری دی او اوس هم سره یو ځای
 اوسو . هغه یې له مانه خارج ته نه ځي . نو فورمه یې ماته راکړه . اوس نو
 دخدای دپاره ماپاکستانی پولیسو ته په گیر کې ورنه کړې . خبره وه ، وشوه ،
 بس نه زه ځم امریکا ته نه گلاجان . " قونسل دېره شېبه په چرت کې ډوب وپه
 همدې کې . تلفون ورته راغی او چې هغه مصروف شو نو زه پاڅېدم او دوتلو
 تابه مې نیوله خو هغه په لاس راته دبیا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو
 قونسل ودرېد ، خپل ، گوډاگو ، پایپ او د تماکو کڅوړه یې دیوه بشقاب نه
 را وچت کړل او خرا مانه دلوی میز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نځرو یې
 اول دپایپ سرځانه په یوه مخصوص چاقو وتوړله تماکو یې پکې واچول ،
 دچاقو سره یوه بله بلا هم وه چې سر یې پلن و ، په هغې یې تماکو کوز
 کښکارل او بیایې دجیب نه یو لایتر راوايست او پایپ یې ولگاوه . ماته یې نه
 کتل ، ددفتر کړکۍ ته ځیر و او پایپ ته یې کښونه ورکول . وېرېدم چې ددې
 کړکۍ نه به بهر دپاکستاني پولیسو سره اشارې کوي چې راشئ او ویې نیسئ .
 خو دپایپ لوگي تاو راتاوبدل او دپولیسو درک نه و . یره زه وایم لس دولس
 دقیقې خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکۍ سره راغی او پخپلې چوکۍ
 کښناست . اوله پوښتنه یې دپاسپورټ وه . ماویل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو .
 دمیز په سر دزنگ تنی یې کښکارله او چې سکرتره راغله هغې ته یې په شفر کې
 یو څه وویل . یې هغې هم امریکایان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په
 پوه شو او پخپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکرتره ووتله او دیو گورت فورمو سره
 بېرته راغله . قونسل له دفتره ووووت . زه او سکرتره سره کښناستو او هغې رانه
 پوښتنې کولې اوبه فورمه کې یې داخلولې . پاسپورټونه یې رانه واخیستل لر او

برې کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين ډېگري دي . مايې سترکې څارلې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه لیده . تقريباً نيم ساعت د فورمو په ډکولو تېر شول . چې قونسل راغی نو هغه يې لاسليک کړې او په هرې يوې باندې يې دقونسلگرۍ مهر ولگاوه ، ماسره فوتوگانې تيارې وې په دوو فورمو يې زموږ عکسونه ولگول او هغه يې هم مهر کړل . بيا نو قونسل پاڅېد او په جدیت يې راته وويل ، " واخله ، داستا ويزه او دادې دملگري . معمولاً موږ چې پخپله سړي نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللی وې ، نو دا فورمه ستا او دادې د ملگري . دصحي معایناتو فورمه به نانسي درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ بيرته درسره واخلي . " بيا يې په موسکا سکرتري ته سترگه وتومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرته خرڅ کړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي " بيا يې نوماته لاس راکړ ، " امريکا ته په خير لارښی " چې رخصتېدم راپسې غږ يې کړ ، " ملگري ته دې دخپل بخت ويزه ورکړه ، تاته يې انکل سام درکوي . هيله ده چې پخپل نوي هيواد کې خپل نوم بدل نه کړې . " مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چې انکل سام دامريکا بل نوم دی .

درېم څپرکي

مهاجر دمچنو غزې کاني دي ، چې انور او گلجان يې امريکا ته راوويشتل نو په نيويارک نه ، په کاليفورنيا نه ، بلکه ايسته دامريکا په جنوبي څنډه کې دغره ييز ايالت ، اريزونا په يوه کلي ، بلکه دکلي نه بهر دغره په ډډه ديوې کوډلې په درشايي پريوتل . دامريکا حکومت چې چاته دمهحارت ويزه ورکړي نو په امريکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت کې چې کومې خبرې موسسې اويا شخص دهغوې دخسماني زمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شو نو هماغه ځای ته يې استوي . انور وزمه مهاجر چې زياترو يې دکاليفورنيا دپريمانی اورېدلي وي په دې اوم فکر کې وي چې همدا به کاليفورنيا وي ، خوچې له الوتکې نه سترې ستومانه او جټ وهلي ښکته شي نو دهاليوود

فلمي ستوری ورته د سترې مشې سترکونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنده باد شعارونه بدرگه کوي . چار چاپېره . يا دکمبیری ډاگ وي اویا دجوارو پتي . انور دغوی په پوه . وره دوه ماشینه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلې هم ورسره وې . دشیکاگو نه داریزونا دپیچ سپرنکز (دشلتا لانو چینه) نه بهر په میدان کې بنکته شوه . یو جگ قدی ، سپین روښی ، سړی چې په غاړه یې دیوه نري زیر خنځیر نه داوسپنې لوی صلیب خړېده په درنو قدونو ددوی خواته راغی . خان یې معرفی کړ " فادر گریکوری " انور لاس ورکړ او خپل نوم یې واخیست . یوه وره ، زیر سرې شین سترگې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه یې معرفی کړه " پالین " هغې دخپلې لمنې یوه پیڅکه ونېوله او په احترام یې زنگنونه یوڅه تیت کړل ، " How do you do sir " گلاجان لرې ، گنکس ولاړ و . پادري هغه ته لار او خپل خان یې ورسرفی کړ ، هغه زړه نازړه لاس ورکړ . نجلۍ چې ورته په احترام زنگنونه تیت کړل نو گلاجان ورته په چوپه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنگنونه وښورول . نجلۍ کت کت په خدا شوه . ددوی دنه او نو سره سره . پسادري ددوی ، مید این دبکري تیمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلول . په هوایي میدان کې لس پنځلس کسان وواوپه حیرانتیا یې دوی پسې کتل .

پادري انور ته دمخکینۍ سیت اشاره وکړه ، نجلۍ دگلاجان سره شاته کښیاسته . دسړک دواړو غاړوته تر خوسترکو کار کاوه ډاگ او اغزي وو . دلته هلته یو نیم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لرگینو ستونو سربین شوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا ، او یو ځای دیوه وحشی آس او ورسره دسگرونو دشني ډبلۍ اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی ته خندل او چې موټر ترې تېر هم شو ، گلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده ته خندل . څه کم یو ساعت مزل وروسته موټر دغره په ډډه دلرگونه دجوړې شوې یوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غولي یې دزېرو لرگو وو . یوه بلې ته خلاصېدې . پادري په سینځوی کوټه کې بکسونه کېښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مینځ کې یو گردۍ میز و او په هغې باندې منې . کبلي . او نورقسم میوې چې دوی نه پیژندلې په یوه لوی شکاره کې دلۍ وې . پالینی درې قابونه ، دچرو پنځو سره چې په سپینو

دسمالونو کې تاو وو دکوتې دڅنگ پخلنځی نه راوړل او په میزې واونل . لکه چې دې لا دوخته تابه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیایې نودرې پیالې ورسره کېښودې . پادري میلمنو ته دناسټې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کېښاست خو ګلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دی کېښي . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کېښود چې کېښي . انور په عاجزۍ یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزۍ نه پوهیږي . پادري موسک شو . انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو سترې او دجټ سفر وهلي یی ، لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادري دانور سره غږېده ، پالین ګلاجان دلase نیولې په پخلنځی ګرځاوه . دشودو او هکیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او یې غمه یې په انګریزۍ تشریحات ورکول . دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خو پادري یې په سینه لاس ونیو ، " پرېده چې څه کوي " . پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنی یې کېښکارله دیوه نغری نه شنه شغله جکه شوه . هغه یې مړ کړ او درې نورې یې په نوبت تاوکړې ، بیایې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلی معلمې تعقیبوله . تشاب یې وروښود او هلته یې دسرو او تاودو اوبو ګوټکونه وروښودل او نژدې یې دده لاس سوځولی و . حتی دهرې کونې دېجلی دسویچونو او تینو عملې تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوی کونې ته راووست . پادري پالین ته مبارکي وویل چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې ترونلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهنوی موټر لابه کړلېچې کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې راتې شروع کړ ، ګلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستی ځنې اچولې چې ګلاجان د' اړې ورځې ورته لاسونه وپړکول . په همدې کې دانور سروڅرخېد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . ګلاجان هم سترې و ، خو ملګری یې د خوب تر کونې کش کوده ، خادر یې ورباندې وغوړاوه او خپلې کونې ته راغی . اډګود یې سترې وو ، خو خوب نه ورته . تشاب ته لاړ ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړۍ وه اونه بل څه ، نو یې اوبه تړمې

کړې ، په لاس يې وازمیلې او بیا يې خان لوڅ کړ او دشاوړ لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ايښي وو. ده په بوی یو صابون خوښ کړ او څو څو ځلې يې خان دسر نه تر نوک پورې ومينځه . وېستان لاهم دخیرې دلase خېلې وو . دځانه سره يې ویل چې دادکالونو خیرې چې دکندوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستيزي . هماغلته يې اودس وکړ . دشاوړ دپردې نه بهر ، په یوې الماری کې لس شل سپینې تولې ، یوه بل ايښې وې . دخپل ټیمې بکس نه يې جالماز را وایست ، خو حیران و چې قبله به څنگه سیخه کړي ، نو بیا يې گویا څلورواري ، څلورو خواووته ، دمازیکر لمونځ وکړ ، یوه مڼه يې دمیز له سره واخیسته ، یوچک يې ترې وکړ او په ټالۍ ټالۍ دخوب خونې ته روان شو .

گلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمځې دیارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او څو ورځې ویده و . دهوارنگ هم داسې و چې پته نه لگېده چې څر سهار دی که سکنی ماښام . خودبزرگ دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکېږي . کړکۍ يې پرانیستله ، بهر دنااشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد جای نه ډک و خو یخ و ، اودې نه پوهېده چې څنگه نورې چاپې جوړې کړي . د شودو بوتل يې راوایست ، خو اوس داڅنگه تودې شي . نغری يې څو ځلې بل او مړ کړ ، خو دیکی نه و ، بېرته لاړ او یو کیله يې سپینوله چې چاور وتکاوه . چې خلاص يې کړ نو هماغه پالین وه اویوه تند غومبورې چاغه بنځه چې شین دسمال يې په سرپورې تړلې و ، په درشايي ولاړه وه . یوه لاستیوره ټوکرۍ يې په لاس کې کړې وه . گلاجان ورته په سر دننوتلو اشاره وکړه بنځې خان معرفي کړ ، " I am susy " گلاجان پالین ته اشاره وکړه " پاولۍ ماډر ؟ " هغې سر وښور اوه ، " aunt " گلاجان پرې پوه نه شو . سوسی دننوتلو سره سم ، دسر نه دسمال خلاص کړ او په زغرده يې ټوکرۍ پخلنځۍ ته یووړه . بیانولکه دایې چې خپل کور وي ، دسبناري په تیارولو لگياشوه . په پخلنځۍ کې یو میز او دوه چوکۍ هم ايښې وې . په میز يې یو سپین کالی چې دټوکرۍ نه يې ايستي و ، وغواړاوه ، دوه قابونه يې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالماری کړکۍ يې خلاصه کړه اویوه نوې کړایې يې ترې واخیسته ، په نغری يې کېښوده . گلاجان کتل چې هلته دیکی او قسم قسم کاسې کېږي دي او په خپلې

نادانی یې وځنډل . څلور هګۍ یې په غوړو، کې سرې کولې . غوښتل یې چې دګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم یې غواړي خو پوهېده چې جنجال پېښېږي نه هماغسې یو مخه یې پخې کړې . د فریج دیوه بوتل نه یې دمالټو شربت په دوو ګیلاسونو کې واچول . څلور ټوټې پري کړې دودۍ یې په یوه بل ماشین کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله یې بهر ټوپ کړ . ګلاجان په ځیر دښځې کارروايي څارل او ښځه هم پوهېده چې دی یې څاري . پالین دانور کوټې ته لاړه او شېبه پس یې لاس نیولی راووست . ددوی نه یې تېر کړ او ښځه یې تشاب ته بوتله ، هلته ورسره پوځته وه ، لکه چې د هرشي تعلیم یې ورکاوه . ښځې دفریج نه دمرنا یو بوتل وایسته او ترڅنګ یې په یوه اوږدوړي قباب کې دسپین کړۍ ګنۍ په رنگ اوږده شیان کېښودل چې کوچ و . ګلاجان هغې ته هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خیتې لاس تېر کړ ، مانا ، پره یم . نو ګلاجان دودۍ واخیسته او پخپلې برخې دوو هګیو یې پېښه وکړه . سوسی او پالین ورته په دلچسپۍ کتل . پالین دوی پارچې دودۍ په سپین بسترګتوب دګلاجان دمخې نه وچتې کړې . په ډېرناز نڅړو یې ، په یوې باندې په چارې کوچ اوپه بلې باندې مېړاوغوړوله . یوه یې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته یې ونيوله . ګلاجان په خوږه خدا ترې واخیسته او بیایې دهغې نه مړۍ بېله او په هګیو پورې کړه . سوسی چایخوښه په نغری ایښې وه . دتشاب نه دانور شرب شروپ راته او چې ډېر وروسته راووت نو لایې هم سر خېشت خپلېده . ګلاجان دسبنارۍ نه پس پاڅېده چې پالین دمالټي دشرېتو ګیلاس ورته ونيو . ګلاجان دهغې دپاره نیمایي وڅښه خو هغې سروښور اوپه اشاره یې دوڅښه امر ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې ډارېږي نویي ټول په سر واړاوه او تش ګیلاس یې نسکور ونيو او ویي ويل " ښه مورجانې ، اوس دې یقین راغی ؟ " پالین پرې پوه نه شوه خو درضايت خدا یې وکړه او دلاسه نیولی یې د ناستې خوښي ته بوتله . بیایې نو دانور سره هم همداکاني وکړې . چاخوښې دخوټېدو شکلي شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وگوزي دا جای میرات مړۍ چېرته دی . سوسی تر موس په سرو اوبو کې کنگال کړ ، پاس دالماری نه یې یو تورڅټین مرتبان راکوز کړ . دهغې له مینځه یې دوه وړې کڅوړې راوایستې ، ګلاجان ته یې وښودلې . بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذ یې دتشاب دکاغذ

په شان نری و . هغه یې په ترموس کې واچولې ، ایشیدلی اوبه یې پرې توبې کړې او د ترموز سر یې وتاړه . پنځه کوټې یې گلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقیقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو گلاجان د دېگری دوختونو دعادت سره سم پاڅېد چې لوبني پرېمځي ، خو سوسی وار رومبی کړ ، ټول لوبنی یې کنسټال کړل او بیا یې دلوبني مینځلو په ماشین کې ودرول . دیوې ډبلۍ نه یې څه پوډر دماشین په یوې کڅوړې کې واچول او ور یې وتاړه . ماشین یې چالان کړ او د " گوره چې په امریکا کې څه کارونه روان دي ! " په علامه یې وموسل . پالین دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانور سره یې څه ویل . انور گلاجان دخان سره دخوب کوټې ته بوته او هلته دواړو خپل خبرن کالي په یوه کڅوړه کې سره واچول او بهر یې راوړل . سوسی بیا کارروايي کوله خو پالین کڅوړه واخیسته ، گلاجان ته یې اشاره وکړه او یوې بلې وړې درڅڅانې په شان کوټې ته ننوتله . هلته یې جامې په یوه ماشین کې واچولې ، دوه کاجوغي پوډر یې دیوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسرو اوبو تنۍ یې سره برابرې کړې او ماشین یې چالان کړ . دهنې څنگ ته بل ماشین تش پروت و . پالین دهنې وربرته کړ . مینځ یې دغلیل په شان سوری سوري و . په اشاره یې گلاجان پوه کړ چې دا دکالیو وچولو ماشین دی .

سوسی او انور خوږه مرکه شروع کړې وه چې گلاجان یې په تور بوړ خبرنه و ، نو دپالین سره بهر ووووت . یو وړوکی پټی یې په کودلې پورې لگېده چې گلاجان پوه شو ، یو وخت باغچه وه . دوه درې ډکي سارايي گلان نیمه مراوي ولاړوو . د گلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خاربست کاوه . گلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر یې په نوکانو غوڅ کړل ، په یوه لرگۍ یې دبوټی بیخونه راوړسپړل . پالین ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې یوه بله وږه د لرگو نه جوړه شوې کودله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختۍ کېده کړې وه . دجنډرې په ځای یې په وره کې یو دوسپنې کنجک لگیدلی و . پالین ور پرانیست . اوبه درشايي ودرېده . گلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنی کړکۍ نه یې یو خیل مرغان بهر والوتل . یوې خواته بیلونه دیوال ته تکیه وو او لرونه په میخونو څرېدل . گلاجان یو بیل راواخیست او په لاس کې یې

وازمیه، بل یې راواخیست. دایې بیرته کښودل، اول بیل یې بهر ته راوايست او نېغ باغچې ته لاړ. دپالین دلیوالو سترگو لاندې یې اول لاس ته لاړې ورتوکړې او بیا یې ټوله باغچه واړوله. پالین دکوم خای نه داوبو ربړي نل راکشوده او گلانو ته یې اوبه ورکړې. په همدې وخت کې سوږی او انور راووتل، سوږی پوه شیده دگلجان ننداره وکړه او بیا یې پالین دخانه سره موټرته وخېژوله او روان شول.

انور، لکه بیزو چې نوي چاپیریال ته راشي دپخلنځی ټول سامانونه یو یو له خپلو خایونو وچت کړل، وایې زمیل او بیرته یې کښودل. دتشناب ټولې یې پټ په پټ وشمېرلې، دکونې کرکې یې پرانټې، بیرته یې بندې کړې، فرج یې خلاص کړ او هر خوراکي شی یې بوی کړ، کوچ یې وځکل، دوطني کوچو تروسکن خوند یې نه و، داسې لگېده، لکه دکونخلو تیل چې پرند شی. پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې، خوانور پکې یکی یوه، د بوی نه وپېژندله چې تور مړچ و. چې گوته یې په لاړو خيسته کړه او نور یې وځکل یو دسوندي، بل دکور کمن او بل دزنکی خوند کاوه. دلوبو مینخلو ماشین غلی شوی و. ورپې پرانیست او دهغې تود براس یې په مخ ولگېد. ورپې هماغسې آره تی پرېښود. گلجان ورته کتل او دده دتجربې نه یې زده کول. په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نه یې جامې وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کښودې، دپالین دهدایت سره سم یې تنی رابښکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه. دفرج نه یې یو سلامت چرګ وښکه، پرې یې مینځه، اود ونډی کولو په وخت کې یې پام شو چې یا چاره ډېره تېره ده او یا غوښه نرمه. انور ورته دکم خای نه دپيازو کڅوړه وموندله. او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکنګ ایل، دپخلي غوړي، ورباندې لیکل شوي وو. بیا یې نو پخلنځی گلجان ته پرېښود، کوټی ته لاړ او دتلویزیون دتیسو سره یې لوبې شروع کړې، خو تصویرونه ټول تـ راتلل. دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصویر و. په لوی خط ورباندې لیکل شوي وو: اریزونا. انور په پاکستار کې، داسلام آباد په لارې دزقوم اغزنې ونې دکورونو ترشا، په وچ ډاګ یا هدیرو کې پیدلې وې. ددې پانې یې له اوږدو اغزو ډکې وې او دیوې پانې په پسر بله

راښه شوې وه او همداسې تر هغې لويديې چې زياتي به ډډ دهغې دبار دلاسه کور شو. په کندوز کې دا بلاوې نه وې، هلته صرف زوزان و و. انور کتاب پرانيست او په لور غړې، چې گلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي، د کتابچې اول مخ ولوست.

د امريکا هر ايالت خائله حکومت، د مشرانو او کشرانو جرگه، اساسي قانون، ايالتي سرود، نښانونه او تړت ولت لري. د اريزونا نوم دسره پوستو هنديانو له ژبې نه راغلی چې "وړوکې چينه نوميرې" د اريزوناملي پوتې زقوم، ملي مارغه يې هغه چتکې دی چې دزقوم په ونه لک بوک کيږي، دولتي شعار يې "دولت دخداي له لورې دی" او ملي پارک يې هغه څنگل دی چې اوس يې ونې دخداي په قدرت په کابو بدلې شوې دي.

گلاجان چې مخ يې دديکي دتاونه لرې نيولی و او په څمڅي يې لږه په خدا وويل، "اوس يې درگزر کړه، انور جانه دخوزانو نه خلاص شوې، په زقوم واوښتې." قورمه يې راوايسته او کالی يې وغور او. انور د کتابچې هغه پاڼه بکت کړه چې دی وررسيدلی و. په قاب کې ښايسته زيات لعاب ووو خو دچرگ درک نه لگېده. ټول ويلې شوی و. گلاجان وويل، "داهم دپېښور پارامي چرگان دي، غوښه په اوله ډړه کې لادرکه شي ... ږه، چې په ډېران کرواږي ونه کړي، رنگ دې ورک شي."

خلورم خپرکی

پادري گريگوري چې خپلو ديني لارښودنو ورباندې دټول بشریت دزغورلو دين ايښی وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوي به يې بخوا دهغوی تر راتگه دوه درې مياشتې يې گويا خپل کورنی کار ورباندې کړی و. قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژر پلم جملې او فقري نښه کړې وې. په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له دنيا نه ناخبره خلک څرنگه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغري وهي. دافغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلي وو، نو ډېرليواله و چې يو ځلې دغه زلميان کچ مېچ کړي، دهمدې کبله ددوی سپانسر شوی و.

انور يې سمدلاسه په څو کورسونو کې شامل کړ او کلاجان ته يې په خپله په کليسا کې انگریزي وربښودله. د کلاجان خونده نه وه خو انور خپل کورسونه په شوق په مخ بيول او هر کورس به چې خلاص شو داعلی درجې تصدیقنامه يې راوړه. په کور کې دانور او کلاجان تر مینځ دومره زیات درېږه خواله نه وو، انور چندانې وخت نه درلود. ډېر کله به د شپې ناوخته راغی او د کلاجان خو هماغه زوړ ددهقانی دوخت عادت پاتې و چې پس دماښام دناري نه خوب دیکشې په رخصتو کې به انور دخپلو ملګرو سره میلې یا پارټيو ته به، کلاجان به دلوست دپاره دیکشې، مازیګر چې عیسویانو به خپل ددعماړاسم ختم کړي وو کلیسانه ورته او بیا به که هر څومره، پادري ورته دموتېر ست کاوه، ده به د خپل کتابګي سره پلې کورته راتګ غوره ګاڼه. په لار کې به دکلي خلکو ورته کتل، له لرې يې لاسونه ورته ښورول او ده به هم ددوی کار کاوه، نه دې فرق چې هغوی به دلاس دښورولو سره موسکا هم کوله او ده فکېر کاوه چې وروپورې خاندې به.

دپادري هغه وخت وېره پیداشوه چې یوه ورځ کلاجان دسبق لپاره کليسا ته ورغلی و، پادري لا خلکوته وعظونه کول، ښایسته ډېر وخت پاتې شو، په همدې کې دماسپښن دلمانځه وخت شو. کلاجان چې په کور کې يې اودس کړی و، هماغلته په کليسا کې په یوه کونج کې په لمانځه ودرېد. عبادت کوونکو دسترګو په ترڅ کې ورته کتل او پادري هم ناارامه شو. بیا يې نو فکر وکړ چې سړی به عیسوی لمونځ کوي خو چل به يې نه ورځي. په هغه مازیګر چې کلاجان کور ته ورسېد، دپادري موتېر يې ولاړ ولید. په بېړه ورغی چې میثمه ته عزت ورکړي. روغېر يې وکړ او بیا يې په یوه قاب کې دوه منې، دچاړې اولاس پاکه سره را وړل، پادري په ډېر دقت مینه پوښته او څلورترازې ګرځه. دمینځ نه يې زړې په ډېر دقت په چاړې وایستل، بیا يې یوه ترازه واخیسته. کلاجان ته ګډشو چې جیزس دښیادام ناجي دی او کليسا د جیزس کور دی او باید چې دپاکې عقیدې او په جیزس باندې دمیتوب او مینې سره کليسا ته ننوزو. د کلاجان سر په دې انگریزي نه خلاصېده خو پوهېده چې دکاپرانو ملا په خپل حساب وعظ کوي. چې هغه غلی شو نو ده ورته لنډه په لنډو ځواب ورکړ "یوور پیغمبر جیزس، اوه ر پیغمبر، محمد یوور دین عیسایي،

دین اسلام. " پادري گريگوري پس له يو څه فکر نه د گلاجان په خبرې
پوهېده، ويې موسل، پاڅيد، د گلاجان په اوږو يې لاس کېښود،
You'll come around, se... " اخر به گوتو ته راشي زويه!

دسړک نه يوه نړۍ په سرو خښتو فرش لار د گلاجان دغوی کوډلې ته تېره
شوې وه. ددې يوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې گلاجان يوه هفته ورباندې
کار وکړ، څلور ورکوټۍ دايروي پټۍ يې پکې جوړ کړل. په هر يوه کې يې څلور
کونجه واړه کوږو کې جوړ کړل او دسرو خښتو دډېرۍ نه يې چې دهغې بلې
وراني کوډلې مخې ته دلۍ وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سميت ورپورې
نښتي وو، ورې کنکورې جوړې کړې او گويا دکندوز باغچه يې ترې جوړه کړه.
دنړۍ لار بلې خواته شپږه زمکه يې هم همدې ته ورته سازه کړه او دکندوز په
اصطلاح سوال او خواب پټۍ يې جوړ کړل. لايې بوټۍ په کې نه وو ايښي او
چندانې نه پوهېده چې څه شي پکې وکړي. انور به چې سهار او ماښام پرې
تېرېده نو خنډل به يې، بس داريوزونازقوم او خوزان دي، پکې کره يې،
خوارمان چې يو اوش دې هم لرلې.

يوه ورځ گلاجان په باغ کې بوخت و، اوس يې نو دکور چاپېره ځای صفا
کړی، لکياو وروستۍ ونه يې چې له کالونو کالونو دکاله څنگ ته لوېدلې پرته وه
په تېر وېړوله. تېر يې په هماغې کږې کوډلې کې چې اوس يې ضامن ورکړی و،
پيداکړی و. تېر پڅ او خوله يې څو ځايه اوښتې وه، نو په شواخون يې لرگي
خوړ. تراوسه يې څلور نورې زړې او پريوتې گرگي هم وهلې وې او وچې
ځانگې او ډډونه يې يو ځای دلۍ کړي وو. اوس په يوه ډډ ناست و او په خپلو
ټناکو لاسويې ژبه تېروله. که گوري يوسړۍ په سړک ولاړ دی او دی
څاري. گلاجان د ډډنه کوز شو، او په لاس يې دسترې مشي اشاره ورته وکړه.
سړی دسړک نه دده په لور راغی. چې نژدې شو، نو گلاجان په اول ځل يو
ژوندی تور پوستی امريکايي وليد. لاس يې ورکړ. تور پوستی ځان معرفي کړ
"کارل کولی". ده هم خپل نوم ورته ووايه. بيا نو تور پوستی په وينا سرشو او
هيڅ دريدن يې نه و. گلاجان دخانه سره وويل، څه، لکه ماته ژرنده سر يې،
ماته سمه انگرېزي نه راځی، ستا ژبه خو کوم بل شی ده. خوتور پوستی بېغمه
گډو. چې ځان يې ښه ستړی کړ، نو د گلاجان لاس يې کښيکاره او روان شو.

ګلاجان بېرته په ونې پېښه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لا بله بلا وه ، نوم يې څه و ؟ کور کولی ؟ ورسره جوړېږي هم . شين سر ، ګور ګوتی وېښتان ، لکه قره قلي خولی . ښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چې يو موټر کورته نژدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داخلي يې يو شی دځانه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ، د خپل ماشين ، يو مزی يې کش کړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوگي ترې ووتل ، دونې په يوې لويې څانگې يې کېښود او يوه تنی يې کېښکارېله . دسترگو په رپ کې ، ځانگه غوڅه شوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکانانو په دوکان کې داروماشينونه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يې درې بيلولې ، خوبې مزي اړه يې نه وه ليدلې . ورغی چې دی يې هم وازمېږي ، خو تورپوستی سر وښوراه او گویا ده ته يې دهنې استعمال ښوده . اړه يې په بلې څانگې کېښوده هغه هم غوڅه شوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهنې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو ځانگه غوڅه کړه . بيا يې دهنې دپرچاوولو ، تنی وروښودله . بيا يې نو ګلاجان ته ونيوله او موسکي شو . ګلاجان هر څه No , No ورته وويل خو کړه کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيگر به ياد ملګرو سره ورک و او بيا به هغوی ورسره کورته راتلل . په دغو کې دوه نجونې هم وې چې انور ويل دده همصنفيانې دي . ګلاجان په دې کارونو کې نه و ، څو خلک چې سوسی او پالين به راغلې او په گوته کې به لرې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نه ووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري ګريګوري سره انگلیسی درس ، نور په انگرې کې کار ، کالي پريول ، ډوډی پخول ، سودا اخيستل ، دګلاجان زياتره ناسته ولاړه دتورپوستی ، کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ ته به . پادري هره مياشت دوی ته دډوډ سټيمپ په نامه يوه کتابچه ورکوله . په دې کې دلوتونو په شان کاغذونه وو . شين يو ډالر ، زېر پنځه ډالره او داسې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پانې ترې وشکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې . دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حد درآمد ټاکلی ، که دهنه حدنه کمې پسې لرې نو کمبوت يې حکومت په ډوډ سټيمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي . دډوډ سټيمپ يو نقص دادی چې په هغې

باندې يوازې سابه ، شودې او غوښه باب اخيستل كيدای شي ، دډېلې خوراك، سگريټ او داسې نور نه پرې اخيستل كيږي . كره كولى په دې موقع گلاجان په ټول ماركېټ وگرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراكه باب به يې ورنښودل او چې به دخوگ غوښې ته راغلل نو گلاجان ته به موسكى شو ، مانازه پوهيږم چې تاسو دسور غوښه نه خورئ ، يوه ورځ كره كولى دخپلې ښځې او لور سره راغلل . گلاجان دخانه سره ويل ، " اوس يې درگزر كړه كتغينه ! " ښځه يې يوه پيله دخداى وه ، لوريې تنكى وه ، ښايسته سترگې يې وې خو پوزه يې پيټه وه او ويښتان يې گورگوتى او په رنگينو مريو جړاووو . گلاجان ټولونه چاى كېښود . په همدې وخت كې انور دخپلو سپين پوستو ملگرو سره راغى . بس هاى هوى و او خنداوې وې ، گلاجان يو څه وشرمېده ، ځكه دغو نورو راغلو په تور پوستو ميلمنو چرت خراب نه كړ . ديوه سره لوى ټيپ ريكاډر و چې په جگ آواز يې كومه دكدا بدله غږوله او دانور په شمول ټول ورته نخېدل . كره كولى نور څه ونه ويل ، دكورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښورولو يې دگلاجان سره خداى پامانى وكړه ، دكوره ووتل . دانور ملگرو يو قسم ته ملنډې وروپورې كولې ، يوه يې خپله پوزه نيولې وه چې گوبا تور پوستي بدبوى كوي .

پنځم خپر كى

دگلاجان انگريزي هم دپالين او سوسى دبركته يو څه دگوزارې شوې وه . اوس يې هم هره هفته ، يو ساعت دپادري گريگوري سره درس وايه ، خو خبرې يې ددوى سره روانولې . ديارلس كلنه پالين ، گلاجان پاولى بلله دسوسى سره چې دكور دهر گوټ نه خبره وه او گلاجان به ورته په پښتو ويل "ته دسپى غونډې سوس وهى " ، دده دبدې ورځ ملگرى وو . سوسى به كله په ټوكو گلاجان ته ويل ، " زما سره واده وكړه ! " گلاجان به ويل ، " too fat " ماناډېره چاغه يې . دهغې دخورولو دپاره به يې ډوډه بالښتونه تركميس لاندې كړل او هرې خوا به يې په كوټه كې توس واهه . سوسى به سره شوه او پاولى به دخندا نه په غولي رغېسته . سوسى به بيا دگلاجان دساده توب پېښې كولې ، يوه كاچوغه به يې را وچته كړه اوبويوله به يې ، ماناته دومره وحشى يې چې فكر كوي كاچوغه دخوراك شى دى . يوه ورځ ديارلس كلنې پالين هم گلاجان

ته وويل ، " زما سره واده نه کوي ؟ " گلاجان وويل ، " You crazy , marry uncle? " I pind you good husband .
 مانا ، ته ليونۍ يې چې خپل تره سره واده کوي .
 ښه مېړه به زه درته پيدا کړم .

يوه دمڼی ورځ چې گلاجان بهر وووت کوری چې تور پوستی کره کولی
 دلرگو په دلی لکيا دی ، ټول يې په يوه اندازه واړه کړي او دکور داړخ په
 ديوال تکيه ، باره ترې جوړي . گلاجان کورته بوتله او چای يې مخې ته
 کېښود . يو ساعت غلی و ، بيا يې گلاجان ته وويل ، " داسې ښکاري چې
 ددهقانی شوقي يې ، نوراخه چې يو شی دروښيم . " دواړه بهر ووتل ، کره کولی
 خپل موټر ته لاړ ، او گلاجان ته يې اشاره وکړه . دموټر دشانه يې په ګډه ، يو
 شور رنگی ماشین ښکته کړ . ارايې ، دبايسکل په شان دوه ښکرونه او يوه پره
 لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور څنگ پټي ته ورغړاوه او ، يو مزی يې
 کشکود او دماشين غره هار جگ شو . ماشین يې په زمکې روان کړ او گلاجان
 کتل چې سم صفا لاسي ټراکتور و . دخانه سره يې وويل ، کور دې وران شه
 پرنگيه چې څه پټنې دې راايسي دي . ده ټراکتور پخواهم په کندوز کې
 ليدلی و ، ځينو بابانو به لرل او دخلکو زمکې به يې په پيسو اړولې ، خو هغه
 بيدرکه غټ وو ، کره کولی . په نيم ساعت کې دگلاجان دواړه پټي واړول او په
 دويم ځلی يې ، دبزرګرانو په اصطلاح ښه حلال کړل . دا يې هم پرېښود او لاړ .
 گلاجان ورپسې کتل او فکر يې کاوه چې په عجيبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کره وړه په ټوپونو امريکايي کېدل . شپې به چې کله راغی نو ورځ
 ډېلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظيفه کوي ، که به يې خوراک کاوه او که به
 يې کالی اوتو کول ، سربه يې ښور اووه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدله
 به يې بېجده خوښه شوه ، گلاجان ته به يې ويل ، " ددهقان زويه ، check this ,
 one out . له دې طرفه يې ګز کړه .

انور او گلاجان په يوه کوټه کې خووو ، ديوه وطن او يوه کلی خو وو ، مګر
 اوس يې دنياګانې سره بېلېدې . انور شگلنه زمکه وه ، دامريکا دکلچر هر
 څاڅکی يې زغمه او دنورو تلوښه يې کوله . دگلاجان پورې دامريکا جامه

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې پېره . گلاجان په ډېرو زاريو انور مجبور کړ. چې د کالیفورنيا نه يوه افغانۍ جنترۍ راوغواړي ، چې هغه راغله نو گلاجان وکتل چې دروژې دمیاشتي ايله لس ورځې پاتې دي . په انور يې ژړا وکړه خو هغه ورته وخندل او بېرته يې دخپل تپ ریکارډر دغوږي سره دملنکانو دالاهو په شان سربنورول روان کړل . گلاجان دپاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملګري ، پاولی ، کره کولی ، اوسوسی ورکړه راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کيسې کولې او هغې به چې کوم دخوراک شيان راوړي وو ، کراره به يې په فريج کې کېښودل . چې ده به لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملنډونه ، په تعصب نه ، بلکه په يو قسم اسرار آمیز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونو کې يې څه گرځېدل . يوه ورځ کره کولی په ډېر تکليف او قسم قسم الفاظو او دلباس په اشارو گلاجان ته وويل چې ته چې لمونځ کوې نو په ماباندې دلرې ځايه ، ديوې ساده دنيا نه دکوم ګوټګ معنوی تماس سره لرې راځي . گلاجان چې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ، لکه دده خپل دافريقايي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنې ته لک بوک کېدل . " دانور له خبرو دين ته ديو قسم سپکاوي بوی راتمه ، گلاجان په بېره کلمه . (کليمه) تېره کړه .

اووم خپرکی

يو ځلې ډکره کولی ميلمه و ، دغوايه دغوښې اوږدې ، پلنې ټوټې يې ورته دکور مخې ته په برنډه دسکرو دغفرۍ په سر ورتې کړې ، دستېک په نامه يې يادوي او دامريکايانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لوبې پټاتې يې دپوټکي سره دسکرو داور په خوړلن کې پخې کړې ، دسلاتې يولوی ښانګ چې دوی يې سالاد بولي . دروميانو ، نوش پيازو ، کاهو پايو ، اوبو قسم لعاب سره چې ډريسينګ ورته وايي او سلاتې سره يې ګډوي ، په ميز کېښودل شو . کره کولی په عمل کې کونډو ، زامنو، لوبو يې هم ودونه کړي وو او بيل وو . بس دی يوازې و . ښځه يې دلورسره اوسېده او کله کله به يې گذر پرې وشو . گلاجان هسې هم دکباب دبوۍ سره وړی کېده ، خو ددب نه يې خان ټينګ کړ چې

پاښن راورسېري . هغوی په پنجې او چرې ډوډۍ خوړه خوده غوښه په غاښو شکوله او دسالادنه يې هماغلته په ښانګ کې نوالې جوړولې . خو هغوی ، لکه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس يوازې و . انور دخپلې ګرل فرينډې (ملګرې) سره کاليفورنيا ته کډه شوی و ، ويل يې چې هلته کار او سوشال ، يا دحکومت مرسته پريمانه ده .

دګلاجان ډاول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن يې ترې نه و . دځان سره يې ويل ، که خپل پلار ته ښيزې نه کوم دټاکامه ورځې به يې کوم ، دبيکمال سړي برخه خواره ده . خو بيا به خجالته شو او ويل به يې هيڅ پلار خپل زوی دامريکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کې وای ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قبوله به رانه ولاړه وه ، دعیش ژوند به و او دپلار به هم اوږې راسره سپکې وې ، پلار مې څه ګرم دی ، داوو پښتو همداسې لوی شوي يو . خوبيا دوطن حالات ورپه زړه شول ، خوهلته به مې نوڅه کړي وو ، يا به عسکری ته تلم اویا به دمجاهدينو سره ټوپک په غاړه لټېږه .

ګرځېدم .
يو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې يې خپل کورته بوتله . په پخلنځي کې دمالټې شربت ، او يوقسم امريکايي پراتي چې په سړيې يو بيحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې يې کوچ وروپلي کوي ، په ميز ايښی و . ګلاجان په خپلې بې انتها اشنا ټول ګروپ کړل او کره کولی نورې پراتي پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلویو پيالو سره بهر په برنده کښناستل . يوڅه سره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ويل غوښتل . کره کولی څو خلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځايه يې پيل کړي ، بېرته به غلی شو . په آخرکې يې سر وښوراوه او ويې ويل ، " زه ډيرې خبرې لرم او زړه مې ډېر کيږي چې ټولې درته وکړم ، خوداسې ښکاري چې يو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به يې درته کوم . خو اوس به ، که نه خپه کيږې ، ستانه يوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل يې کره کولی وويل ، " ستا خوقسمت ، لکه چې همدلته په امريکا کې دی . ملګری

دې ، انور، هم درنه لار ، نو څه وايي چې يو څه په خان تكيه شو ؟ " گلاجان پوه شو چې دتكيه شو مانا تكيه شې ده خو هيڅ يې ونه ويل . كره كولي وويل ، " زما او سوسي او پالين په نزد ته ښه زلمی يې ، هوښيار يې ، انگرېزي دې هم دغه دی يې چوخسه ياده كړه . دسوشال او فوډ سټيمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وايي چې كوم كار ، بار شروع كړو ؟ " گلاجان په خندا وويل ، " زه پوهيږم چې تاسو راته خورېږئ ، خو چې فكر كوم غير له دهقاني بل كمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شاني ده . زه وایم چې وطن ته دبېرته تلو تايينه ونيسم ، كه څنگه ؟ " كره كولي وويل ، " ستاخوښه ، امريكايو آزاد ملك دی ، څوك دچامخه نشي راگرځولی ، څوكه زما نه پوښتنه كوي ؟ " گلاجان وويل " يوځلې خومې پوښتنه وكړه ، اوس راباندې قسم خوري ؟ " كره كولي هم وخنډل او ويې ويل ، " دپالين او سوسي نه هم پوښتنه وكړه ، بيا به نوزه دخپل زړه حال درته ووايم . "

اتم څپرکی

په دې ماښام داپښتو سروكي په اريزونا پورې ښه لگېده ، چې " نرې باران دی پاس په لوړ يې وروښه . " گلاجان او ملكري يې دسوسي كره ميلمانه وو . بس هات ډاك (كوټلې غوښه چې په كولمه كې پوښلې وي) و ، چې د ډوډۍ په مينځ كې تاوېده او همداسې كپ كپ دكوكاكولا دغوړپونو سره خوړل كېده . وروسته نو ټول دگلاجان خبروته انتظار وو . گلاجان وويل ، " ماتاسو ته پخواهم ويلي وو ، چې زه كوم كمال نه لرم . بس ساده دهقان يم . كره كولي ټينگ دی چې له دې سوشال نه خان خلاص كړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره يوه پروژه گي شته ، خو خدازده چې كار به وركړي . كه نه ، كه اجازت وي درته وبه يې وایم . " پالين په ټوكو وويل ، " ته چې په ماته گوډه انگرېزي هرڅه سټي غېږي ، نن ماښام دې وار دی . گلاجان سوسي ته وويل ، " دا بدرنگه پينلوټې دركوري كړه . " بيا يې نو شروع وكړه ، " دا څوكاله چې زه د امريكا ميوې وينم نو جوړه يې په درست جهان كې نشته . ښې منې ، ښې هندواني ، ښه شوتالان ، خويو ميوه چې مزه يې باران وړې ده ، هغه خټكی دی . " پالين خبره ورغوڅه كړه ، " ولې ؟ موږ يو قسم

نه ، دوه قسمه خټکی لرو ، يو يې هبانی ډيو دي چې ته به يې په مانانه پوهیږې ، مانا دشاتو پرڅه . بل کانتی لوپ . " گلاجان وخنډل ، " دواړه بې خونده دي ، لکه بوس . دالوی ښهرازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی ، پالین غج اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : " مه وایه چې خدای تاسو ته درکړی ، وایه موږ ته راکړی . " گلاجان موبک شو ، " پالین ، بس بې جوابه دې کړم . مایل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انګور لري خو بس دوه قسمه خټکی دي چې خنې وخت خلک دناچارې ورځې بوره ورباندې دوروي ، ايله دخوراک شي . زموږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان دی ، هلته شپږاوه قسمه داسې خټکي دي چې دځوند نه به یې څه درته وایم ؟ " کره کولي پوښتنه وکړه ، " خواره دي ؟ " گلاجان وویل " خوږوالی خو یې یکی یو صفت دی . دهنې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي . " گلاجان ډېروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ، " خټکی خوڅه دشربتو غږ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغه ښځې یې چې په خان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هنې ته په انګریزي څه وایي ؟ " سوسي وویل ، " پرفیوم ، Perfume " گلاجان وویل دهنې بوی ته څه وایي ؟ " سوسي وویل ، " فريګرینس fragrance " گلاجان کره کولي ته وویل ، " زموږ خټکی همدا فريګرینس لري چې موږ یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهرګلاب نه ، موږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهنې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنګه یې ووايم ؟ ، نری خوږه وږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دموربۍ یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی . " پالین چې د گلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشاب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، " وحشی وحشی لکيا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسي پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ، " ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟ " گلاجان وویل ، " اوبلن نه دی ، " پالین غج ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئی ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي . " گلاجان په بې حوصله ګی وویل ، " موږ یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خو دا زموږ خټکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کنډوري ، چې بیا په خوله کې ویلي

کیري. بله دا چې بېحدۍ خواره نه دي چې ستوني وسوځوي. پاتې شوه دپالين دخاموالي او پخوالي خبره. زموږ خټکي داسې پاڅه وي چې ډېر کله هماغلته په پاليز کې دخپله انده دجرړې نه بيلې پرتې وي. دا خبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپاليز له څنگه تېر شي نو يې په درېهار خټکي ترک چوي. دا به هسې خبره وي خو زموږ خټکي چې دچاره څوکه دچا خبره لا پرې تېره شوې نه وي، پخپله څيري شي. موږ هم يو قسم آبي خټکي لرو، موږ يې خاده بولو، مانا وحشي، چې دپالين به خوښ شي، ټول دشرېت نه ډک، خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسيځي. "بيا يې نو پالين ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غاښ ماتوونکي خواب جوړ کړي وي خو هغه، لکه چې دتائير لاندې راغلې وي، دچايو دپيالې سره ولاړه وه، په دلچسپۍ يې غوږ نيولی و. "کلاجان وويل، "نوداسې دي زموږ خټکي او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پيدا کړي."

کره کولي په خپل پاينپ خوارۍ کولې. لایتر يې ورته نيولی و خو دهنې کيس ختم و. غاړه يې تازه کړه، "داڅو، که همداسې وي، لکه ته يې چې وايې، ښه پروژې ده او دکاميابېدو چانس يې زيات دی خو دوه پوښتنې دي. يوه داچې ستاسو ددې صفتي خټکي تخم به له گومه شي، بله داچې ستا يې کرل زده دي؟ او دادويمه پوښتنه څکه کوم چې زه په خپله هم دهقان يم، دجوارو او پنبې او ځينو نورو شيانو، خو په عمر مې خټکي نه دي کرلي.

"کلاجان وويل، "تخمونه يوڅه ماسره هم شته او نور مې ديوه اشنا نه چې د مجاهدينو په دې پېره کې امريکاته راتلونکي دی غوښتي دي. پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهنې استاد نه يم، هيڅ کله به وطن کې زما خټکي په مسابقو کې گټه نه ده کړې. خو په دويمه، دريمه درجه کې راغلی يم."

کره کولي وويل، "داسوال حل بوله. يوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده. همدا خټکي چې ته يې صفونه کوې، که په داسې کوم بل ځای کې وکړې چې دخاورې ترکيب يې فرق کوي، مثلاً دالکلی په ځای يې تيزابي خاصيت ډېر وي، يا يې فيصدي فرق وکړي يا زمکه ډيره وچه يا ډيره نمجنه وي، نو بيا يا دسره کيرې نه او دمړه غوني په شان ترخه وي يا يې خوند بدل شي."

ګلاجان وويل " په دومره کړت وېرې يې نه پوهېږم ، مقصد زمکه وچه ، يو څه شگلنه وي بيا نو دغويي سره کافي ده "

کره کولي وويل ، " دلته اکثر کيمياوي سره استعمالېږي خو دغويي سره هم شته يوه لاره داده چې دقسم قسم ترکېونو خاوره بيله بيله ډېرې کړو او بيا په هر يوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لکي . خو کاشکې په همدې خلاص شوي وای . آښ او هوا خو زموږ نه لاس کې نه ده ، هلته په افغانستان کې ستاسو آب و هوا څنگه وه ؟ " ګلاجان وويل . " یره ، د کندوز آب و هوا خو داسې بويه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه يې همداسې دي . " کره - کولي بيا دپايپ په لگولو لکيا شو ، او عجيبه داچې داخلي يې اور واخيست . يو ژور کش يې ورکړ ، او په لاس يې دلوگو راپورته شوې غوړاسکې سره خوړې کړې او په ارام غږ يې وويل ، " بس تجربه يې په موږ او کامياني په خداى . "

نهم څپرکى

دمنى داخر يوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کې دنيويارک په نيت روان شول . ګلاجان يې هنې هم بايدنيويارک ته تللى وای ، خو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . دا خبره يې کره کولي ته وکړه او هغه يې له دې چې ګلاجان ورته وغواړي ، وويل ، " زما هم نيويارک ته زړه کېده ، چې يو ځلي دآزادۍ مجسمه په سترگو ووينم . "

دنيويارک په روز ويلې نومي هوټل کې دمجاهدينو ګڼه ګوڼه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران يې ، چې يا به يې ورور و يا وراره او يا تحويلدار ، داهم ورسره وو . هوټل ، لکه چې دکوم پاکستانى دى ، ځکه هره خوا غوړڅني ، تور مخي ډېر لرو برکېدل او په انگليسي کې يې د (ډ) او (ټ) نه ګوکارې ايستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لويه کوټه کې دمجاهدينو ډله ، لکه خيرات ته چې سره کښيني سبا ناري ته پڼډه وه . لويې ږيرې يې خالولې او ، يو بل سره له پس پس نه وروسته به يې يو دبل ورانه ته پس ورکړ ، بياني خوله په خدا چت ته ونيوله ، ونولېد .

دهوتل خادمان راغلل او دوی ته یې وویل چې سبناری په رستوران کې تیار دی خو دوی د ترجمان په خوله ورته وویل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل خادرونه یوه په بل پسې وغورول ، دسترخوان یې ترې جوړ کړ خادمانو سرونه په تعجب وښورول او بیا په مایوسی لارل چې درستوران نه دودۍ راوړي او دوی یې په زمکه وخوري .

شبهه پس دمجاهدینو پشواز او چرپار گډو . یوه یې دبل نه پوښتنه وکړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب یوه ځوانکې ته چې کوز په ادب ناست و وویل ، " انجنیره ، دبوټل دا لیک ولوله چې دڅه شی شودې دي ؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکې یو ترجمان هم و ، یا به یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یې دجهاد په کالونو کې امریکانه استولی و و . دغه ځوانان هرکال امریکا دخواخوړۍ په نامه دیلو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم خپل غړي امریکاته نه ور پریښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کې کاپران کیږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او گویا که حل نه وي نونیمه حل شوي وو خو دهیئت دراټگ دخبر سره به یې په بیړه ریرې پریښودې او یونیم خادر ، وطني جامې او تسبی به یې دبوڅڅۍ نه راوايستلې . کری ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به ددهوتل په کومه خونه کې دخادر لاندې ویده شول . یوڅو عمومي لیدل ، کتل او مجلسونه وو چې هلته له افغانی او امریکایي لوري یو رسمي ترجمان ترجمې کولې . مشرانو په خپله هم په پیښور کې یوه څه په انگریزي ژبه گوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نه خبره اخیسته او خپله به ورگډ شول ، پښتو اډانه به یې داسې په انگریزي واړوله چې امریکایي لوری به یې دځان پورې اریان کړ . دپیښور " کوم چه دی " به

یې ډېر پکې وایه our jahad which is, it is not pight por Afghanistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing which is is afghan made of mud, he die, but islam no die کوم چه دی ، دافغانستان دپاره جگړه نه ده ، داسلام دپاره ده ، که یوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومه چې ده داده چې افغان خودخاوري نه جوړ بنیادم دی ، فانی دی ، مگر اسلام

باقی دی : نو بیا وروسته نورو په مشر شاباسی وایه : یره مولویصاحب ، عجب غاښ ماتوونکی خواب دې ورکړ!" ددوی خپلو ترجمانانو به رڼې رڼې ورته کتلې او خوله به یې نشوه چوله کولای .

مگر هر مشر خصوصي لیدل کتل ، ځانله خارجي گماشته گان لرل ، خارجي خبريال چې ددوی جبهې ته د فېلم اخیستلو لپاره تللی و ، دسی ای ای مامور چې په پېښور کې ده ته موظف و او هیڅ بې هیڅه په همدې وخت کې په روزویلټ هوټل ورپېښ شوی و ، د کانگرس وکیل چې ده خپلې جبهې ته بیولې و . هر مشر دغه خواخوږي ، د تماس دغه چینلونه له بل مشر نه پټ ساتل او چې به سړی راغی نو د هوټل خپلې کوتې ته به یې بوته . ترجمان به یې هم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدینو هماغه پیره وه چې بیایې په واشنگتن کې ریکن ته داسلام په دین دمشر فېدو بلنه ورکړې وه او هغه ویلی وو چې " داخو دې په زړه پورې خبره وکړه ! " وروسته چې بیا خلکو دهیئت مشر ملامتاوه چې "مولویصاحب ، ته دافغان ولس دتبلیغ دپاره رالیږلې وې او که دافغانانو دداعیې په خاطر ؟" مولویصاحب ، لکه همیش ، غاښ ماتوونکی خواب ورکړی و ، "هلکه ، خان پوه کړه . زه دافغان ولس رالیږلی نه یم ، داسلام داعیې رالیږلی یم ."

په دویمه درجه مشرانو کې دکندوز دناز کمیر په نامه دیوه مشهور بای وراره قوماندان خیرک میر ، هم و چې دگلاجان سره یې ان دپېښور نه خط کتابت درلود . گلاجان ورته دختکو دبیل قسمونو تخمونه غوښتي وو او هغه لوز کړې و چې داپیرته چې امریکا ته راشي نو اک ناک یې دځانه سره راوړي . گلاجان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزویلټ هوټل ته راغلی و . دواړه دخونې په کوز سر کې ځانله ناست وو . خیرک میر به کله کله وزته وموسل خو نورو ته یې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دگلاجان زړه مین مین کېده چې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کې په هوټل کې دومره دقسم قسم افغانانو گڼه گوڼه روانه وه چې چا گلاجان ته کتل قدرې هم نه . دی یو کشر سړی و او چندانې به نه وڅپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کې

شرمېده چې وطنوالو هيڅ رای نه پرې واهه . نو دختکي د تخمونو داخيستلو سره سمدلاسه ، بې خداي پاماني دخپل ملگري سره روان شو .
نيويارک درې بغړۍ دي ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډۍ يې ديهودانو دي . تنگې کوڅې ، قاچاق خانې ، دغلو او غدوۍ او قتلونو خالي دتورانو قمار خانې او دکچنيو سالونونه يې دسلسي دکمبينو او جان گاتي دډلو بدماشانو او مافيا . دکره کولي سره ، دکلاجان سات خو ورځي يوڅه تېر شو ، البته دويرې سره . دنويارک دنگو مانيو يې سرگرځاوه او دتورانو تورو خونو او نااشنا غرگيو يې په زړه کې ترهه پيدا کوله . دتورانو يوې لويې ډلې دآزادي مجسمې سيل ته بوتلل . داديوې چې پينلې مجسمه وه ، دسرچار چاپيره يې درڼا دشغلو شپول واوپه يوه لاس کې يې يو مشال نيولی و . ترې لاندي په يوه دره څه ليکل شوي وو او کره کولي يې داسې ترجمه وکړه : دنړۍ تلو ، وړو ، رټلو ، بې کورو ، راشي ، زما غير درته خلاصه ده او مادرتنه دآزادي مشال بل ساتلی دی . دشپې له خوا يې دزمکې لاندي په نيمه تياره خونو کې دتورانو جاز موسيقي او نڅاگانې ورباندې وليدې . دکلاجان دې خبرې ته ډير پام و چې توران چې عشقې بدلې بولي هم ځانونه داسې ورسره خوځوي ، لکه کوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بيرته دخپلو تخمونو دډلې سره اريزوناته ، خپل کلی ته ورسېدل نو ايله د کلاجان سياله وشوه .

لسم څپرکی

کلاجان ايله دومره پوهېده چې په امريکا کې لويې لارې هره يوه يو نمبر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختيځ نه لويديځ ته او که طاق ونو دشمال نه جنوب ته غځيدلي ده .

اتم لمبر لويه لار ، نيځ په نيغه داريزونانه دکاليفورنيا بشکلی ښار ، سانتياگو ته چې دخينو مهاجرو افغانانو خاله ده ورځي . دلارې دواړو غاړو ته کال دولس مياشتې ونې ، غنې او شيلې دي ، داريزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونې او دکاليفورنيا خواته دنبترو او نورو تل زرغونو ونو گڼ خنکلوڼه . سوسي او کلاجان په همدې لار کاليفورنيا ته دکوم افغان واده ته ور روان وو . په اصل

کې دى انور په تلفون کې وربللى و ، چې هم به دکاليفورنيا سيل وکړي او هم به واده وځوري او گلاجان چې لايې موټر چلول زده نه وو ، سوسي دځانه سره قنوجوه کړه ، بلکه ځان يې دهغې پوزې قنوجوه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . گلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کميسونه لږ تر اوس نه اوږده ، گريوانونه يو څه نارتي . اوس ترپونډۍ ښايسته زيات جگ ، دورانه تر غړي پورې برېښ . دگريوان کوز ترهغې پورې چاک چې دټټر ناوۍ يې دنامه دغوټۍ پورې ښکارېده . انور دخپلې امريکايي گڼل فرينډې سره يو قسم موزيک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لگېده . دسندرغاړو غږ په دې جگ ، جر ساز کې ورک و ، ايله دومره ښکارېده چې خوله يې ښوري او يو قسم دمېوره يې لاس کې نيولې چې يو مزی يې چېرته برق کې ټينگ دى او پخپله هم کله به وړاندې او کله وروسته غبرگېده او سترگې يې کله داسې پټولې ، لکه رښتيا چې کومه سوې سندرې بولي . خو چې ښه به غوږ شو نو هسې ايراني پارسي به يې اورېده ، لکه بوى سرش بر بړه ، طوطى سبز ش خره ، آهينه گوش بړه ، دوست دارم خر خره او همدغسې نورې قافيې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به د وني نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم گډاټه زړه کېده خو گلاجان ته يې کتل چې لکه بڼوت يېوې ځواته ولاړ دى . کوم چاسوسي ته دنځابلنه ورکړه ، هغې گلاجان ته وکتل چې په خپل ځاى ميځکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکا کولا کيلاس ته ځير دى . سوسي هم دنورو په شان په دې غږبنده نڅا ورگډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتيارېدو غږ وکړ . عجيبه ده چې افغانانو امريکايي توب زياتره دنمايش لپاره کاوه ، خو چې دډوډۍ خبره راغله نو امريکايي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درې په شان دډوډۍ په شالون بريد ښخ کړ . دا امريکايي عادت هم هېر و چې يو ځلې قاب ډک شي نو بيا خو بايد ميلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزياترو خلکو په لاس کې يونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوى لورته غږونه کول . زړې بودۍ ، چې لايې هم خپوتۍ په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دى بى حاجي په نامه يوې بودۍ که ټول نه ونو نيم غوړى په نگوښېدا دځانه سره روان کړى و .

گلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل گیللاس سره ولاړ پاتې و، وموسل . په همدې کې دگلاجان یوې نجلی ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې یوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانی وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانی . یوتیک یې هم په ټنډه ، بلکه دپیکي په سر خلبده ددرو رنگونو درايي جاموې دپانوس رناکوله . له سترگو یې دوحشي آس شغلې ختلې . یوه شېبه خو گلاجان ترور شو ، دکندوز دودونو چټې یې سترگو ته ودرېدې چې هیڅ بې هیڅه ، لکه زرکې لر او برکېدې او خپله ښکلا یې په خلکو زباتله . گلاجان سترگې وموښلې ، چې هسې پرېښایي به وړي و ، خونه . نجلی وه او دیوال ته یې تکیه وهلې وه ، لکه خوب چې وښي ، گوري چې هغه هم ده ته خیره ده . په همدې خوب کې یې ولیدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . گلاجان لاحول وویل او سر یې دې خواها خوا وښوراه چې په سدشي ، خو نجلی لاهم دده لوري ته قدمونه وچتول . هغه وخت یې ټکان وخوړ چې نجلی مخامخ ودرېده اوپوښتنه یې وکړه . "وطنداره ، څنگه دې وموسل ؟" گلاجان وویل ، "هسې ، څه مقصد مې نه و . " نجلی وویل ، " نه ، په زړه کې دې څه وگرځېدل چې موسک شوې ؟" گلاجان چې لا یې هم خپل گیللاس ته کتل وویل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشی صحنه راته سترگوته ودرېده . ورته گوره مه ، خو هغه زړه ښځه وښي ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدهلال دایرې ته ورساوه . " نجلی یوه مسته خندا وکړه او دډوډۍ سالون ته روانه شوه . گلاجان چې په زړه کې یې ډیره دخنډا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوي او لاندنۍ ژامه یې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلې . پوه شو چې غاښ یې نشته ، کړشو په ده ، هم یې زړه پرې خوړېده او هم یې خپله خندا نه شوه درولی . دکندوز دژمي یوه شپه ورپه یادشوه چې خویندو یې دملواري دمور په خوله کې دگوري کنډوری ایښی و . هغه هم دقرونو وه . په دې شپه یې ماشومانوته دنامتعلم باچاکسه کړې وه او بیا په نیمايي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله یې واژه نیولې وه ، دوی چې گوره ورواچوله ، نوبیا یې هرڅه انتظار وایست چې کومه پیښه به وشي ، خو هغه هماغسې ، خوله له ویلې شوې گوري ډکه ویده وه . گلاجان په همدې فکر کې و چې کتل یې هماغه نجلی ددوو ډکو قابونو سره

بیرته راغله او په خندا يې وويل ، " ما هم وزه دحلالي دايرې ته راوړله خو چندانې شي پکې نه و پاتې . " گلاجان چې ورته وکتل نو د زړه په کوم خای کې يې دگړز گوزار وشو . بیرته يې سترگې په خپل گيلاس ښخې کړې . نجلی لاهم خندل خو ورو ورو يې خندا په موسکا بدله شوه او په شرميندگوي غږ يې وويل ، " هن ، درواخله ، " گلاجان لاس وروغځاوه او بې له دې چې ورته وگوري ، بشقاب يې ترې واخيست . نجلی په چوکۍ کښيسته او ده ته يې هم ست وکړ . دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لگيا شول . وروسته نجلی دده نه قاب واخيست ، ورکه شوه . گلاجان دخانه سره ويل ، " بيخ دې ووزه ، په دې ښايست . ! "

سوسي را پيدا شوه او گلاجان ته يې وويل ، " يوه بجه ده ، بیرته روان نه شو؟ " گلاجان وويل ، " اصلي ما ملي لاپاتې دي . بيغمه خپله گڼا کوه . " څه کش وکړپ شروع شو . خو کسو يو ميز ، دوه چوکۍ . په يوه جگې چوترې کې کښودې . له بلې خونې يې ناوې راوستله ، گرچاپير يې ماشومان لړ او بر کېدل ، په سړيې قرآن ورباندې نيولی و او کومه بدله يې وېله چې " استه برو ، مای مان استه برو . شای خوبان استه برو ، دختر خان استه برو . " سوسي پوښتنه وکړه ، " داڅه وايي ، دا څه لوبه ده ؟ " گلاجان وويل ، " زه نه په پوهيږم ، دهندوانو يا ايرانيانو کوم دود به وي " عجيبه داوه چې دناوې لمن دطاووس دلکۍ په شان ورپسې څکيده ، چاترلکۍ نيولې وه . " گلاجان ته خندا ورغله . خو تر شايې کوچانې نجلی ورو وويل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلل دايرې ته راوړي . " نجلی مخکې شوه او دگلاجان ملگرې سوسي ته يې وويل : " خاوند دې دی ؟ " هنې په خندا وويل ، " کاشکې ؟ " بيا يې نو ځان معرفي کړ ، " زما نوم سوسي دی ، سوسان ټايلر . " نجلی وويل ، " زه روھيلۍ يم ، ستا ملگرۍ څوک دی ؟ " سوسي لکه چې څه شراب يې چڼلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پيژنئ ؟ روھيلۍ څه ښه نوم دی ، روھيلۍ داگلاجان دی ، په دويم نامه يې زه هم نه پوهيږم . گلابه يې اول نوم وي ، جان يه يې وروستی ، بس موږ يې گلاجان بولو . " بيا يې گلاجان ته مخ کړ ، " داستاسو وطنداره ، روھيلۍ ده . دې هم دويم نوم نه دی راکړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنگسه راغلې " ناڅاپه روھيلۍ ، لکه پخوا يې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي سره يې په

لاس روغېر وکړ خو ګلاجان ته یې مازې سروخوخواوه. درې واړه دناوې په سېل لکياشول، چاکومه آئینه ناوې او هلک ته ونيوله او بل چا دمالېدې کاسه لاس کې نيولې وه او هلک په کاجوغه دهنې نه کوم شی چې روھیلې ویل، لیتې به وي، دناوې په خوله کې ورکول. روھیلې دګلاجان نه پوښتنه وکړه، "دناوې لاس مات دی که څنگه؟" ګلاجان وموسل، "نه، دکابلینانو رسم همدا دی".

سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو یې بارخوګان لاهم ورسره کړي وو، نو خوله یې له حیرانتیا وازه پاتې وه. روھیلې وویل، "تاسو خولکه چې دکوم بل ایالت نه راغلې یی، دناوې کور رابللې یی که دهلک؟" ګلاجان وویل، "خداکه هیچارابللی یو، هسې زما ملګری، انور تلفون راته وکړ او موږ هم بدر راغلو." روھیلې وویل، "داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان کې رواج دی." ګلاجان په یو څه قهروویل، "که ته یې ووايې نو څنگه به یې ووايې؟" روھیلې وویل، "موږوايو، ایسته راغلو، یا ایسته راروان شوو. خوزه دکتغن دژبې سره آشنا یم، یو تره مې په سپین زر کې مامور و او پلار مې دایلبند نه دراستنېدو په وخت کې زه یو څو ورځې هلته پریښودم. دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ. هرکال به مې تره په ژمي کې جلا آباد ته، چې زموږ کډې وې، راوستلېم. دګلاجان دلچسپي راوپارېده، "په قام څوک یې؟" هنې وویل، "کوچی." ګلاجان وویل، "کوچان خو ډیرې طایفې لري، اکاخیل، ګاړی، دستوخیل، کنډاریان، کوم یو؟" روھیلې وویل، "داتول چې تایاد کړل نقلی دي، زه اصیله احمدزی کوچی یم." ګلاجان په تعجب وویل، "ماویل ته ټوکې کوي چې وايي کوچی یم. موږ به چې دسړلی له خوا دکوچانو کېدې لیدې چې هر سهار به په ورځو ورځو دمېرو، اوبسانو، لویو تره خولو سپو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه سړک باندې به ورته کښناستو، او ددوی سېل مو کاوه، خو هغوی کندهاري کوچان وو." روھیلې وویل، "داحمدزو کېدې هم پکې وې. بې هنې هم په آبول کې سره یو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره خپلوی کړې وه چې بیا کندوز ته کډه شو." ګلاجان نیمه جدي او نیمه په ټوکه وویل، "دکېږدی نه تر امریکا پورې خو ډېره لار ده، دلته څنگه راغلې یې؟" روھیلې یوه دنگ ځوان ته گوته ونيوله، "دهغه جوارګر دلیدو دپاره

راغلي يم . " گلاجان وويل ، " خاوند دي دي ؟ " روھيلي کټ کټ وخنډل ، " نه ،
 د جوارگر زما ورور دی ، رازق . " گلاجان پښه نيولې شو ، " نو جوارگر ولې ورته
 وايي ، نياسته زلمی ښکاري . " روھيلي لکه چې ورور سره يې ضد وي وويل ،
 " جوارگر خونو دی ، درينو نه نيولې دلاس ويگاس تر قمار خانو پورې يوه ترې
 نه ده پاتې ... د چرگ نه نيولې تر آس او غويي پورې داسې شي به نه وي چې
 دی ورباندې شرط ونه تړي . " بيا يې په مينه دخپل ورور پسې چې ديوې
 بېرسې سره په نخالگياو وکتل ، " خو څه وکړم ، په ژوند کې همدا يوليون
 غرتي ورور راپاتې دی ، " گلاجان يې پښتو وئلو ته اريان و ، " مور او پلار نه لري
 ؟ " روھيلي په مسته خدا وويل ، " هر څه لرم شکر ، خو رازق جان دموره يو
 دی " ددوی مرکه نوره هم گرمېدله خو سوسی گلاجان په ډوډي (په نيگرک)
 وواهه او گويا دنگ تلوسه يې ښودله . چې دا ونه شونو گلاجان يې په رانېکلو
 دکوتې نه وايست . خدای پامانی هم د گلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .
 دسهار درې بجې چې سوسی او گلاجان بېرته اريزوناته روان وو په لار کې
 گلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، " دروھيلي لمبر دي واخيست ؟ " خو سوسی
 نيمه نشه په ډرايو بوخته وه ، دسړک بيلوونکي نښې يې بڼدو دارابوبه مينځ کې
 وې ، موټر يې غمه کوو ورو روان و او سوسي ورسره ټالۍ خوړلې . خماري نيمه
 خلاصې سترگې يې گلاجان ته کړې او خواب يې ورکړ " روھيلي يې بيا څوک
 ده ؟ "

يولسم څپرکی

گلاجان په اول ځل ښاري خړ تومی جرگان لېدل چې هره خوا الوزي .
 دی او کره کولي هم دنورو په شان په ښکار وتلی وو . دنوامبر مياشت وه
 خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانېدل ، گلاجان پوښتنه وکړه
 چې په امريکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟ کره کولي ويل ، چې هر ښکار
 بيله اجازه او ليسانس لري . حتی کبان هم بې وخته نيولي نشي . يو څو بايد
 دهغوی دنسل گيزۍ وخت نه وي ، بله داچې يوازې نر به يې ولې . په کبانو
 کې دنر ښځې فرق نشته ، مگر دښکار موسم يې معلوم دی او په هره پيره کې
 دا ټاکل شوې ده چې څومره کبان نيولي شي او دکب لوبوالی بايد څو انچه

وي . دخړتومي چرګانو يوازې د نر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر يې هغې هم دشکر دورخې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه مور امریکايان کاله په سر يو څړتومي چرګ وريستوو او ديو قسم سارايي کړشو دانوسره يې خورو . دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، دډوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښېرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغړخو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې وېشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او دا ومني چې کبلي او وړوکي نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې کولي دې وېشلی دی . په ژمي کې چې غړخې کلو او ښارونو او هواري ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دوبشلو اجازه نشته ، په ليندې او غشې يې وېشلی شي . گلاجان وويل ، " داخونوبکار نه شو ، بس سپورټ دی . " کره کولي وخندل ، " ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ، " گلاجان وويل ، " په مور کې ښکار د کيدې مړول دی . "

دولسم څپرکی

ټول ژمي ، گلاجان او ملګرو يې دپسرلي دکر دپاره بلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کتلاگونه يې کتل ، دهنوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورباتې و ، سل ايکړه زمکه همداسې شړه پرته وه ، دهنې کاغذونه او قواله يې راپيدا کول ، دمالېې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او گلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چار چاپېره يې په درو ورځو کې دلرګي کتاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورته کړي بيا به مو زړونه خوړين وي . " پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرشي ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيدا کاوه . په ټولو کې گلاجان بېکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچنداني نه

خلاصېده . كله به حيران شو چې دا امریکايان ولې هرشی ته دومره پلانونه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کړه ، او ویې کړه . یوه ورځ یوه بله عجیبه پېښه شوه چې دگلجان ورته دځنډا شین و . کړه کولې ورته وویل ، " دڅټکې تخمونه چېرته دي ؟ " دگلجان ورته هغه لوی کدو وښود چې په ناڅپه کې ایښی و . کړه کولې هغه راکوز کړ ، سر یې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سربین و له بیلو کڅوړو نه چې ورباندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کڅوړې او کدو یې دیوه سپین کاغذ په سروځندل او بیرته یې ځای په ځای کړې سر یې ټینگ کړ او ټول یې په ریفریجریټر کې کیښودل . کاغذ یې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه یې دپوړۍ په شان . ټینگه کړه ، په پاکټ کې یې کیښوده ، څه شی یې ورباندې ولیکل ، دپوسټې ټکټ یې پرې ولگاوه ، په یوه بل کاغذ کې یې کوم شی ولیکه ، داټول یې په پاکټ کې واچول ، سر یې ورله سربین کړ او له کوټې ووت . شپه پس چې ستون شونو وې ویل ، " بس ، دڅوړې کار هم سم شو ، دکرني دفتر ته مې ولیږه چې خاوره یې تجزیه کړي . " دگلجان کټ کټ وځندل ، " عجب به یې تجزیه کړې ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تاراټولې کړې ، داڅه دللمې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمې خټکیو دي او څه دآبی ، نوبه به یې تجزیه کړي ! " سوسی او پالین هم وځندل څوکره کولۍ په چوپه خوله بیا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلوانی شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسی نوټک په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ټینگ آف فور مانا څلور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ټینگ آف فور ویل . ددوی غونډه اوس تقریباً هرمازیگر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلې پروژې غږیدل ، بلکه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به یې په همدې لړ کې دنوو پېښو غبرگون ورسره کاوه . ټول دگلجان سره دچایو په څښلو روږدي شوي وو . یو مازیگر خبره په هغه پادري راغله چې دگلجان سپانسر شوی و اوس یې هره یکشنبې دگلجان ته دکلیسا دتگ بلنه ورکوله . په ټولو کې سوسی

پادري ته ډېره په غوسه وه. يوه ورځ خويي صفا ورته ويلي وو، "مقدسه پلاره،
 خداى په دې لويه ورشو کې ډير دينونه، ډيرې عقيدې او لارې شته. موږ
 عيسويان يو خو حقيقت کلى زموږ په لاس کې نه ده. گلاجان مسلمان دى
 ولې يې خوروې؟ زموږ پيغمبر، جيزس (عيسى) مني، ديهودانو پيغمبر،
 موزس (موسى) مني، انصاف خوداوايي چې موږ هم بايد دده پيغمبر، محمد
 ومنو. که يې نه منو وخويي زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړى
 و. پالين وويل، "يره دغه پادريان خوداسې دي، لکه مچان، چې يو وارې يو
 خاى، شى پيدا کړى نو بيا يې چې هر څو شرې، بيرته راځي. مچ وژونى يې
 يوازينى چاره ده." څوکره کولي ورباندې غږ کړ، "پالين يو څه سوکه شه، ټوله
 پادريان مه سپکوه." په همدې کې بيا د تلفون شرنگى شو، گلاجان
 ورباخښه، "پادري به وي" خو چې تلفون يې جگ کړ د يوې نجلى غږ وچې
 پښتو يې وبله. گلاجان لاس په غوړې پوښ کړ، ملگروته يې اشاره وکړه چې
 غلى شى او دروهيلۍ سره يې خبرې شروع کړې، هغوى دده ليوالتيا، دده
 ژبه او دمنځ سوروالى خاره. تقريباً نيم ساعت گلاجان په تلفون کې مشغول و،
 داسې ښکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږېږي او گلاجان غوږ نيسي.

چې تلفون خلاص شو نو گلاجان نوروته کړل، "تاسو امريکايان ريډيو څه ته
 وايئ؟" پالين وويل، "ريډيو هغه ماشين دى چې خلک خبرې پکې کوي او موږ
 يې اورو." گلاجان وويل، "نه کوم قسم لوبه ده، که څه بلا؟" سوسى په خدا
 وويل، "نو ريډيو نه ده، بلکه روډيو ده. رښتيا بله هفته دالوبه همدلته په
 اريزونا کې زموږ دښارنه بهر کېږي. تابه هم ورولو." گلاجان په وارخطايۍ
 وويل، "دا نجلى چې تلفون کړى و،" سوسى ته يې وکتل، "هماغه
 دسانتياگونجلى ده، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ که بله بلا،
 دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوي شپې داوسېدو دکوم
 هوټل بندو بست وکړو."

کره کولي چې مړ پايپ يې کښکوده اوپه چوکۍ کې وړاندې وروسته
 زنگيده وويل، "ولې همدلته دانور په خونه کې ورته خاى نه جوړوو؟"
 دگلاجان رنگ سور شو، "ښځه ده، ورور يې ورسره دى، زه دوه بستري نه
 لرم. دميلمه دپاره هيڅ شى هم نه لرم، افغانان به تاسو ته معلوم نه وي،

هغوی بل قسم میلمانه دي. "پالین حملي ته تیاره وه،" نو تجلی دې ستاسره په بستر کې حملي، څه کېږي؟ "کلاجان ترڅه کانه ورشتمې کړل خو سوسي مرسې ته ورودانگل، "زه به یو بستر را وړم." ماښام چې گینگ روانډه نو کره-کولي، یو خلې شاته وکتل، همداسې مړ پایپ په خوله، یې کلاجان ته په موسکا دشیطن نه ډک سترگ وواژه.

خوارلسم خپرکی

په سبا چې گینگ راغی نو کلاجان دکره کولي نه درودیو دلوبې پوښتنه وکړه. کره کولي، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولکاوه خاتما په خپلې همیشکې چوکۍ تالۍ خوړلې او په آب وتاب یې کلاجان ته معلومات ورکول.

روډیو لوبه نه ده، لیونوب دی، خان مرگ ته ورکول دي. دځنکلونونه وحشی آس راوړي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي. هلته لري بیا دغویانو دسېرلی میدان دی، ډېر لوی دیل په شان پنده غویان وي چې ډډیرې مستې ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي. دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سېرلۍ او په غاړه جن نه وي لیدلې. ځینو خوپې په اول خل هغه بنیادم لیدلې چې دی یې په ځنګله کې په غشی بیهوشه کړی او همداسې یې هوبه په سترېلی واګون کې یې نیغ درودیو میدان ته راوړي.

آس باغوبی په یوې اوږدې وېالې کې دریدلې وي، چې دپاسه پرې لوبغاړی ټوپ کړي، نومیدان ته راخوشې شي او هره خوا ټوپونه وهي، لوبغاړی باید اته ثانې دهنې په شاسپور پاتې شي، بیا که راولوېږي هم پاک یې نشته. دآس سره خوپوڅه ګوزاره کېږي ځکه دهنې په طبیعت کې په بنیادم پښه کېښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لټې بچ شو نو ایله لاس وینې به یې خور پامات شي. دغوبی په برخه کې خو که مرگ نه وي خطر خو خامخا شته، ځکه چې لوبغاړی پرووت، نو دادکاږ شي لنډ پرې راتاو شي او په تیرو ښکرونو یې ترهنې مروړي او هواته ارتوی او بیرته یې نیسي چې نور شورونه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی، بنیادم دکنلو هیڅ چانس نه لري. خو

کاوبایان یې یا دیسو دپاره کوی چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې
 دهمدې رودیو له برکته درې څلور میلیونونه ډالره گټې اوبایې پس دخپلې
 نارامۍ دخړوبولو او ښودولو دپاره کوي. دهمدې په بهیر کې دهمدې په
 په بل شنه سهار خور ورور راوړسیدل او دروغبر نه پس ښمدراسه دکیڼک سره
 په ګډه دلویې سیل ته روان شول. دهمدې په بهیر کې دهمدې په
 دلویې دمیدان نه چار جابرین دکرکېو دیوال تاو شوی و. ښایسته زیات خلک
 وو ځینې کاوبایان دخپلو چترې وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالی په دیوال ناست
 وو او نندارچیان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پورې پورې جوړې
 شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوږدې دسندا دڅرمنې موزې به
 پشو، سره دسماڼونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پانې ژدوولې، هرې خواته یې
 لارې توکلې. دهمدې په بهیر کې دهمدې په بهیر کې دهمدې په بهیر کې
 دګلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلې وو، بیسته کورنۍ
 دماشومانو سره په رنگ رنگ جامو، ځینې دکاوبایې خولۍ سره ناست وو
 دکوکاګولا بوتل په یوه لاس او دپولیو ډک کاغذی کیلاس په بل لاس، پولو
 هغې خپرې ته کتل چې کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوړي. دی دملګرو
 او ملنمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلې ورور رازق، په خپله روھیلې
 او بیا دی او بلې خواته یې پالین، سوسی او کره کولي. داسې ښکارېده چې
 روھیلې چنداني دلویې دندارې لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه
 ډیره ده. پوښتنه یې وکړه: "مور ته مو هوټل پرشته کړی دی؟" ګلاجان
 وویل، "هوټل څه کوی؟ زما کودله شته، تاسودواړو ته مې بستري پکې ایښې
 دي." ګلاجان غوښتل چې دروهیلې: "نه پوښتنه وکړي چې دده تلغون یې څنګه
 پیدا کړ، خو بیا یې پام شو چې نه، په بهیر ورکړی وي. په لودسپکرونو کې
 دآسونو او دهنو دجوړه کاوبایانته نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان
 پوهېده چې دانوزېده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا
 راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهیلې له شغلو ورتیرېده. په
 همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلې راوووت آس لامیدان ته راوتلی نه و
 چې ټوپونه او ځینګې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دي خواکله ها
 خواتلې خوړلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پړيووت، څو کسو په منډه هغه را پاڅوه، خولۍ يې، را وچته کړه او سيب ته يې کړ. لوډسپيکر وويل، "څلورثانيې!" گويا ويې نه کتله. بل کاوبای دخلکو دچکچکو سره راوووت، آس هرې خواتوبونه وهل او کاوبای خان ورپورې، لکه سربین شوی چې وي، تينگ کړی و. دروهيلی ورور د شوق نه توبونه پیل کړل او چاورته دشانه نارې کړې، "خوانه، کښينه!" زمور مخه دې بنده کړې ده. "روهیلې خپل ورور له کرتۍ راکش کړ. لوډسپيکر بیا غږ کړ، "اوه ثانيې، یوه ثانيه کم راغی"

لوډسپيکر وويل، "داخلي داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپښه نه ده ورباندې اړولې او له همدې کبله موږ ورباندې دکوه قاف دشهزاده نوم ایښی دی. او دهغې انعام دی، شل زره ډالره." دخلکو چکچکې، هلا لا جوړه شوه اوټولو سترگې خپرې ته نیولې وې. په همدې کې یو کاوبای دیوه تورآس سره خرامانه راوووت، آس غاړه یوې خواته کړه کړې وه. او خلکو هلا لا جوړه کړه. کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لویې خولۍ زی ته ور وړخو وروڼه رسېد. آس داسې جگ ټوپ وکړ چې کاوبای څو ثانيې ارتې پښې په هوا کې پاتې شو او بیا په زمکه راولوید. لوډسپيکر غږ کړ، "څلورثانيې" بیانو انونسرداټوکه هم وکړه، "نه مې وو درته ویلی؟" دگلجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه. اوکه هر څه روهیلې ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده. بل کاوبای دهمدې آس سره میدان ته راغی. خو دهغه حال هم همداشو. لوډسپيکر وويل، "داسې ښکاري چې په دې آس کې، په شلوزرو ډالرو کې، دښیادام برخه نشته. نوبل آس به راولو." لوبه ترمازیکره پورې روانه وه. لوډسپيکر وويل، "دابه زمور وروستی آس وي." رازق گلجان ته وويل، "ودې لیده، دامریکابزکشی؟" گلجان وويل، "داکاوبایان خو زمور ازیکوچاپ اندازنوته کوزه هم نشي نیولی!" رازق په ټوکه گلجان ته چلنج ورکړ، "یسره، زردالره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله." گلجان وويل، "هندوان څوک. اوشان څوک، زه خوچاپ انداز نه یم، مَادخپل وطن ازیبک چاپ اندازان یادول." رازق لاهم زړور شو، "نو ته هسې لافې ولې کوې، ازیبک یادوې او ازیبک یادوې. ازیبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي. اوکه پخپله دومره نریې داگز دایې میدان!" گلجان څو شیبې روهیلې ته وکتل او بیا یی رازق ته وويل،

پره داشړط خو درسره تړم ، خوزر ډالره به په کيشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم . " رازق په حيراني گلاجان ته وکتل ، "رښتياوايې ؟" گلاجان سروبښور او نه نور يې هيڅ ونه ويل . رازق خپل دکو کا کولا بوتل روهيلى ته ورکړ او پاڅېد ، دلودسپيکر اورفريانو پلوته چې دميدان په بل سر کې په جگې چوتري ولاړ و ورغى . له يوڅه څنډه نه پس ، لودسپيکر غږ کړ ، "ښاغليو اوميرمنو ، يو نوې زيرى ! په نندارچيانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړى دى . " نندارچيانو په يوه غږ په ملنډو دڅنداغريو جوړ کړ . په دغسې لوبو کې به کله ځينې مسخره ټوکماران درنگينو جامو سره راووتل او په يوه ډنگر يابو سپاره به ميدان ته مډ شول ، آس به په لاره سم تلى نه شو خو دوى به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لودسپيکر وويل ، "داسې دافغانستان نه راغلى مهاجر گولاجين ، دى ، خداى دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړى وي " دخلکو خدا او چکچکې نورې هم زياتې شوې .

کره کولې او نوروملگرو يې گلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځاى ناست وو . رازق راغى او گلاجان يې ترلاس ونيو ، دهغه ددرېدو سره خلکو ورته لاسونه وپړول ، په ملنډو نه ، بلکه په يو قسم زړه سواندې چې امريکايان يې معمولاً دڅوارو خارچيانو په هکله لري . روهيلى هم ورسره غبرگه پاڅېده خپل ورور ته يې وويل ، "جوارى او ليونتوب هم يو حد لري ، لږ وشرمېږه !" خو گلاجان وويل ، "اوس نو خداى راوستې ده ، بس ته راته دعاکوه !" بيانو لاړ ، کره کولې ته يې لاس ورکړ . پالين او سوسى راغلل او دى يې په دواړو مخونو چپ کړ . په اوله ځل پالين له ټوکو او پيغورونو پاتې وه . رنگ يې سپين تبتيدلى و او دمرو اوښکو په مينځ کې يې وويل ، "په ځان پام کوه چې بيا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . " گلاجان وموسل او زوان شو . ډيره شيبه زفريانو دگلاجان سره خبرې کولې او دلويې مقررات يې ورته تشرېح کول . بيا يې يو کاغذ ورباندې لاسليک کړ چې که څه ضرر ور ورسېده ، هيڅوک مسوول نه دى .

نندارچيان هم يې تابه وو ، او ځينو يې دتگ تايبه نيوله ، په همدې کې لودسپيکر په خبرو راغى ، "ميرمنو او ښاغليو ، دادى دکوه قاف دشهزاده او

ښاغلی ګلوجین مقابله "بیانو، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاریدلې
 وي "افغانه وروره، کامیابی دې غواړو" ټولو دتشویق لاسونه وپړول
 ګلاجان خپل ملاوستنې چې دسندرا دڅرمن او دکړه کولې تحفه وه یو څو
 سوره نور هم مضبوط کړ او بیا ورغی او دخپري دویالې په سر درفري اعلان ته
 منتظر ودرېد. خانه یې پام شو چې زنګونه یې یو څه ریږدي سترګې یې پټې
 کړې او خان یې دخان آباد دپزکشی دغونډې په دورو کې په ذات ګرګ باندې
 سپور ولید، دیاغی آس خوله له ځکونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې
 کولې. په همدې کې درفري دااعلان غږ راغی او دآس په شایې ودانګل
 دواړه بهرمیدان ته راووتل. آس بیا یوه ثانیه آرام ودرېد. ګلاجان پوه شو چې
 دایې چل دی او سړی خطاباسي. دپخوانو کاوبایانو دسپرلې په وخت کې یې
 د آس دستور لیدلې و. یو لوی ټوپ هواته او بیا دبنل خالی کول. دکوټې د
 مشهورې زلزلې کیسه یې ددبکړۍ په کوم دوکان اورېدلې وه. په کوټه کې په
 اول سړکې ټکان کوز وپاش و، چې ددیوال هره خښته یې له بلې نه بېله کړه او
 بیا یې دچچ په شان څنگ په څنگ ټکانونه شروع کړل، چې ټولې خښتې کاني
 او هرڅه یې ورژول او ورسره یې دا ټیکلې هم اورېدلې و. زمکه دمکې په
 زنګیدله لکه ټال په شان دزلزلې په خوځیده امر درب "مهمه زلزلې ده"
 ددې یې پوره آس ټکانونه هم همدا سې و. نوکله چې آس شاتنې پټې
 هواته کړې او ګلاجان یې پاس اګوزار کړ، ګلاجان له تجربې پوهیده چې آس
 په کومه ځي. بیرته په آس سپور راغی، دی لاسم ناسیت نه و چې آس بنل
 خالی کړ، یوې خوانه یې ودانګل، دچچ نوبت راغی، ګلاجان دخرو
 دسپرلې نه ددې قسم ټوپ سره بلد و او خان یې راتینګ کړ. آس بیا خپلې
 څښکې تکرار کړې ددې سره یې خوله شاته اړوله چې ګونډې چک ولکوي.
 خو ګلاجان پټې دآس دخپتې پورې نسلولې وې. د ګلاجان زړه کې ګرځیدل
 چې دا اته ثانې خونیمه ورځ شوه، ولې رفرې غږ نه کوي؟ دتوخته پای آس،
 ذات ګرګ یې سترگو ته ودرېد، چې دغونډې په شېله، په یوه ورکې خور کې
 داسې نښتې و چې راختلې نه شو او په همدې تنګه وچه وپاله کې یې کله مخ
 کې او کله شاته زور کاوه. دګلاجان پام شو چې آس ته کوم تکلیف ورپېښ
 دی ځکه چې سترګې یې برکې راختلې وې، ششیده او زغیروی یې کول. په

کراره ورغی ، دآس لکی یې ونیوله ، گوري چې تر لاندې ، یو لوی شین وزري
 مچ ورپورې نښتی دی ، گلاجان پوه شو چې داهماغه یې پیره شی دی چې
 دغویانو تر لکې لاندې په کونه ونښلی ، هم یې چیچي او هم یې وینې زیښي ،
 البته بد دزد به کوی چې غویې بریږي او لکې ډانگ خان په غرو رغو ولي . له
 همدې امله یې بزگران غوښاری بولي . همدا دکافر بچی اوس دذات مرگ
 دلکې لاندې په غوښه پورې نښتی و . گلاجان پس دخو ناکامو کوشونو بیا
 آس راگیر کړ اودسترگو په رپ کې ، پخواترې چې آس بیا ودانگي ، غوښاری ،
 دغوښې نه وشکاوه او په لاس کې یې وسرویه . آس آرام په خای ودرېد ، بیا نو
 نه خینجکې وې ، نه شینې ، او گلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توخته
 ته راوووست . مگر دغوښاری خبره یې هیچاته نه وه تېره کړې ، او خلکو پرې
 بهلوانچه نوم ایښی و . گلاجان یې واره دخپل وطن دخوب نه راوېښ شو او
 گوري چې آس تر لاندې لا خینجکې وهی او اته ټانې نه پوره کيږي . په
 همدې کې لودسپیکر غږ کړ ، " اته ټانې پوره شوې ! " خو گلاجان لاهم له
 پرې دآس په شا خان ټینگ کړی و . لودسپیکر والا مست شوی و ، " نن موږ یو
 یو قهرمان لرو ، کلوچینه ، بس دی راکوز شه . " ایله گلاجان په سد شو او
 دلرگو کتارې ته یې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبایانو داسې پاس راښکته ، لکه
 دبزکشی وزه . دندارچیانو غریو غوږونه کنول او لودسپیکر هم ورسره چیچي
 جوړې کړې وې ؛ گلاجان ببر سر رفریانو راگیر کړ او خلکو هم چارچاپېره دگنه
 کوني کړې جوړه کړې وه . بنایسته ډېر وخت پس ، گلاجان دخلکو دمنځه
 خان راوښکته او خپلو ملگرو ته ورسېده . اول چاچي خان ورورساوه ، روهیلی
 وه ، خو بالین وار رومي کړ ، لویه رمنځ یې په لاس کې نیولې وه او دگلاجان
 جروېستان یې رمنځول او مچې یې ترې اخيستي . کره کولی دخپل مړه پایپ
 سره خرامانه راغی او گلاجان یې په غېږ کې ونیو . سوسي نوروته شا اړولې وه
 او له خوشالۍ یې ژړل . گلاجان هرې خواته وکتل او بیا یې وویل ، " کره
 کولي ، هغه ستا کبابونه څه شول چې تاویل نن ماښام به یې په موږ وخوړي ؟ "
 په لار کې دکره کولی تر زاره او زنگ وهلی موټره پورې خلک لیکه ولاړ وو
 او مبارکي یې ورکوله . گلاجان چې له اصله شرمیندوکی و ، زمکې ته کتل ، خو
 پالین به دهر چانه تشکر کاوه ، لکه چې گلاجان ددې مخلوق وي . په موټر

کې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غځولی و ، " راوشمېره " رازق هم تیار زرګون ورته ونيو ، ګلاجان واخيست او بيا يې روهيلى . ته ور اوږد کړ خو پالين په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپۍ به نه پردۍ کوې ! " روهيلى بدېد ورته وکتل .

دکره کولې ميرمنې په برنده کې دباريکۍ (کباب) نغری لګولی و . کره کولی په لایتر اور وروچاوه لمو دکوتې نه يې اخته شوې غوښه راوړه ، پرې وايې چوله . سوسی او پالين هم بوختې شوې . عجيبه دا چې دروډيو رفریان او اناسر هم دڅو نورو کسانو سره راغلل ، دبرندې لاندې ودرېدل ، ترڅو کره کولی ورته ست وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګياشو . دهنوی په شونډو يوه وېره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پایپ دشوندو له ګوته خوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې يې مخ خټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه يې لاسونه هرې خوانه اچول او کټ کټ يې خندل . روهيلى دبرندې په ګوټ کې ستنې ته تکیه وهلي ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته يې کتل چې دلمر سترګه په غرغرو وردوبېدله . خو خلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه خان لرې ساته دوی ته به يې وموسل او بیرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تیار شونو ټول کوټې ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره کښیاستل . کره کولې سر په لاسونو تکیه کړ ، سترګې يې پټې کړې او ويې وبل ، " خدایه ستا شکر کوو چې دیوې مړۍ دودۍ لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره " آمین " کړه او بیا يې دکبابونو په ټوټو برید ښخ کړ . ټولو دکره کولی دخوندورې دودۍ صفتونه کول خو پالين خان پکې شریک کړ ، " سلا دماجوړ کړی دی ! " ټولو وخندل .

وروسته له دودۍ سوسی فرینې په میز کېښوده هر چا خپل واړه قابکۍ ترې دکول ، دناستې کوټې ته تلل . خو رفریانو ګلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو يې برندې ته وايست روهيلى هم په پټه ، چې پالين خبره نه شي ، وروونه ، دګلاجان څنگ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي . رفریانو ګلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان یې ، نو دډالرو ویاړه درباندي

سپړه شوه. موږ غواړو چې ستا سره گټورې ماملې جوړې کړو. "کلاجان روځپېلی ته وویل، "دا خلک څه څه وايي؟، کومې ماملې ښيي؟" روځپېلی وویل، "زه څه پوهېږم، په انگریزي خو یې تر ماته ښه پوهېږي، ماخو فقط ددوو میاشتو یو کورس لوستی، خو لکه چې غواړي ته ورسره قرار داد وټرې چې دروډیو په لوبو کې به گډون کوې او بس ددوی، هغه توری څه و؟ چاپ انداز، ددوی چاپ انداز به یې. هر کال به تاته پیسې درکوي. "کلاجان رفریانو ته موسک شو، "زه دآس کسبې نه يم، دغه سپرلی مې د شوق دپاره وکړه. ستاسو شل زره ډالره هم نه غواړم، ما مازې خپل شوق کاوه. "روځپېلی کلاجان ته ترڅه شوه، "زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه يم؟" کلاجان په تعجب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل، بیايې په بابیزه واخیسته او وېې ویل، "نه ودرې چې کره کولی ورته راولم. "بیانو کره کولی په تفصیل سره دکلاجان خبره ورته بیان کړه، رفریانو سرونه وښورول او یوه یې وویل، "دا آزاد ملک دی، موږ په زور درباندي قرار داد نه شو کولی، خوموږ ویل، ستا او زموږ داورو خیر پکې دی. داهم ورته ووايه چې هر کال دیو میلیون ډالرو ضمانت کوو. "کره کولی ترجمانی ته خوله جوړوله خو کلاجان وویل، "یو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم، ورته ووايه. میلیون دې په تاسو بختور شي، زما ددې قسم کار سره جوړه نه ده. "کره کولی وویل، "ورونه په خان مه بندوه، ورته وبه وایم چې کلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی، تشکر به ترې وکړم او وبه وایم چې که بیا وکار شو په تاسو به غږ وکړي. "کلاجان په خنده وویل، "په هر قسم یې چې ورته وایې، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه. "کره کولی موسک شو، رفریانو ته یې تفصیل ورکړ. خو رفریان نه قانع کېدل. د هغوی تر مینځ ښایسته ډېر وخت خبرې روانې وې کلاجان دیسوه به غرض په حیث بېرته کولی نه ننووت.

دشپې ناوخته میلستیا ختمه شوه. روځپېلی وویل، "موږ ته موکوم هوټل نیولی دی؟" کلاجان وویل، "نه شپه به زموږ کره تېره کړی. هلته یې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده. "روځپېلی موسکه شوه. کره کولی ټول په موټر کې دکلاجان کورته ورسول. هلته پائین روځپېلی ته دخوب کوټه وروښوده، په تشاب کې یې نوې ټولې ورته کېښودې، او بیا نو گینگ رخصت شو.

ګلاجان رازق ته وویل ، " تاسو خور او ورور به په یوه کوټه کې پرېوزی ، د انور په کوټه کې او که وایې نوته راځه زما په کټ پرېوزه ، زه به په کوچ ویده شم . " رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې درودیو د دلالتو تجویز رد کړ ؟ " ته نه پوهیږې چې دامریکا روڼی خوا په لوبو کې دي او یا په قمار خانو کې ؟ " خوروهیلې مداخله وکړه ، " وروره ، جوارګري ډې په نا بختوره شي ، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسه . " ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله یې نه کوله . روھیلې ګلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کیږه ، هغه خدای همداسې ښوولی دی ، هغه مثل څه دی چې وایې نیکې له دې ملامانه ده ، بدی له نغاري وهې . " ماته خوب راځي . " ګلاجان ورسره ترکوټي لار خو هغې په دورازه کې وویل ، " بس ته ورځه ستا مشوقي ، پالین ، راته کټ او هرڅه ښودلې دي . " ور یې پورې کړ او دښانه یې پسې غږ کړ ، " هسې توکه مې کوله ، شپه په خیر ، آ آ " . راتلونکې ورځ د ګلاجان په تشاب کې اودس تازه کړ او بیا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودرېد . په دعا کې پس دهر او ژوندو چې دعادت له مخې به یې په شونډه تېرېده ، په پتو سترگو خان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشیطاني وسوسوې نه مې وساتې ، دجوارګري نه مې وساتې . یوه مړی حلاله روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې . " چې دخوب کوټې ته لاړ ، رازق په رښتیا هم دګلاجان په بستر ویده پړوت و . غلی وووت ، دتشاب دڅنگ الماری نه یې دوه شری راوبښلې ، د خوب په خونه کې یې یوه په زمکه وغورځوله ، دکوچ داشاتګې یې پرې کېښوده ، پړیووت ، کلیمه یې وویل ، بله شری یې په ځان راکش کړه او تر سهاره دبنګی دسیند دسره غونډۍ دبزکشی په دورو کې ورک و . په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و .

څه ښکالو راوینې کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشاب ته روان شو ، ښکالو له هماغه خایه راتله . بیرته په خپل ځای کښیناست . روھیلې خېشته پېشته ، مخ او سر په ټولې پوښلی ، راووتله . دده په لیدو یې ټکان وخوړ ، خپلې کوټې ته ننوتله . ګلاجان هم اودس وکړ او چې راووت نو روھیلې ولاړه وه ، هرې خواته یې ترور کتل . ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپېښور نه یې راوړی و ، هغې ته ورکړ . روھیلې په خندا وویل ، قبله کومې خواته ده ؟ ګلاجان اوس

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سيخه کړې وه. دشرمه سور شو خودسهار په خره کې روهيلى نه شوليدلى. هغې ته يې جالماز وغوړاوه او لري په يو خادر په خپله هم ودرېد. په خاموشي يې لمنځونه وکړل او گلاجان دېر پام کاوه چې دخپلو کليوالو په شان دسهار په لمانځه کې پشمار ونه کړي او ساړه اسويلى ونه باسي. درکوع نه پس يې هم ملا په قيام کې نېغه راسته کړه او دنورو ورځو په شان يې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي. دلمانځه نه پس گلاجان دسبنارۍ دجوړولو په نيت پخلنځى ته لاړ. چاڅوښه يې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه، بله نغري يې کېښوده، نغري يې چالان کړ، خو نور نه پوهېده چې څه شى پاخه کړي. روهيلى دپخلنځي دروازې ته تګه وهلي وه او ده ته يې کتل چې دگلاجان ټکنى توب يې وليده نو راغله او ويې ويل، "بس تا خپل کار وکړ، نور يې ماته پرېږده. دښځو کار دى، ته ورځه، بېلمازه منځته ورور مې راپاڅوه چې مشکه خو په اوبو کې لمده کړي." گلاجان په خوشالي وووت. روهيلى دپخلنځى نه غږ کړ، "هېکى څنگه غواړې." گلاجان وويل، "يو مخ، ځاګينه، چې سره ګډې نه شي." رازق له خپل بستر نه غږ کړ، "زما هګى بدېشې، ماته، سيرنال، ورغستلى جوړ کړى." شېبه پس روهيلى په پتنو ش کې سبنارۍ راوړ، خپل ورور ته يې وويل، "يونکه دې ومنيځله؟" رازق ورته په قار وويل، Shut up وروسته، چې روهيلى لوبى پخلنځى ته يووړل او ماشين کې يې کېښودل، رازق ورغږ کړ، "بس نو روانه خرمانه شه چې حوزه خم، په موټر کې تيل اچوم، نوته به تياره وي." روهيلى او گلاجان دچايو دپيالو سره دمیز دووخوانه مخامخ کېښاستل اوږده شېبه غلى وو. گلاجان يو څوکم خبرى و، بل وېرېده چې دنجلۍ په مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي. روهيلى هم له همدې وېرېده او دهغې بله کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکاريدل. دکره کولى خبر، خاموشۍ دکنډ خاصيت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره يې سربش ماتول گران شي. گلاجان ددې کش حالت دماټولو په نيت، پاڅېد، دروهيلى پياله يې دمیز له سره واخيسته، او دهغې دتازه کولو دپاره پخلنځى

ته ننووت. له هماغه ځايه يې غږ کړ، "ولې مودومره بېړه ده، يو څو شېبې به پاتې شوي وي چې د اريزونا سيل مو درباندي کړي وای." دروهيلی دخندا غږ راغی، "تاسو غیر له اغزيو بل څه نه لرئ او موږ خو څه اوبان نه يو چې خوز وخورو؟" گلاجان وويل، "نه دلته لوی پارکونه دي، آبشارونه دي، دلبک ميد Lake mead ډنډ په امريکا کې ساری نه لري او دگرينډ کينين ملی پارک ته خوزه لار نه يم خو وايي چې په اصل کې په اريزونا کې شروع کيږي." دچايو پيالې يې دناستی خونې ته يووړې او بيا يې په مينه روھيلی ته وکتل، دهنې رنگ سور شو، خبره يې تېره کړه، "دپارکونو شوقي نه يم، دآس سپرلی ته مې لايو څه شوق کيږي." گلاجان وويل، "اوس خو آس نه لرم، گوندي کال ته کوم ټټو واخلم." روھيلی په يو څه تونده لهجه وويل، "ټټوان دخداي بلا ډېر دي، په پارکونو کې په يو ډالر هم سړی پرې سپريدلی شي، زه مستانگ غواړم." گلاجان په تعجب وويل، "دایې لاڅه بلا وي؟" روھيلی وويل "ورور مې راته ويلی دي چې دا بل خېل آسونه دي. رازق وايي چې پخوا دلته هم تگ راتگ په آسونو کېده خوبيا چې اورگاډی راغی، آس دموده ولويد، خلکو همداسې په ځنگله کې خوشې کړل." گلاجان وويل، "نو چې خوشې کول يې، ولې يې په بل چانه خرڅول؟" روھيلی موسکه شوه، "ايله ذې يوه ناپرينه وويشته. آس نو چا اخیسته؟ ټول په اورگاډي ورمات وو. څه آسونه خو دخلکو نه ياغی شوي وو، هغه هم ورسره کډ شول بيا همالته په ځنگلونو کې کلي ترې جوړې شوې، نسلونه يې زيات شول، او اوس هم وحشی گرځي. دامې هسې خبره کوله، دامې درته ويلې چې رازق خوهسې جوارگر دی، خوماچې بيکا ددلالانو ليوالتيا ولېده نو وایم چې که دپيسو شوقی يې." گلاجان وويل، "شوقی به يې يم که به نه يم، خوماته دلالان، دغه ټوله مامله يې اودسه بنکاره شوه. په امريکې کې به څوک دپيسو شوقي نه وي، دلته خو غربت او فقر فخر نه دی لوی شوم گنل کيږي. خوزه وایم چې په حاله يې وگټم." روھيلی پوښتنه وکړ، "د حالې لار دې موندلې ده؟" گلاجان په شرميندوکی خندا وويل، "يوڅه خيال پولاو خوشته، خو وگورو چې څه کيږي؟" روھيلی وويل، "ته خو يې راته ووايه؟" گلاجان وويل، "تراوسه څه نشته، څوکه ژوند وځواکړه..." روھيلی يې خبره ورغوڅه کړه، "په دې ځوانه ځوانۍ کې دومره

ناامیده یې؟ "ګلاجان کټ کټ وځنډل ، "نه ، داهېې زموږ د کلی اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خیر و شپږ میاشتي پس به دې خبره کړم . "روهیلې هم وځنډل ، "هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داڅه دسرو زرو په کان اوښتی یې او که دې دتیلو خاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور یې هیڅ ونه ویل . په همدې کې رازق راوړسېد او روهیلې هم خپلې خونې ته لاړه چې خان تیار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره وووت او چې هغوی روانېدل نو روهیلې وویل ، " ترشپږو میاشتو پورې خدای پامان . " رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بیایې اوږې په یې پروایې پاس وار تولې او اکسلېتر ته یې لټه ورکړه . د ګلاجان په ګوښل کې کوم ځای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخیل سړی . دده تجربه دمنځنۍ په باب لنډه اوپه نشت حساب وه . یو اوږی ، دی به و ، ددولسو کالو ، دیوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندې ټولې میلمنې ړنگې بنکې پرتې وې ، ده دیوې ویندې ښځې یو تی ولید چې دښه بخمل کمیس نه راوتلی و . دهغې په لیدو یې په وارخطایۍ کوټې ته منډه کړه . خوزړه یې صبر نه شو او شېبه پس بیا راوووت اوپه چل یې خان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپین تی ننداره یې وکړه . اوس یې هم دهغه غلچکي عیش خوږوالی په ماغزو کې و او تل یې دخانه سره خپله خیالی محبوبا په شنه بخمل کې لیده . نور نودی په دې کې پوره کلیوال و ، یوه ښایسته نجلۍ چې کړه وړه یې سم وي ، دښې کورنۍ وي ، ستن او سکوی یې یادوي ، په پخلۍ کې ، په کور کولو کې پواره نه وي ، په رویارانو راپیدا کړه ، جرګه ورولیږه او بیا یې واده کړه . اوس یې روهیلې ته هم همداسې زړه کېده خو چل یې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکالیفورنیا دخليج نه بارانونه داریزونا په جنوبی څنډه شروع شوي وو . دپسرلي شنبلی راروان و . د ګلاجان ګنگ هر یودپروژې په خپلو برخو لگياو . سوسي خپله میراثی زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپېرې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولي نوبت و . هغه په

۵۵. ددهقانی سامانونه اخیستی وو. دهنو پیسې یې په قسطونو ماتې کړې وې اوسوداگرانو چې اوس گلاجان پېژانده ورسره منلې وه، چې یو کال به هیڅ پیسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهنې قسطونه میاشت په میاشت ورکول کيږي. په سامانونو کې بس هماغه شیان وو چې گلاجان په وطن کې پېژندل، خوښل په یوه لوی ماشین کې چې دوی ورته کمباین ویل: یوه، غاښور، ماله، دا ټول ورسره وو چې هر یو د ضرورت په وخت کې په دې ماشین پورې نښلول کېدل. کره کولې دخپل مړه پایپ سره درسته ورځ په خپل گراژ کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و. پالین په کمپیوټر کې جدولونه، دجیم وخرڅ پانې، حتی رسیدونه چاپول.

چې هوماته شوه او دازغڼو بوټو او زقومو خپرې ترخې شنې شوې، نو گلاجان دختکو تخمونه راواخیستل، سم نیمایي یې کړل. نور یې بیرته خای په خای کړل او دایې په بیلو بیلو داوبو ډک گیلاسونو کې خېشته کړل. په هر گیلاس باندې د تخم د قسمونو نومونه تیار لیکلې وو. په بل سبایي، دپسرلی د آخر یو پوست او نمجن سهار و چې کره کولې د گلاجان پسې راغی او په خپل ټراکتور کې یې دغره دلمنې پټیو ته بوتله. کره کولې لاد وخته شل جریبه مخکې په ټراکتور وهلې وه، په څلورو برخو یې ویشلې او په هره یوه کې یې دولسوالی د کرنې دماهر په لارښودنه د خاص ترکیب سره شیندلی او بیا یې ښه جلاله اړولې وه. په دې ورځ نو گلاجان ددوچو (جوبو) او ویالو دکنلو هدایت وړ کړ او کره کولې دسترگو په رپ کې په ټراکتور دوچې (نری ویالې چې وروسته اوبه ورکې خوشې کيږي او دنیال بیخ لمبوې) وایستلې، گلاجان د بسم الله سره دختکې زړې، دوه دوه، درې لویشتي تر مینځ ددوچې دپاسه په خاورو کې ښخ کړل. یوه گوته خاوره یې پرې راواړوله. په هر قطار کې یو قسم خټکۍ ترمازیکره یې تخمونه کړل. کره کولې لرې په خپل ټراکتور کې ناست و او دده کارروايي یې څارله. چې کار خلاص شو نو گلاجان لرې ودرېد او په مینه او ارمان خپل کښت ته خپرو، چې کره کولې دچرگې دسرې غوښې د سیندویچ سره راغی، دده تر څنگ ودرېد، سیندویچ یې وړکړ او په خپله هم دتېرو، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار یې ورته کیسې کولې، ودرېد او د گلاجان په شان ده هم پټۍ ته کتل. چې بېرته راتلل کره کولې ورته

توضیحات ور کرل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنگه وه ؟ د گلاجان په دې خبرو سره خلاصه ده ، ویې ویل ، " دابه دوه هفتې پس معلومېږي . "

کره کولي چېرته دانتظار حوصله لرله ، هر سهار به پټي ته ورته او دخیریت احوال به یې گلاجان ته رساوه . گلاجان به په خندا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست گواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستي وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به وويني چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو خوزان راشنه دی . " کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مخکې لږه راجکه شوې ، پرسېدلې ده خو پالین به ورپورې ملنډې وهلې ، " دخوز قاعده همداسې وي . "

یوه شیشه پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناڅاپه کره کولي ، داخلي په تراکتور راغی او بې غږ او غوږه یې گلاجان بوته . گلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه خټه شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې ، داآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟ " گلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پانې یې هم لرلې ، خو دتوت پانې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیر لگېده . یوه پانه یې راوښکله ، ورسره دخوز غوزه راووتله . هغه یې تراکتورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروبشور اووه ، " I, d be damned " مانا تولعنټ دې وي په ما ! مگر گلاجان دخانه سره وویل ، بس چې خوز راغی نو خټکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې گلاجان پرانیست نو پادری و . گلاجان دخانه سره وویل ، " لعنت ! " خو پادري ننه وووت او همداسې په ولاړې یې وویل ، " خبرشوم چې درود یو قهرمان درنه جوړشوی دی . " گلاجان وموسل او نور یې څه ونه ویل ، پادري وویل ، " خبرشوم چې شل زره ډالره دې گټلې دي . " گلاجان بیا هم غلی و .

پادری وویل ، " اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟ " گلاجان وویل ، " پخوا هم قایل وم . " پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لرې. "گلاجان په قهر وويل ، " زه په خدای ايمان لرم ، محمد يې پيغمبر دی په هغه اوپه ملايکو ايمان لرم . ټول پيغمبران مې قبول دي . " پادري وخنډل ، " دا خبرې موډيرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی . " گلاجان په تعجب وويل ، " نو څنگه راپېښ شوې ؟ " پادري وويل ، " ماويل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې ! " گلاجان پوه شو چې پادري دخپلو پخوانيو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندا يې وويل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی ، بس ، ته ووايه چې څومره غواړې ؟ " پادري وويل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هيڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترميم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زر کمبود دي . " گلاجان وخنډل ، " پادري صيب ، بس دوه زره دې په ماشوې ! " پادري په خوشالۍ گلاجان ته لاس ورکړ ، دصليب هغه زنځير چې يې په غاړه پسرورت و ، هغه يې مچ کړ او لاړ . گلاجان سروبشور اوه او دځانه سره يې وويل ، رښتيا چې په امريکا کې پيسه ايمان دی !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې يې کره کولي ته ډاکيسه تېره کړه . هغه پايپ له خولې راوايست ، ايسته يې لاړې توکړې ، " پادري نه دی دسپي زوی دی . " خوددې سره کره کولي پټي ته ورمنده کړه . گلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مړو په تخمونو بريد کړی ، دی هم ورچټک شو . نوري چې په يوه قطار کې توت پانې شې ، پانې دڅاورو نه راوتلي دي . اوله ليکه ټول لکېدلی ، دويمه ليکه يونيم ځای تش دی ، دريمه ليک هم ټول لکېدلی ، نوري ليکې خالي وې . گلاجان بوټوته په گوندو شو . يوه نه بلکه دواړه تخمونه راټوکېدلی ، بښايسته ، ښوې ، غوړې پانې . نوې کره کولي ته وويل چې دا بايد پټ شي چې باران او باد يې خراب نه کړي . کره کولي ده ته وويل ، " ته کښينه ، زه راځم . " په ټراکتور کې ورک شو او چې نيم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی گيلاسونه ورسره و ، گلاجان وويل ، چې دا خو هوا بندوی او بوټی وزنۍ ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر گيلاس کې يې هره خوا سوري جوړکړل ، بيا يې گيلاس دبوټی په سر راشپول کړ او شاوخوا يې خاورې واړولې . په دې شپه نو دگينگ خوشالي وه .

اووه لسم څپر کی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې د خټکو په پالیز څه آفت لګیري . په وطن کې خو داوول دوو هفتو آفت ، مارغان او کښان وو چې تاندې پانې یې خوړلې ، وروسته نومړې او شمشتی او ګرو ګوتی وې چې د خوراک نه یې وړانې ډېر و ، پټي به یې ټول ګور ګور کړ ، بوټی یې ټول سرکې کول . چې خټکی بچي واچول نو د آسمان ځکالو لپرونو به ورباندې د سپینو زرو لارې جوړې کړې او د سرو تورو خالونو والا ، مامی چې ځینی یې زر زري چپنه بولي ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته ډکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې د زمکې لاندې سوړه جوړوي او د بوټی رینې خوري . کره کولي ، د خټکو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالی د ماهر په وینا ، دغه مضر شي ته کانګې ورولی . د پېش پړانګ ، ګیدې ، ګور ګوتی او نورو څلور بولو د نیولو پر کې او تلکې یې د پټي چار چاپېره پټې کړې وې . ځای یې په نښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې د پټی په سر دیوې کودلې تجویز وکړي چې دی به د وطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې وې سترګې او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره - کولی ډاکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا خټکی ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشبه به زه ورباندې پیره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرو لکوم .

هوا تاو دېده خو بارانونه لا نه وو درېدلي . اول کار چې ګلاجان وکړ ، د کره کولي کاغذی ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا و خوري نو بوټی زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو خټکو هم یو په بل پسې نښنې واهه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم د ګلاجان سره راغلل . کره کولي لګیا و هغه مړې ګور ګوتی او شیشګي یې د تلکو نه خلاصول چې دشپې ګیر شوی وو . پالین ورپر دېده ، " کره کولي ، دا مردار شیان زما دستر ګونه لرې کړه ، خوامې راهسکېږي ! " کره کولي ورته وځنډل ، اوس نوټول دوه جریبه پټی بڅملی شین خو نه ، خویوه شین چې ډاکه ورباندې غوړېدلې وه .

اتلسم خپر کی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دگلانجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول خټکی کې دپخواالی علامې ولیدل شوې . هرې خواته یې په پوټکي باندې تورې لیکې غزیدلې وې ، خوبوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوڅه نورې هم تورې او رنې شي . نن ټول ګینگ دپالیز په سر راټول شوی و ، گلانجان ورغی او خټکی یې په احتیاط دبوټی نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټی نه بیل شو نو گلانجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوڅ کړ ، چې حلال شي ، بیايې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم خائنه یوه وړه ترانکه بيله کړه . ټولو ته یې دخوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لکاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټنډه تریووله او دهغې خوند یې ازمیبه . تر ټولوکره کولي جدی وو . ډېره شېبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراهه ، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماڅکلې وي ! " گلانجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودرېږه چې زموږ قاضیه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهېده چې په پوټکی څه وکړي ، هغه یې گلانجان ته ورکړ ، " گلانجان ، ته څه بلا یې چې په موږ نازل شوی یې ؟ دناڅاپي زېري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا خټکي وشرمول ! " سوسی د خټکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونيو او دنڅا درېهارې دپالیز داوږه خاورونه دورې بادولې .

نولسم خپر کی

دجولای څلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ، اورلوبو ، رسم گذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینگ دې سات تیزو ته وخت نه درلود . ښارونه خو څه کوي چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سرک او دهغې دواړو غاړو ته څو دوکانونه ، یوه ډانګخانه ، او دموټرجوړولو دوکانګي لری ؛ په خپله خائله رسم گذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دخټکی جنگ وایه . او ویل یې چې نن به دگلانجان بخت یادرز په زمکه لګیري اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل گلانجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کېده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې خان خوشالووه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورته يې وغوښتل چې سبا ته د جشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وځنډل ، "ستاسو دکلی جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلی ، علی آباد . بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالينونه ورپورې وڅروي او هغې ته بيا دولتی دروازه وايي ، دا يې شو جشن ! راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي " گلاجان وويل ، "دادي منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی . " انور وويل ، " يې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو ! " گلاجان وويل ، " پادري په توبه وله ، زما خپل درسره کار دی او سبا دې همدلته غواړم ؟ " انور وويل ، " بياخوبه دپابو مسابقه نه وي ؟ گلاجان وويل ، " نه بس راشه . " انور په حيراني وويل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ، دومره سرائی او بيرندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم . " گلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کېږدي ويل ، " هغه جوار گر رازق او دهغه خور هم درسره راوله . " انور په خندا وويل ، " يې پيره ، اوس درباندي پوه شوم . ما ډېر بدکارونه په ژوند کې کړي خودا کار نشم کولی ، خپله ورته تلفون وکړه ! " بيا يې نو تلفون کښود . گلاجان بيا ورته تلفون وکړ ، " زور آوره ولې دومره زر په غوسه کېږې ، که يې ته نشي خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟ "

انور دپخلاينې په لهجه وويل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم . زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ کې يو ورپوکي سيند روان و چې دلته هلته يې په سرکټاره داره لرگين پلونه تېر شوي وو . داهار ټکنده غرمه وه ، دواړو خواوو ته جشن روان و . کورنيو نړۍ پرستې او ځادرونه غوړولي وو ، په هغې باندې په پوښلي لاستيورو ټوکريو کې دمیلې دخوراک څښاک وو . ماشومانو لږ لږې د ونو نه چاپېره لوبې کولې او څوک په څانگو زنگېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول . داورلوبي پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه ليکه بيرغ سينگار کړې وې . دسيند نه لږ لږې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوڅښاک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلي وې ،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنگينې ټوپۍ په سر کړې وې او چې به ماشوم ورپسې شو نو د خوړو او شيرينۍ غونډارې چې دنړي لرگي خلی يې لاستی و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په ترانې لارې او دپلار نه به يې پسې ورته راوړې . دسيند دې بلې خواته ديو قسم خغاستې مقابله وه . خلک په يوه ليکه باندې پسې په جوالونو کې ننوتلې تيار ولاړ وو . دوی بايد شل متره لرې يوې بلې ليکۍ ته خانونه اول ورسوي . لکه ترلۍ چرګان درفری دشکيلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول . ميرمنو او ماشومانو خپل سړی هخواه او لاسونه يې ورته پړقول ، ځينې په اولو ټوپو کې راپريوتل او دوه درې تر مينځ ځايه ورسېدل ، ايله يو سړی ټاکلی ټک ته ورسيد او دنندار چيانو فريو او چکچکې شروع شوې . ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس يوه ښويه ډاګه دريدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لارې توکړې اودختلو تکل به يې کاوه ، ځينې خوتر نيمايي ورسيدل او بيرته وښوييدل . خو هيڅوک دډاګې سرته ونه خوت .

سړۍ ميله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ، بلکه دکره کولی يو ګاونډی / ټاماس لی / کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای څلورمه ده هم دکانګرس دزياترو نورو وکيلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلينو سره تيروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره يو افتخار و ، دلودسپيکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم يادیده او دهغه دخدمتونو - چې يې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاينه کيده او خلکو چکچکې کولې . دامريکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودريدل او ټولو په شونډو دلودسپيکر سره سم دخپل وطن ملی سرود وايه . وروسته ، دټاماس لی ديوې لنډې وينا نه پس چې په هغې کې يې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه يې وستايل او دامريکا داساسي قانون اوموسسينو ، چې دوی ورته بابا ګان ويل ، درناوی يې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وگذشت شروع شو او دهرې جوپې په تښتيدو خلکولاسونه پړقول .

لودسپيکر وويل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده . " دولس اوږده په سپين دسترخوان پوښلی ميزونه ديبلو بيلو خوراکو دپاره واونل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننگولی په ټاکلی ميز کيښود . دهر لوبښي مخې ته دپخوونکۍ

نوم ليکل شوی و . دهر پخلي ميرمن د کاغذی قابونو اووړو کاچو غوسره د خپل لوبښې مخې ته ولاړه وه او خلکو ته د خپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو او خپله رایه به یې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیو د خپلو ټوکړیو سرونه بیرته کول ، د کوکا کولا او نورو څښاکونو بوتلونه یې د کنګل اوبو نه را ایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، رو هیلې او رازق د ګلاخان پسې گرځیدل خو دهنو درک نه و . نو بیا دوی هم دمیز په خوراګونو پېښه وکړه . لوډسپیکر دهنو میرمنو نومونه یاد کړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې . خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن موږ تاسو ته یو Surprise لرو . " د ځوټنو حاضرینو غږ شو چې " څه سرپرایز (نوی زیری) ؟ " لوډسپیکر وویل " نو چې حال ډرته ووايم ، بیا خونو سرپرایز نه شو ؟ " نندارچیانو غاړې اوږدې کړې چې که د لوډسپیکر والا سره څه دهک اریانۍ کوم شی وي ، څو هیڅ نه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغه دي دسر پرایز میزونه را روان دي . " دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سر یې بیل زنگ ځادر وغوړاوه ، او دمیز نومره یې ورباندې کښوده . او بیا یې په هر یوه باندې درې لوی ډک ښانکونه کښودل او تر څنګ یې کاغذی قابونه او پلاستیکي بنجې کښودې .

لوډسپیکر غږ کړل . " نن موږ دیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو ته درکوو . تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میدان ګټي . مګر تاسو یوازیني قاضیان نه یئ . د کانګرس وکیل ، تام لی چې موږ یې په راتګ سر لوړي کړو ؛ د جرمني پلار ، د پولیسو افسر رابرټ ، چې د ډیرو به زاره ترې چاوده وي ؛ زموږ د کلیسا پادري چې د دوزخ او جنت دواړو کلیګانې یې په لاس کې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او د تاجرانو رئیس ، جفري ، چې د مالیې په ورکولو عقیده نه لري ، دوی به بیل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول . لوډسپیکر غږ کړ ، " مهرباني وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خبر داری ورکوم

چې د پنځو میزونو مېوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي . " د خند او هورا آوازونه اوچت شول .

په همدې وخت کې روډیو ګلجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل مېټګ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغپنه ګلجان وویل ، " معافی غواړم ، ايله همدا اوس وزگار شوم . " انور په تمسخر وویل ، " بهدر که ښکلی جشن مو جوړ کړی دی ؟ " ګلجان وویل ، " دوډۍ موخوړلې ؟ " روډیو وویل ، " هو تاته مو ډیر انتظار وکړ ، خو بیا مو یو څه ساسیج ، دهغې رېږې نه واخیستې ، بس ماړه شوو . " ګلجان وویل ، " راځئ یو څه خټکی درباندي وخورم . " بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلانی مې کرلی وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخوړې . " انور له خندا شین شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوښتی وو ؟ " ګلجان هیڅ ونه ویل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه یې یو خټکی راوړ ، هر یوه ته یې یوه ترازه وکړه ، انور چې خټکی وخکه ، نو دشوقه یې سترگې پټې کړې ، " یره دکوند زویه ، داخټکی خو رښتیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم . نور هم شته ؟ " ګلجان وویل ، " موټر خوبه دې درته ډک کړم ! " روډیو دخټکی نه خوند اخیسته خو په تعجب یې ګلجان ته کتل . رازق ګلجان ته ویل ، " تر اوسه په ټاپه غوسه یم چې دروډیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جیبونه هم دډالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ، ټول دې ابته کړل . " ګلجان هیڅ ونه ویل ، لاړ بل خټکی یې راوړ . لږ لرې . سوسي اوبالین هم شخړندونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ او مسابقه یې کتله . هلته لرې خو کسان لکياوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لوډسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالي سره دمقابلې نتيجه اعلانوو . دراډیو شمیر : کانتی لوپ خټکی شل رایې ، هانی ډیو خټکی دوشپيته رایې . او زما سر پرایز اوس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې گټلې دي . تاسو به وایئ دانو څه سر پرایز دی . اجازه راکړئ چې ووايم دغه درې قسمه خټکی چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کرل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او ښاغلو ! ګلajan افغانی مهاجر ! " دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلajan هم خوشاله معلومېده او کره کولي چې تل سنگین اویا وقاره و ، د خوشالی نه خپله خولی پاس ګوزار کره او ، ییایې لکه چې صفرا نه وي ماته ، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کر . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکی ، ګلajan ، دې لطفاً دقاضیانو میز ته راشي ، چې خلک یې ووينی . " ګلajan رو هیلی ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره ایښی و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل تام لی ، پس دروغبر نه دګلajan لاسې جګ ونيو او ویې ویل ، " همداسې خلک دي چې ما په وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو ، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر خاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد خل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلajan امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دی ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی . ماته دګلajan درودیو دقهرمانی کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوښاغلو ، دیچ سپرنګر دولسوالی قهرمان ، ګلajan ... ! " دچکچکو ، او هوږا غریبو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې ګلajan دچوترې نه کوز شی ، نو لوډسپیکر اعلان وکړ ، " میرمنو او ښاغلو ، دګلajan یو بل سر پرايز دادی چې تاسو ته یې د خټکی نمونې ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښي دي ، چې کورونو ته روانېږي نو یوه ډبلی دګلajan دسوغات په حیث درسره واخلي ، داوپا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي . " خلکو بیا چکچکې وکړې ، ګلajan اوروهیلی غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

هلته خپل کینگ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې نیالېچې چې پالین غوړولې وه ، کښناستل ، دسوسی او کره کولی په کبابونو او ایشولو جوارو او کوکا کولای پیښه وکړه . مابنام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . رو هیلی څو خلی کوشش وکړ چې ګلajan ته ور وښوی ، اوږې ورسره وموږي خو درازق نه وشرمېده او پالین هم ددې هر حرکت ته خیره وه .

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ . " دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدونال ، پنځه سوه ډالره ، دپای (یو قسم وودی

چې په سينخ کې يې ميوه وي) په پخلی کې ، کارولين بلاي ، پنځه سوه ډالره . دسلاد په جوړولو کې ، ټينا پورسټ ، پنځه سوه ډالره . " چې دگلجان نوبت راغی ، " په خټکۍ کې ، دگلجان درې جايزې گټلې ، يونيم زر ډالره . " دندارچيانو چکچکې داورلوبو د گرزهار سره گډې شوې . لوډسيپکر په خبرو راغی ، ميرمنو او ښاغلو ، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول ناظران ستاسو سره مخه ښه کوو ، خو داوړوستی اعلان هم مهم دی . دښار تاجران زر ډالره گلجان ته انعام ورکوي او هيله لري چې ددې تجارت سره به دولسوالی رونق لاپسې زيات شي . خدای پامان ، دخپلواکۍ ورځ مو بختوره . " خلک دچکچکو او هلا لا سره پاخيدل ، خادرونه يې وټکول ، ټک اوپوک يې راټول کړل ميندو ټوکړی ، هلکانو پرستني او پلرونو خپل وينده ماشومان را وچت کړل او خپلو کورونوته يې مخه کړه .

دگلجان ډله په جمه دکره کولی کورته لاړه اوله يو ساعت مرکې او ټوکو وروسته ميلمانه درازق په موټر کې دگلجان کورته لاړل . ټول خو بيولوی وو . انور وويل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ خملم ، بس دکونډ زوبه ، ته دې دميليونو خوبونه وينه ، شپه په خير ، " او ددې سره بس خوب وړی و .

رازق دهغه بل خلی په شان يې سته دگلجان دخوب په خونې ننووت ، روهيلى وويل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونيسم " گلجان موسک شو " نو لاړه شه برنده کې خمله . " روهيلى وويل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟ " گلجان وويل ، " نو دانور پخوانۍ کوټه ، يې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې په خير ! " روهيلى ورته سترگې وروپولې او دروانېدو په وخت کې يې وويل ، " دشپرو مياشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتيا هغه مستانگ دې پيدا کړ چې ماويلې ورباندې سپرېږم ؟ " گلجان وويل ، " يا بونيسي ؟ " روهيلى په غوسې وويل ، " يابو دې ورک شي ، وحشي آس ، مستانگ ښيم . " گلجان وويل ، " مستانگ سپرلی ته به ټينگه نه شي . " روهيلى وويل ، " ته خومې وازميه ! " گلجان وويل ، " دپيسوريانو په وينا ټايم به لکي ! روهيلى پوښتنه وکړه ، " خومره ټايم ؟ " گلجان وويل ، " درې کاله . " روهيلى سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو وعدو په سر خاورې اړوم . " دهمدې سره يې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم خپرکی

هفته لانه وه تېره چې له ښار نه تاجران راغلل او گینگ سره یې د خټکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې. گلاجان اوس په انگریزی کې چالان شوی و خو لایې هم گرامرې غلطې کولې. تاجرانو ومنله چې د کره کولې دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مینځ کې یې یو قسم ته د پوکو ډک پرسیدلی پلاستیک دهر خټکی دپاره ځای لري، دابه په خاصو موټرو کې چې د خټکی عکس او د گلاجان د فابریکې نوم به پرې لیکي - وړي. د فابریکې نوم لا ایښودل شوی نه و. په هر خټکی به ټاپه لگول کېږي چې تر پلانکې نیټې پورې خرڅیدلی شی. یو څه مناقشه په دې راغله چې گینگ ویل د خټکې د فې پوند نرخ دې نیمه دالرو ټاکل شي او تاجرانو د یو دالرو تجویز کاوه. گلاجان وویل، "ماخو د پنځه ویشو سینټو خیال درلود، چې خلک پرې مات شي، که کال ته یې بازار درلود نو نیمه دالره به یې وخیژوو." یو بل جنجال د تاجرانو د فیصدي وه، هغوی د گټې اویا فیصده غوښته او گینگ دیرش، په آخر کې په نیمایي گټه روغه راغله. د شپې د گینگ تر مینځ د کمپنۍ په نامه لوی جنجال راغی، هر چا به دخپلې انگیرني نوم وړاندې کاوه، سوسی ویل، "گلاجان میلن (خټکی) کمپنۍ" دې پرې کیښودل شي، خو گلاجان ویل چې دده نوم هسې ناشولته غوندې په غوږ کېږي. دافغان میلن کمپنۍ نوم هم رد شو چې گلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه لیده. په آخر کې کره کولی، گلاجان ته سترگه وټومبله او ویې ویل، "روهیلۍ میلنز (روهیلۍ خټکی)" ددې شرکت دپاره بهترین نوم دی، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهیلۍ څوک ده. "پالین یو څه نارامی کوله خو گلاجان ورته وویل، "بل کال ته دکندهار، نه دانارو ډکي راوړم، په هغې باندې به "دپالین اننگی نوم کېږدو" او خبره په خدا ختمه شوه. درې ورځې پس د خټکو اول موټر دپالیز نه ووووت.

په آخر کې گلاجان وویل، د اشترکت خو زموږ ټولوشریک دی "خوکره - کولی یې خبره غوڅه کړه"، "ابتکار ستادی، کار ستادی، شرکت ستادی، تاوان یې ستادی" گټه یې ستاده. موږ مازې اشرکړیو. "گلاجان نه ونو وکنړل، خو سوسی وویل، "ما ته مې هم دپلار نه او هم دمپړه نه ډیرې پیسې راپاتې

دي، نورې پيسې نه غواړم. "پالين وويل، "زه پيسې څه په بلاوهم. كه كالچ ته لارم، زه پخپله د شركت خزانه داره يم بيا دومره پيسې وزنه اخلم چې د كالچ فېس پرې پوره شي. زه په خپل گينگ افتخار كوم. خودا روھيلی پكې دوچې راغله. دې څه كړي دي چې شركت به يې په نامه وي. برنډې وحشي سترگې يې خاورې كړې؟! سوسې وخنډل، "د حسادت نه خوبه يې نه وای؟"، دښايست نه خويې افكار مه كوه، سترگې يې د هوسۍ په شان داوړدو بڼو دچتر لاندې پړقا كوي. "كره كولي وويل، "تل خوبه زموږ گينگ دڅلورو نه نه وي جوړ، يو بل هم راکې ځاييدلی شي. "گللاجان پالين ته موسك شو، "پروا مه كوه، داخلي دكندهار نه دانارو ډكي راوړم، ستا دمر دار مخ نوم به پرې كښېږدو" خوپالين نه تم كیده، "په گللاجان دې بختوره شي، دی وحشي، هغه وحشي، ښه سره جوړېږي. موږ يې دووته راولو او دی دڅلور بولو ځنگله ته زور كوي. "گللاجان وويل، "هسې بيخايه لگيا يې، زما او روھيلی تر مينځ هيڅ شی نشته، ته مې خور يې، هغه مې هيڅ هم نه كېږي "پالين وويل، "زه هم دهمدې نه ويره لرم. "خوكره كولی وويل، "ته وار وكړه، پرېږده چې گللاجان يو ځلی روھيلی وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوی كه نه؟" وروسته نو ټولو دگللاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن كومه بدله ورته ووايي. گللاجان په عمر كې بدله حتی دخان سره نه وه زمزمه كړې، حيران و چې څه ووايي بيا يې نوپيل وكړ "الو، لولو لولو، لولو لولو، خوب دې درشي په ليمو. الله ال، الله ال، موردې شيخه پلار دې غل، الله ال الله ال، دزني سر دې تركچور. "ټولو دې نا آشنا اوازته وخنډل گللاجان هم په خندا وويل، "دادماشومانو دويده كولو بدله وه. "سوسې وويل، "پوهيږو! "شبه هم په پخېدو وه. ټول يو دبل څنگ كې آرام ناست وو او پخپلې يارانې يې په زړونو كې شكرونه ايستل.

يو يستم خپرکی

په بل سهار دگللاجان او روھيلی تر مينځ په تلفون كې خبرې وشوې. روھيلی: په دې كې دې څه مطلب دی؟ گللاجان: هيڅ كره كولی دا تجويز وكړ، ويل يې په غوږو ښه لگيږي. روھيلی: ستا ټوټك و!

ګلاجان : خداکه مې کل هم کړی وي ، اوس يې منې که نه ؟
روهیلې : بس نوزه خو پکې څه نه وایم ، خو زما دبخته دې کمپنۍ ونه
نړېږي .

ګلاجان : بخت وشنې ، یا ګټل دي یا بایلات .
روهیلې : خوښه ستا ، یو بل زیری مې درکاوه . زه بله میاشت پېښور ته روانه
یم ، خپلو کپړدو ته .

رښتیا په کپړدو کې اوسئ ؟
تاته ټوکه ښکاره شوه ؟ ، دناصر باغ نه بره دښته کې زموږ داحمدزو دکپړدو
څلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وویلې چې درازق
دلیدو دپاره مې ديو کال ویزه اخیستې وه ، اوس دوه کاله پوره کيږي ، زیاتي
نوکوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟
نه ، هغه دبیرته ستیندو نمت نه لري . وایي زه دلته کار کوم ، شناسو خرڅی
به درلیرم .

داخودې بد زیری وکړ ، زه سبا خدای پامانۍ ته درځم .
نه ، مه راځه ، درازق به ډډو چندانې نه هوارېږي . هسې خو يې خوښيږي ،
خوکه هر څومره امریکایي شي ، پښتون خو دی !
نوکه پېښور ته درشم ، بیا دې لیدای شم ؟

داسې خونه !

نوڅنگه به دې ووينم ؟

نه پوهیږم

زه پوهیږم .

څنگه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په یاد دي چې دمستانګ دسپرلی
وعدۀ ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داڅلی به يې شل نه کړې !

دوه ويستم څپرکی

په دې اول کال دپالين دجدول دقراره کمپنۍ دبرش زره ډالره تاوان کړی و . گلاجان او کره کولي خوږه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسر باری هم دومره بدنه و . ښاري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې يې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورته ټټر ونه ډبولی وو، خو دگلاجان داسې هوايي مرستې نه خوښيدې . دکره کولي په حساب زياتره پيسې په اعلانونو او موټرو لگيدلې وې . هر نژدې لږې تاجر ته يو خټکی وړيا، ددې او گردو نؤښه ښارونو په بارو او شاپنگ مالونو کې پوسترونه . سوسي وويل ، " ماته يو فکر را لويدي دی . " پالين په ملنډو وويل ، " دابه اول خل وي . " گلاجان ورباندې برگ شو " کورې شه نجلۍ ! وايه سوسي څه فکر درلويدي ، خدای خو پوهيږي چې نن ورځ موږ هر فکر ته محتاجه يو! " سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کاليفورنيا واده ته چې تللی وو ، په هغې کې ښايسته زيات افغانان و ، نوپه نورو ايالتونو او لويو ښارونو کې به هم په دې او بلې محلې کې دافغانانو دگڼه گونې مرکرونه وي، دوی به جوماتونه لری ، ... " پالين غچ اخيستلو ته تياره وه ، " ستا د فکر تکليف خو دادی چې گډوډوي ، دمتن نه يې سريزه اوږده وي، لنډه يې کړه چې څه وايې ! " سوسي ، لکه دهغې خبره يې چې نه وی اوريدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماويل ، دغه افغانان به غم ، ښادۍ سره شريکوی او دخپل وطن کړه وړه به کوي . دپالين خبره چې لنډه يې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغانۍ مسالې، ورېژې ، جامې ، ټيپونه او نور بلا بتر خرخيږي . که موږ هغوی ته هم په خپل وخت کې خټکی ورواستوو نو داهم دخر خلاو او اعلان ښه مرکرونه دی . " کره کولي چکچکې وکړې ، " ياره شابس دې په تاشي ، پالين ! ته دې کمپيوټر ته کړچ ورکړه . اول خو يې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ايالت کې دافغانانو څومره ځايونه دي . " پالين ور ودانگل ، " ماته يې مه رابښه ، زه خپله پوهيږم . سوسي دې خير يوسي او زه بخښنه ترې غواړم . اوس پوهيږم چې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ايالت دماجر و مرکرونه بيا مومم ، ورسره

به دهر ایالت دتلفون زیږو پاڼو ، داغلانونو پاڼوته لاره شم . "گلجان وویل ،
 "پالین! موږ ته څه گډه یې ، لکه ماته ژړنده ، بس راپیدا یې کړه ."
 هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیتونه دتلفون او ادرسونو سره پیدا کړل ،
 ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکی اوږي داسقلانی خټکو زیری ورکړ او د
 هغوی نه یې خوابونه وغوښتل . میاشت پس د خوابونو سلسله شروع شوه څه
 ناڅه سل دوه سوه داسې دوکانونه او مغازې ، زیاتره په لویوښارونو کې
 دافغانی ، اوکله لاهم په شریکه دافغانی ، پاکستانی ، او هندي خوراکه بابو
 دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمده خرڅوونکو نه چې
 زیاتره یې هندي یا ایرانی دي ، اخلي . پالین دهغوادرس هم پیدا کړ څوکره کولی
 ویل ، ولې دلابانو ته گټه ورکړو . هغوی بیا دخټکی نرخ نور هم ورزیاتوي .
 موږ یې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو .

در ویشتم خبر کینی

گلجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاگو ته تللی و . هلته یې رازق هم
 د افغانانو په یوه دوکان کې ولید . هغه ورته دشیې دپاتې کیدو ست وکړ ،
 گلجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانۍ کې دوه کوټه یې
 اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، خو گلجان ته دروهیلۍ
 خبره سترگوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار گر او خوشکه بانکه دی .
 یو څه پیسې چې په قمار خانو کې وگټي هغه بیالښ چې کوي او څو ورځې
 پرې دځانانو ژوند کوي بیا بیرته ملگ وي .

مگر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډۍ لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره
 دچایو دپیل په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ، نو
 د گلجان په قضاوت کې بدلون راروان شو . ویل یې ، "زه خو هسې جوار گر
 سړی یم ، رښتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمییل مې دوړ کتوبه خوښیږي . کله
 به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنگله کې خوشې
 کړې نو هلکانو به ویل ، "رازقیه ، هن که دنښتر په هوغه ونه وختي!" بس مانور
 نه کتل ، په لاس به مې لارې توکړې او پرې هی به مې کړل . "دثبوت دپاره
 یې خپله خپته گلجان ته ښکاره کړه چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نه دناسه

تر غولۍ بهیدلې وه. ده ویل چې داد خندنې ونې نه دښویدو په وخت کې شوکارې شوی دی. رازق دیوه جهادي تنظیم نه شکایت درلود او ویل یې، "دوی په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې یې ګڼي چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کیده نو بیا دهغوی تذکرې ګرځوي، جاسوسی ورته کوي. کوچان هر چیرته اوپه هرې دښتې، لارو ګودرو خبز دي، او مجاهدین خو هم په لوبو لارو نه ځی، له همدغو شیلو او خوړونو تیرېږي، نو دکابل په هدایت کوچان خپلې رمې په همدغو ځایونو کې څروي. اوچې دمجاهدینو ټګ راټګ یې ولیده نو بیاله کیږدو، دکابل سره مخابراته کوي..." رازق هوښیار هلک ښکاریده، ویل یې، "مجاهدین هم ګرم نه دي، جاسوسان زیات دي او دکوچي خو یو عیب دادی چې وطن نه لري، پوله پټی نه لري، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي، نو دوطن دمینې په ځای ددوی سره دورشو مینه زیاته وي. رمور خپل منل هم دی چې کوچی دخپلو میړو بنده دی او مېرې دورشو بنده ګان دي..." ګلاجان ووېل، خوردي راته ویل چې تاسو کوچیان یی، څومانه منله. ته راته لږ بیان وکړه. رازق لار دچایو بله چاینکه یې راوړه، او بیا یې نوکیسه شروع کړه.

څورمې رښتیا ویل، رمور احمدزي یو، په احمدزيو کې بیا موساخیل یو چې داحمدزو یوه لویه او زوروره څانګه ده. زموږ نیکه، خدای دې جنتونه ورکړي، ملک خالو، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و، د شاه-ولیان سره یې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نیولو کې مرسته کړې وه. چې مامدزو کابل بیا و نه شو ساتلی او روسانو ته یې ورپرېښود، بله خبره ده. خبره مې دخپل نیکه کوله، هرچیرته چې به پښتو کې څه لانجه جوړه شوه، دلورګر ختیځ ته دتیزین نه بر په ازره کې زمانیکه ته به راتله. دخالو نیکه په سینه کې داحمدزو، بلکه دزیاترو پښتني قومونو تیره او نرخونه ټول جمع وو. دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بیا په خدا ویل، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوايي، دپلانکی قوم داوايي، خوزه هم یو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې او تل درحم سره ملګرې وې او ویل به یې چې که سخته یې ونیسو دخلکو ملاماتیري، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري. ازره خو زموږ پدري مینه ده خو بیا نو موږ هم ډیر شوو او ځینو دژمی دپاره دخوست

شمال ختيځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، يوې ډلې په ننگرهار کې دمومندو په رامتۍ کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زموږ اصلي ټاټوبی ازره ده .

"گلاجان پوښتنه وکړه ، " پلار دې هر رڼې لری ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنيکه دوران مې تیر دی او پلار مې هغومره حوصله نه لري . " گلاجان وویل ، " ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتیا ده ؟" رازق وویل ، " زما تره ، زالو خان هلته دچنچران دگوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خښې کړې او بیا وروسته یې زوی، د کندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پرېښود ، نو کله کله زموږ لاره هم ورباندې برابرېده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ، " اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو ستړی کړې ! " گلاجان وویل ، " مرکه دې هم خوږه وه او په دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې ؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ، " زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلۍ پوښتنه کوي . ټول شکر دی ښه دي . تیره میاشت مې زر ډالره ورمخاږه کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو . " گلاجان په وارخطایی وویل ، " ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" گلاجان په ټیټ غږ ، لکه دځانه سره چې غږېږي وویل ، " څنگه یې درته ووايم ؟" رازق په خوش طبعۍ وویل ، " ولې گونگی شوې ؟" گلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" گلاجان غاړه څوځلې تازه کړه ، " ره یو اطرافې سړی یم ، انور ښه درنه ویلی وي . دهغه کورنۍ خوتوله تعلیم یافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی . خومايله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پښتو دهقانان یو . پلار مې اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ... " رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، موږ هم دپیړیو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلۍ سره دواوه سودا خوبه نه لرې ؟" گلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم " رازق په مسته خدا وویل ، " په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږي . " رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ ، " پروژد

دې څنگه روانه ده ؟ "گلajan وويل ، " تيز كال خو مو تاوان وكړ ، سړ كال تكيه
خداى ته . "

گلajan چې په زړه كې هوښيار و پوهيده چې ديوه كوچانى سړي د څه
شي سره ډيره علاقه ده ، ناصر باغ د كمپ دهغه دوكان په پته يې چې درازق
نه يې اخيستې وه دروهيلې پلارته خط واستاوه . بس دخير خيريت احوال او
درازق سره دليدو كتو خبر يې ورته وليكه . بيا يې نوږه امريكا كې دغلي دانې
دنر خونو په باب ورته وليكل او هر ډالر يې په افغانينو ورته بدل كړ چې هغه
تعجب وكړي . " پنځه شپږ مياشتې پس ، پسرلى مهال وچې دصفدر خان احمدزي
له اړخه خط راغى . دى پوهيده چې خان نالوستى دى ، په نرخونو په رښتيا
چې حيران شوى و . دليك په آخر كې داخبره راغلې وه چې موږ سړ ايلبندونو
ته روان يو ، رازق دې يو څه نورې روپۍ راواستوي . دليك په بل مخ كې يوه
كړنښه وه ، " يو كال به نوره درته كښنم

زيارت خونه يې چې جنډې به دې ساتمه ! "

گلajan دځانه سره وموسل .

خلير يستم خپر كى

دگلajan گينگ دومره بوخت و چې ده به ويل دسرگړولو وخت نشته .
دولسوالۍ ماهر په هر خټكى دتصديق ټاپه لگوله ، موټرونه ډكيدل او دهر ولايت
سره تلفونونه ، فيكسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . كره كولي اوس ماهر
شوى و . خټكى به يې ترپخيدوخلور ورځې دمخه وشكاوه چې په لار كې غږه كه
نه شي ، دوكان ته په رسيدو پاڅه شي . يوازې دكاليفورنيا او نژدې توابو خټكى
چې په هماغه ورځ ور رسيدلى شو ، هغه يې يوه ورځ مخكې شكول . پالين نظر
ټولو ته مصروفه وه ، اردرونه په تلفون كې اخيستل او كره كولي ته يې وركول
چې هغه يې په هماغه شمير ور واستوى . سوسي په موټر كې دختكو دبارولو
چارواكي وه . دهر خټكى لاندې نرم پلاستيكي پوكنى ځاى په ځاى وې . بيانو
ددې او بل لږ خټكو ترمينځ چې ددې دپاسه يې ږدي ، فاصله دومره وي چې
دموټر په ټكان پاسنى په كوزنى ونه لگيږي او خټكى ز(ه) ده نه شي . گلajan

خپله پښتو کوله ، ډرایورانو ، لاروو ، کلیسا گانو او تاجرانو ته یې وړیا خټکی ورکول .

یوه هفته لانه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې د خټکو خرڅلاو همدا اوس هم نظر پروسې کال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوښتې ده . کره کولي پالین ته وویل ، " نور بازار راگوره ځکه چې د خټکی پسل ایله یوه میاشت وي او رانه خوسا کیري . " گلاجان په خدا وویل ، " مه وارخطا کیرې . داخو یې اوله درکه ده . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به یې ختم نه کړې . دا چې اوس موویلېل ، دا یې ذاته ځنکلي دي چې موږ یې خاده بولو ، بله هفته داسقلانیو وخت راځی ، ورپسې دبرگ نی ، بیا دارکانی چې اصلي خوند داوولې واورې دراتگ سره پکې ځغلي . " کره کولی خپل مړه پایپ ته کش ورکړ او په موسکا یې سروښور او ، " وحشی افغان ! "

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیرې دیوه لیک سره راغله ، اعصاب یې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مونو ، موږ ته جنجال جوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر یې چاره وکړو . " کره کولی وویل ، " څه خبره ده ؟ " پالین لیک ورکړ ، ویې لوله ! " کره کولی سوسي او گلاجان هم راوبلل ، په لوړ آواز یې ولوست ، " ددې لیک له لیارې گلاجان افغان ته خبر ورکړو ، چې موږ ته رپوټ راغلی چې تاسو د فدرالی حکومت ، گمرک اودبوتو دکنترول د ادارې له اجازې بغیر ، دیو ډول بوتی ، خټکی ، تخمونه امریکا ته راوړي . داکار دامریکا د فدرالی او ایالتی مقرراتو خلاف ورزي ده . ستاسو د معلوماتو دپاره باید یاده شي چې زموږ ادارې ډیر کوشش کوي چې نباتي چینجی او مرضونه ملک ته داخل نه شي . دولسوالی اداره تاسو ته دوه هفتې وخت درکوي چې دبوټو دکنترول ادارې ته راشئ او که اجازه نامه لرئ موږ ته یې راوښئ ، له هغې نیتې وروسته که تاسو ددغه بوتی ، خټکی بهر ته ایستل بس نه کړئ نو قضیه محکمې ته سپارله کیري .

گلاجان دقهره سور شو ، " لاحول ولا ، " پالین وویل " زه پوهیږم چې دارپوټ خداکه غیر دپادري نه بل هیچا ورکړی وي . " کره کولي وویل ، " پالین رښتیا وایي ، هغه ورځ چې زه کلیسا ته لاړم نو پادري دگلاجان ډیره پوښنه کوله او چې ما ورته دپروژې دکامیابی خبره وکړه ، هغه وویل چې دچرچ هغه پخوانی

پيسې هم پر گلاجان پاتې دي او سر کال خو به شل ديرش زره دخداى (ج) په رضا را کړي که نه ؟ ماورته وويل ، د چرچ وږې سترگې دې خداى مړې کړي . دپروسې سپنه خو ماڼه خپل ، چک در کړه ، پرېږده چې سړى يو څه متره پيدا کړي . خو پادري بله عجيبه خبره وکړه . ويې ويل ، ملک دهمدي خارجيانو دلاسه وران شو . ماچې دوى راوستل ، ماويل گوندي زموږ ددين رڼا ، دجيزس رڼا به وويني او راوايه وړي ، خودى او انور دواړه ياغى شول ، خير دى دجيزس خاپره دزمري ده .

په بله ورځ گلاجان او کره کولى ولسوالۍ ته ولاړل . خپل کاغذ يې سکرټرې ته ښکاره کړ ، هغې ورته د دالان په هغه بل سر کې يوه دروازه وروښوده . دفتر تقريباً خالي و . دوى منتظر کښينا ستل . ډير وخت پس څوک را دننه شو . ددوى په ليدو راغى او گلاجان او کره کولى ته يې لاس ورکړ ، "مستر گلاجانه ، زه خودې پيژنم ، ته زموږ دولسوالۍ قهرمان يې ، کښينى ، زه به قهوه درته تياره کړم ، گلاجان په تشکر سره وويل ، " قهوه دې بل وخت ته وي ، اوس به په دغه کاغذ تير شى ، چې موږ څه گناه کړې ده ؟ " مامور وخنډل ، "زه پرې خبريم . " کره کولى وويل ، " چا خبر کړې ؟ " مامور مرموزه خدا وکړه ، " سر مه ورپسې خوږوئ ، گلاجانه ، تاسره داصلي زړو چې دې ملک ته دې راوړي وو ، څه نمونې شته ؟ " گلاجان وويل " هو ، يو څه خومې ، دبدې ورځې دپاره ساتلي دي . " مامور وويل ، " بس دهماغو يوه نمونه به راوړئ چې زه يې دلته په لابراتوار کې وگورم . " گلاجان وويل ، " داکار به همدانن وکړم ، خو اوس که دموچودو خټکو خرڅلاو بند کړو نو ټول ورستېږي . مامور وموسل ، "ورځئ ، خپل کار کوئ او که چاپوښتنه وکړه ، ورته وايئ چې نمونه مو دولسوالۍ دپوليسو افسر ، روبين ، ته سپارلې ده . " بيا پاڅېد او کره کولى ته يې مخ واړاوه ، " گلاجان زموږ دولسوالۍ هيرو دى ، قهرمان دى ، داځينې خلک ولي دومره بدنېته دي . ورځئ په مخه موبښه او که بيا درپښ شوم يوه تراره خټکى مې په تاپور . " دواړو ته يې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سره لاړ او چې گلاجان روانېده په دالان کې يې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې موږ دخپلو قهرمانانوتنگه نه کوو . "

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپاليز په سر را پيدا شو . گلاجان ورغی ، لاس
 يې وركړ ، يو خټكى يې ورته ترازه كړ چې په ولاړې يې وخوري ، خو پادري
 سرو بنوراوه ، " زه راغلى يم چې يو بد زيرى چې زړه مې هم نه غواړي خو
 دمجبورې ورځې يې دركړم . " گلاجان په خندا وويل ، " موږ اوريدلى دى
 كښينه چې هم خټكى وخورې او هم زما يو څه عرض واوړې ، چې بيا يو په بل
 پوه وو . " پادري ټكنى شو ، ترازه يې واخيسته او دپاليز نه بهر چې چوكۍ ايښې
 وه پرې كښيनाست ، گلاجان سوسي او پالين ته غږ كړ . ټول كينگ حاضر شو .
 گلاجان ټولو ته په نوبت وكتل او بيا يې پادري ته وويل ، " اول خو به ووايم
 چې زه دټولې امريكې د احسان پورورې يم . دپادري صيب خو نور هم همده
 راته په اولو ورځو كې چې زموږ نه لورى لودن ورك و په امريكا كې دژوند كولو
 لار راوشودله ، كودله يې راته پيدا كړه ، " بيا يې خپلوملكرو ته وكتل ، " دټولو نه
 لويه داچې ماته يې داسې گران دوستان را پيدا كړل . " كره كولي وويل ،
 " افتخار خو زموږ دى چې تا غوندې خزانه مو بيا مونده . " گلاجان خبروته
 دوام وركړ ، " پادري صيب ! نو گورې چې زه نمك حرامه نه يم ، بلكه نمك
 حرامى او داحسان هيرول زما په وطن ، زما په خټه كې نشته . البته دا احسان
 په پيسو نه شم پوره كولى ، مگر دومه خو كولى شم چې دې ټولنې ته ، كه ښه
 نه شم رسولى ، بد خو ورونه رسوم داوړو بارنشم ، تيار خورنه شم او داكوشش ،
 زه لكيا يم كوم يې . پاتې شوه ددين خبره ، دلته خوتا سوايى هر دين آزاد
 دى . جيزس ته دې زما سلام وي ، موزس ته دې زما سلام وي . زموږ په عقیده
 دوى په پيغمبرانو كې لوى مقام لري او كتاب پرې نازل شوى دى . تقدير
 داسې پيښه كړه چې زه مسلمان يم ، زما عقیده په خپل دين ده . زما پيروي
 دخپل پيغمبر ده . كه رښتيا وايم زه چندانې دخپل آسماني كتاب په معنا هم نه
 پوهيږم او اميد دى چې كره كولي په خپلې وعدې ودربري ، انگرېزي ترجمه
 يې راته پيدا كړي او ياته پخپله ، پادري صيب ، كه دا راته پيدا كړې نو زه به
 دې نور هم پورورې شم . په هر صورت زموږ دكتاب په يوه ځاى كې راغلي
 چې تاسو خپل دين پالئ او موږ خپل . پادري صيب ، تاخو راباندې ډيري
 وسې وكړې ، البته چې زما قسمت به پكې نه و چې عيسوى شم . نو زما دخبرو
 مطلب يو داو چې ستا سود كړي احسان مننه وكړم او بل دا چې ووايم چې په

مانوره خواری مه کوی او نه رانه دعيسوي کیدو تمه لری . پوه شوې پادري صیب؟

پادري ډير ساعت غلی و . گلاجان وویل ، " ماویل ، سر کال به ، چې شکر دی ايله په گټه راغلی یو ، ښه مضبوطه بسپنه درکړم خو بهتره ده چې ذرته ووايم چې دا مرسته سر کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو ته استوم چې دروسانو دلاسه يې ملک پریښی او دپاکستان او ایران په دښتو کې يې سر پنا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنې چې هغوی مستحق دي ."

پادري همداسې غلی له ځایه پاڅید ، دټولو سره يې لاس ورکړ او دتگ په وخت کې يې وویل ، " جیزس دې خیر درپیش کړي چې په کومه بلا وانه وږي! " گلاجان ورته وموسل او کره کولي ته يې سترگه وټومبله .

دپروسر کال راهیسې خلک دگلاجان په خټکی روږدی شوي وو او هره ورځ به يې دخپلو مارکیتونونه پوښتنې کولې چې کله رارسېږي . دا روژه په سره اوږي دگلاجان دخټکو درسیدو سره سمه راغله ، نو دگلاجان په اټکل یو څوکاله خو دهغو بازار تودو . گلاجان پوهیده چې خټکی دچلم په شان یو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو ځلی څوک پرې روږدی شي ، بیایې هر ماښام يې دخټکی په بل شی نشه نه ماتېږي . داخلي يې په افغاني مارکیتونو منلې وه چې خټکی فی پاونرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خو ورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې کیکلی چې دنرخونو ټیټیدل دروهیلې دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پاړسي یا پښتو لیکل شوي وو په لویې ټوکرۍ کې گلاجان ته راوړل ، ټول تشویق ، ټوله دعا ، البته انتقادونه او دنرخونو دگرانۍ شکایتونه هم وو . هر یو لیک ته گلاجان په خپل خط ځوابونه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړیا لمفونونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایي ځکه په همدې شروع لېږي .

منی مهال چې پالین گلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالره په بانک کې وو . چې دټراکتورونو قسطونه ، سړي او موټرو ، موټر واناڼو لگښت يې

نړې وايست نو دوه لکه پاكي پاتې شوې. دژمی دواورو پورې ګینک په خوشالي هر ماښام مجلسونه کول. په همدې مجلسونو کې یو ماښام ګلاجان اعلان وکړ چې دپسرلی په سر کې پیښور ته دسفر نیت لري. اوس یې نو دمهاجرت شړطونه پوره کړی وو، امریکا یې پاسپورټ یې اخیستی و. دبانک نه یې اویا زره ډالره دپیښور ګرینډ لي بانک ته چې دانگریزانو دی انتقال کړل، ددفتر کارونه خوبې هنې پالین کول او سوسی هم ورسره وه. کره کولي یې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکالت ټاپه کړ. دګلاجان دخدای پامانی سره داول نه جوړه نه وه، مظلوم کاته، په سترگو کې داوښکو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې، او ارمان یې بد راته او دنارینه سره وړنه ورته ښکاریدل. ګلاجان دوخته، دمجاهدینو دیوه هیئت له لارې کندوز ته، خپل پلار ته احوال لېږلې وچې پیښورته راشي. داپریل په یوه سهار یې ټکسي راوباله، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم خپرکی

دپیښور دهوایي ډګر پولیس، بلکه ټول پاکستانی افسران، هماغه اول سر نه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل. پخپله تور نری، بریتونه تور نري، ږیره صفا خریلې، ملیشه کمیښ پرتوګ یازېم جیمی یونیفارم په غاړه. بس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یې دانگریز دوختونو یوولس ډزی په غاړه و، اوس کلاشینکوفونه. یو پولیس راغی دده تلاشي یې واخیسته، تور کړکی لاسونه یې دده دوجود په هر ځای، حتی دشرم په ځای تېول، په جیبونو خو خوخلې تیر را تیر شول. غلی او شرمیندوکی ښکاریدل څو ګلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي، بخت و طالع، که یې ډارې ونښتي بیا دې پریښودونی نه دي. ده دامریکا پولیس لېږلی وو چې دکوچانو دکوټه سپیو په شان غټ وونو که خوروري وو، حق یې و. په ونه شپږ فوټه جگ په اوږو دوه فوټه پلن. دافغانستان پولیس قهرجن، اندک رنجه، او په هیڅ خبره سوک ځایپرې ته رسوي. خو دپاکستان بیانورې بلاوې دي. ارامه، کم خبري دي، نیغ کاته یې نه زده، بس یادي بکس ته ګوري یا حیې ته. "او هو، داخودې ډالري راوړي، په دې څه کوي، اپیم خو به پرې نه اخلې؟. هلکه

ماجره خان پوه کړه ، ډی ، ایس ، پی صیب له به دې بوزم ، په خوب کې چې سړی سپی وینی چې هر څومره زور وهی ترې خلاصیدای هم نشي ، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دورېنمو په تار و تړې ، هسې خو نرم پوست لگيږي خو چې زور وهی ، پرې راتینکيږي . گلاجان په دې هم پوهېده چې د پاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطاوي . یو زور ، چې په رتبه کې زورور پرې راشي ، دی په یوې پټه کې پېر غوږونه سلامی ورته ودرېږي . بل روپی . گلاجان ستړی و اود دومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو یې په پټه هم نه ، په ښکاره دوه شل گیز ډالري لوټونه دواړو پولیسانو ته چې یودی تلاشی کاوه او بل یې په بکس لگیا و ونيول ، دهنوی سترگو ته خیر شو . یو خوداسې بیخاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بل ، لکه سپی ته چې هډوکی واچوې ، شاوړوله او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه . " یوه بل افسر چې په کونج کې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، گلاجان ته خوله جینګه کړه . گلاجان هغه ته هم یو لوټ ونيو . افسر دهنې لږکینې نانځکې پینې وکړې چې دوه تارونه ور نه خوړند وي ، ماشومان یې چې را کاري نو کوډاکی ورته سر ښوړوي . په موسکا یې لوټ واخیست او سړي دې خوا ها خوا وښوراه ، " بس خان ، نو پېښور ته په خیر راغلي ! "

دهوایی میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګڼه وه ، یوه په بل پښې ایښودې او دبتوبه شان یې غاړې جکې نیولې وې . خپل عزیزان یې صحیح کول چې دمیدان دسیمې دروازې نه راوتل . دریشکو کاږه واړه یون و چې هر یوه خپله مخکنی ارا به دبل نه مخکې کوله ، دپښیانو غورځي ، کنځلې او غوتې وې چې دمسافر دلاسه به یې بکسونه الوزول . په همدې کې دگلاجان بسترگو خپل پلار له کتنې پکړی نه وپېژاند ، خو ور رسېدل ګران و . پلار یې ترور ترور هرې خواته کتل خو دی یې نه شو موندلی او که لیدلی یې هم وای ، پېژندلی به یې نه و . گلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپښې برکت و چې بچ بچ یې ویل او دده بکسونه یې چې په سر ایښی وو ، بهر وړل . پلار ته ورغی ، په پښو کې یې پرېووت .

شپر ویشتم خپر کی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې د مهاجرو خالي ، کمپونه او دفترونه بیل وي . د گلاجان پلار ، محمداجان هم د ډېگرۍ په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او گلاجان پکې اوسیدل . اوس هم اکثر کتنغیان هماغلته وو او خوتنه د محمداجان سره گډ پېښورته راغلي وو . ټول د گلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لکياو وطنی تیل پولاو یې پخواه . د گلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې د سکروپه خای اوس اوجاغونه په گاز چلېږي . هغه شپه ترناوخته گلاجان د پلار سره د زړه خواله کول . محمداجان ورته د کلي او کرنې حال احوال او د مړو ژوندو بیان کاوه او گلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې د گلاجان د کیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ گلاجان پلار پریښود او لاړ گړنډلي بانک ته ، هلته نو گلاجان ولیدل چې بیرو کراسی یوازې په هوايي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني اړدړ یې څو څو خلې معاینه کړل ، دهنغو فوټو کاپۍ یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، دده نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او گلاجان ته یې بیا هغه پېچره چې لسيزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندۍ کړه ، خو بیا به یې خان بیرته راوین کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یر ، اوس هغه خوار گلاجان خونه یې . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه ، په همدې کې د بانک رئیس د شاتني دفتر نه راوووت ، دده پاسپورټ اومني اړدړ ورسره وو . خزانه دار ته یې وروڅه وویل ، هغه گلاجان ته په دوو گونو اشاره وکړه ، " ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ، بس دلته امضا وکړه ، " پنځوس زر گیز ډالرونه یې د ښیښي شاته دځان سره وگڼل ، بیا یې د گونو سر په لارو لوڼد کړ ، بیا یې وشمیرل ، نو هله یې بندل گلاجان ته ونيوه ، له هغه خای نه گلاجان په صدر کې پوست اphis ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ . هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښتنه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي .

په بله ورځ د ډاکې والې ، مامې والې د غرونو سره ګلajan او محمدجان په ډېکري ورسره شول . ګوټ کې يو تکسي ولاړو ، موټروان يې ویده و . ګلajan هغه وښوروه ، چې راوښی شو نو دی او پلار يې پوښتنې ټکسي کې کښناستل . موټروان سر په تعجب وښوراهه خوچې د ګلajan سوټ بوټ يې وليد نو دتسليمې په علامه يې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟ " ګلajan وويل ، " ناصر باغ کمپ ته " . په لار کې پلار ورباندې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسني خو په بورډ کې ډيرې وې ، تر هغه ځايه به سرويس کې لاړوو . يابه دې رکشه نيولې وه ، په ټکسي څه کوي ؟ " ګلajan خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالی يې پاک و خو هم چپنه څو ځايه شکيدلې او مالوچ يې راوتلی وو او هم يې ډېکري لاندې د ګلډوزی خولې پلټې کوزې په مخ زنگيدې . " پلار يې هم په خواږه کاته وويل ، " ليونيه ، زه دې پرېښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنورواچاره پرېښووه ، او اوس فقط خپله دوه جريبه زمکه کرم . " ګلajan هيڅ ونه ويل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوی دليدو خوشالۍ يو څه سرخی راوستې وه . خپل لاس يې په کراره د ګلajan په سر او مخ تير کړ او بيا يې مچ کړ . دده پلار هم کم خبرې وڅو اوس احساساتي معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بيلتون ، دديدن خوشالۍ .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصر باغ کمپ د تنظيمونو و ، تلاشی او د شک کاته د بهرنۍ ډروازې نه چې پاکستانی مليشې يې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلajan کې يې هماغه ډاټو کالو نووږه چې په امريکا کې ترې هيره شوې وه ، بيرته ژوندۍ کړه . خو بيا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مينځ کې لوی جومات و او ګرچاپيره ترې کوډلې ، دخټو ټيټ - ديواله کلاګانې ، خيمې خوږې وې د جومات نه بهر څو کسه سپين ربري ولاړوو او په کوم شی يې بحثونه کول . محمدجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نيمه خوله عليک کړ او بيا يې رپرۍ کلي ګلajan ته لر او پر وکتل . محمدجان وويل ، " پوښتنه عيب نه ده ، موږ داحمدزو کوچانو دپښې پسې ګرځو چې همدلته چيرته يې اړولي دي . " يوه سپين ربري وويل ، " صفدرخان دغوڅوبه نه ټيبي ؟ " ګلajan وويل ، " هو ، دملک خالو پښه . " سپين ربري وويل ، " د سيند نه پورې غاړه ، هوغه غونډۍ وينې . دهغې په لمن کې اړولي وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي . "

محمداجان روان شو. سپين ږيري ورپسې غږ کړ، "موږ سره به موځای چټلی و." گلاجان وویل، "خدای مو وبخښه، زموږ تادي ده." په لار کې محمداجان وویل، "دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست. داهم ست شو چې جای به موڅښلی و، داهم دپښتنو ست دی؟" گلاجان موسک شو.

دغونډې په ډډه فقط دوه کيږدی وې چې له یوې نه نری کوکی خوت. بیر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اوبو زیر سپی هم ورسره لوغړیده. محمداجان له لیرې غږ کړ، "هی، بسلامانانو، څوک نارینه شته؟" په همدې کې یو سړی له کيږدی وووت، لوی پتو یې دځان پسې ځکاوه، راغی. بې سلامه یې ددواړو سره روغېر وکړ او محمداجان یې تر لاس نیولی کيږدی ته کش کړ. گلاجان دځانه سره وویل، "ست دغسې وي!"

یوې زړې ښځې له سترې مشې پس ټیمي چاڅوښه، راوړه، دتڼر په شان زېږ کالي یې وغوړاوه، بې لاستی پيالې یې ورباندې کښودې او له لمنې یې دگورې څو توري چکې. په کالی توپې کړې او بیا لاړه درې تودې ډوډې یې راوړې. بیرته غیبه شوه. جای په خاموشۍ وڅښل شو. ډوډې گلاجان ته تروسکه لکیده خو گورې دگرم دودجن جای سره خوند کاوه.

بیا یې نو وویل، "عزیزانو، تاسو خو کوچان نه ښکاری، څنگه راپیښ شوی؟" محمداجان وویل، "زموږ دصفدرخان سره څه کارو، دزوی خط اوبو څه نور امانت مو ورته راوړک دي." کوچی احساساتی شو، خپلې ښځې ته یې غږ کړ، "ماڅی، راځه چې خپلوان دې راغلي دي." زړه ښځه راغله او داخلي چې دسیالانو په مینځ کې وه، لرې، پلو نیم کښو کښیناسته. "ښه زویه، رازیک جان ښه و؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی، دموږ پلار یې ورپسې سترگې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وویل، "څه یې کوې؟ پرېږده چې هلته یو څه گټه مته وکړي چې دصفدرخان، هغه څه چې دټولو کوچانو کار گډوډ دی، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د ماینونو نه ډک دي، لارې دغلو او وسله والو نه ډکې دي، مزه گۍ یې نشته." گلاجان وویل، "صفدرخان دوی اوس چیرته دي؟" زړې ښځې، دساره اسویلی سره وویل، "وئ زویه، هغوی خو یوه میاشت پخوا کډه وکړه." گلاجان وویل، "کوم پلو لارل؟" سپین ږيري وویل، "زموږ دژمی میله ځای ته لارل، دخوست تورواوبو ته لارل.

محمد اجان خېل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لاړل ؟ " سپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یې ، سړی اوږی ، بهسودو ته ځی ، هلته زموږ ایلبنډ دی . " گلاجان په وارخطائی ویل ، " په خوست کې به یې گیر نه کړو ؟ " سپین ږیری وویل ، " دانو د بخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاور ته د ساړو او واورو او جنگونو احوال راوړ نو بیا به لا نوره اوبه کې وي . " گلاجان خېل پلار ته وکتل او پلاریې پاڅید ، د خدای پامانۍ په وخت کې یې وویل ، " توکل خدای ته ، موږ خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیا څه کیږي . " سپین ږیری وویل ، " خیریت خودی ؟ په رازیک جان خو به څه پښه نه وي شوې ؟ " گلاجان په خندا وویل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا بید یې کړی چې خامخا به یې کورنۍ ته ور رسوو . " سپین سرې گلاجان ته نژدې شوه ، بیایې خیر خیر ورته وکتل او کټ کټ په خندا شوه . میره یې په غوسه وویل ، " په دې کې څه خندا وه ؟ " سپین سرې وویل ، " ور به شي خبر به شي " او بیا یې کټ کټ وخنډل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي . "

د خوست شمال شرق ته نوره اوبه پرته ده . پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . نوره اوبه نیمه دښته ، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدۍ لکې وې . یوه ځوانکي کیږدۍ ته بوتلل ، د کوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینځ کې بل و ، تر یخ لوگي ترې خوت . یو بوډا په یوه کونج کې په لیمڅی پروت و او ټوخیده . ددوی په راټگ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلۍ ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوگي کې پټ وو په بیره لرې او برې کیدې ، وتلۍ او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمد اجان د پټکي په شمله خپلې سترگې چې د لوگي دلاسه اوبښکې ترې بهیدلې ، وچولې . له چایه پس ، بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم . " پریووت او بیرته یې شړۍ تر زنې پورې په ځان کش کړه . گلاجان وویل ، " کاکا ، څه مریضی لري ؟ " هغه د ټوخی وقفه کې وویل ، " خدا زده چې څه بلاده خو زړه مې ټیټاکوی او ورسره دا ددووس ټوخی هم دی ! " گلاجان ووووت او

شېبه پس يې دبابو دبارنه څه شی راوړل ، " هن ، داگولی درواخله ، ټوخی خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوی هم تاته ښه نه دی . " بوډا دبوټل ټولې گولی په ورغوی کې ټوپې کړې ، دچایو پیاله يې راواخیسته ، خو گلاجان وویل ، " هسې مه کوه . دوه گولی اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخت . " بوډا چې گولی وخوړې ، نو بیرته پریووت . خوانکي دمیلنو پیاله یې ډکه کړه . دکیږدی نه بهر پرځ پرځ باران وریده او بوډا چې دمحمدا جان او گلاجان دواړو دراتگ ددلیل تفصیل واورید نو بیا يې یوه خبره کوله او دټوخی داوږدې لږې دڅندنه وروسته يې هنې ته دوام ورکاوه .

" صددرخان ښه سړی دی خو خالونه دی . خپل کوشش کوي ، خو ملک خالو بیا نه پیداکېږي . په اوغانستان کې پېړۍ نیمه ، داسې یو هوښیار سړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شي . بیانو دهغه کول چې هر څومره کوشش وکړي ، د نیکه نخښه نشي ویشلې . هسې مې خبر کوله . صددرخان هم دگوتې غمۍ دی اوچې لږ اوږ نورو ملکانو سره يې وتلې نو ډیر پرې دروند خيژي ، خو خلک دی دپلار سره تلی او بیا نو افسوس کوي چې یره دملک خالو خو دې مرګی نه وای . " بیا نو ډیره شېبه بوډا غلی ستمېده . گلاجان خپل پلارته کتل . دکیږدی نه بهر چې دماښام تیاره راغله ، ايله بوډا په خبرو راغی ، " یره خوانه دې دارو خودې خوب را باندې راوست . دصددرخان پوښتنه کوی ، هغه خو دادوه هفتې کيږي چې ایلبند ته روان شوی دی . زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغی . مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ، نو زه ورته اوس خو جوړ نه یم ، که خو ورځې راته گورۍ ، نو چې هوا یو څه ښه شي ، " بیا يې گلاجان ته وکتل ، " او ددغه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ، نو مګر به سره لاړ شو . " بیا يې نو په مهربانه لهجه گلاجان ته وویل ، " ته خو خداکه کوچی يې ، نو چې هیڅ بې هیڅه ایلبند ته روان يې . خدازده چې څه پټنه دې جوړه کړې او څه گورې ماتوې خوبه خیرک هلک راته ښکاره شوې . " بیا يې خوانکۍ ته غږ کړ ، هلکه ، نرسولا ، میلنو ته به په هغه بله ، دمیلنو په کیږدی کې خای جوړ کړې ، پام چې درنه وږی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی به نن شپه زما په

کېږدی. کې وټرې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره د ګلاجان د دارو دزوره ، بودا خوب وړی و .

۱۹۰۰ ویشتم څپر کې

. محمد ا جان د خانه سره ویل ، دانو ایل بند نه شو د بسوګی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . د خوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخی بچه ، بیا مته چینه ، المړه ، سید خیل ، د غلجی بیخته ، ددې خوار شوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کېږدی وهه ، ړنگوه یې ، لکوه یې ړنگوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بودا چې دنورو کېږدېو خلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داوړ اوبښ مهار همده نیولی و . هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عیسکرو یا مجاهدینو وېره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایي خوند ترې اخلي . یو ځلی خو یې ګلاجان پاس د غره ډډې ته د خانه سره بوتله ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، د هوسۍ په شان په غره خوت او ګلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . د غره په سر وختل او په هغې بلې خوا یو څو ګامه ورکوز شول . د غره دا ځای تقریبا هوارو ، تارو اکا یو څومتره لرې ، یو داسې ځای ته ورغی چې ګڼ بوټی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمخه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمخ تیاره وه ، ګلاجان یوه وړه بجلی چې د کلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمخ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . د دیوال په اړخ کې یو ، لکه د ډیوې ډپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رڼا ورسپڅه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې ښه څیر شو ، دوه بوتان وو ، یو نر بل ښځه ، غاړې غجۍ سره تاو شوي وو ، ډیره شیبه دواړو په خاموشۍ د بوت ننداره وکړه ، بیانو تارو اکا لارې ورتو کړې او بیرته د سمخې نه ووتل . تارو اکا د سمخې تر څنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غنځیدلې وه ، چې بل سړی د براس لاندې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سر کې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان په تعجب

وویل ، " دا بوتان خو عجیبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟ " تارو اکا ، کوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کانی کانی معلوم دی . " گوته یې دیوه بل غره خواته ونيوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صیب بند دی . چې چایې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خدای وبښي ، هغه ویلې چې یوه شپانه ورته کیسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په نیله خای کې ترې ډانگ دغره په یوه چینسه کې ورک شوی و او چایادلته موندلی و . گلاجان وویل ، " نو بیا دې لارې ورتوکولې؟ " تارو اکا موسک شو ، " یو خو دکاپرو بوت و . بل نو ددې لیدل چې سړی او ښځه څنگه سره جوسر نښتی وو . " گلاجان نه قانع کیده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، یادې ولې راونه ایسته او دکابل خلکوته دې ورته کړ؟ " تارو اکا ، وویل ، " یره دا زما اوخدای بښلی ملک خالو تر مینځ پټ راز دی . زه ورکوټی وم چې ملک بابا په همدې خای کې ، همدا سمځ راوبښوده او بیا به هر کال ، دی له ازړې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مو په دولت شاه کې سره لیدل . دواړه ددې بوت دیدن ته ورتلو . ملک بابا راته وویل ، تارو کیه ، پام چې چاته حال ونه وایې ، که نه بیا به وایې ، کوچان بوت پرستان دي . ملک بابا ویل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سودا وړی یم ، چې دایې دخپلې محبوبا دپاره جوړ کړی او که خدازده دلته څوک اوسیدل څه خپل ژوند یې و . " تراوسه بل هیچا دابوت نه دی لیدلی اوته به یې هم نه وایې ته مې خوښېږې هم او یې هنې هم دبل ملک مارغه یې ، ماویل چې یو نادره سیل خودرباندې وکړم .

په درو ورځو کې دکهنه ده ، خچک ، تل هزار ، شش ګاو له لارې له غزني نه تیر شول او تارو اکا ویل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تیرېږو ، چې دهغه دکوچانو سره جوړه نه ده او داسې مو تلاشي کوي چې دچاخبره داوښ پد پچو کې هم مخاېرې لټوي . داوښانو ګینګري یې لرې کړل او دسپوږمۍ رڼا ته یې د عبدال بدین ، خل کله له لارې ځان دواغجان بیخ ، ته ورساوه . هلته یې دوه شپې تیرې کړې او بیا نو د ، هر که دانی او کجاو له دښتې ځان بهسودو ته ورساوه . البته په هر خای کې یې شپه کوله . بادول ، اولیا چې ایله په یوه هفته کې بهسودو ته ورسیدل . په ټوله لیار دگلاجان او پلار حال درهم برهم و . چې به کیږدی لکې شوې دواړه به په کیږدی کې

سرتوبی، بیجالة پریوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کیدل او داوښانو سره یې ډو وگرېپ ، او ددوی خپل دلور آواز شوربگت کیردی ته راته .

اته ویشتم خپرکی

دامیر عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کوزه کرونده دهزاره وو او پاس دغره ډډه دکوچانو. نه یوازې داویش و ، بلکه دهرې کورنۍ دکیږدۍ خای معلوم و چې لکه چې قوا له یې ورسره وي ، هیڅ بل کوچي په هغه خای کیږدی نه لکوله . شین سهار و چې گلاجان دوریو او میړو بغ بوغ او ډپو ندوو درزا راوینس کړ . سړی له کیږدۍ وایست ، هره خوا ، دکیږدو ترڅنگ میږې پندې وې او ښځو لوشلې ، وري هرې خواته لوغړیدل او ماشومانو ورسره شوربگت جوړ کړی و او چې به یې مور له کوچۍ خلاصه شوه نو خپل کبلۍ ته به یې وخنستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، یو نیم اوښ چو و . نارینه وو دکوخیو(پیڅه ول) سره په خپلو میړو دورې کولې او کله یې یو وری له دوو مخکنیو پښو نیولی ، د ځان پسې خکاوه . یو لوی لکیور سپی ، عاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه یو څه سوکه شو ، نویې خپل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وویل او هغه دوه نوي کوڅي راوړل . تارو اکا هغه په خپل لاس په گلاجان او محمداجان واچول ، " بس اوس نو کوچان شوئ . بیانو دی مخکې ، محمداجان او گلاجان ورپسې ، مخ په جگه ، دصفرخان کیږدی ته ور روان شول . تارو اکا په لار کې یو ځای ته گوته ونيوله ، " په اول کې دملک بابا کیږدی همدلته کوزې وې خو قوم ورته وویل ، چې دا شرم دی ، چې موږ ستانه بره کیږدی لکې کړو ، نو یې همدا خای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ ، یوه مښته چینه هم ترې راوتلې ده . لویه حجره لري . " بیا یې نو گلاجان ته وویل ، " گوره زلمیه ، احمدزي دپښتنو ستانه دي ، داحمدزو تیره په ټولو درنه ده . موساخیل بیا په احمدزو کې دسرقام دی ، هسې خو عیسی خیل ، علاء الدین خیل او جبارخیل هم شته خو ملک خالو په هغوی کې نه دی پیدا شوی . نن به هغه سړی ووینې چې دملک بابا په گدی ناست دی ، نو گوره چې ستا هر څه په زړه کې وي . " گلاجان په خندا

وویل ، " بس درازیک جان خط او یو څه نور امانت ... " خو تارو اکا یې خبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډانکتر یې او هم مې میلمانه یاستی ! "

محمداجان چې تر اوسه غیر له یوې او شولو بل څه نه وولیدلي او تر اوسه دتوپک په چل نه پوهیده دتارو اکا په خبرو کې یې یو پټ گواښ او خبر داری نغښتی لیده ، یو څه ووپرید خو خپل زوی ته یې کتل چې تارو اکا ته گوري او ورته موسک دی ، زړه یې یو څه په کرار شو . گلاجان وویل ، " تارو اکا ، زموږ نه خو دې لږمون بوټ راوښکه چې څه خونیاووته مو لاس تړلی بیایې : " تارو اکا کټ کټ وخنډل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مړی خوبه دې په سارا پرې نږدي . " محمداجان هم چې تارویې لیده چې موسک دی یوه وار خطا خندا وکړه .

لومړی څپرکی

د صفې څلورو خواوېته کټونه ایښی وو ، سرې نیالېچې اوله قالینو جوړ شوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه ورباندې پراته وو . څوک نه و ، نارو اکا میلمنو ته دناسټې داسې ست وکړ ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په یوه کې وغځید نارو اکا مخ په کېږدو روان شو او ډیر ځنډ پس یې دچایو چاخوښه او درې کیلاسونه چې ګوتې یې په کې ننه ایستې وې ، راوړې . محمداجان چې دکتغنیانو په دود یې دترڅو چایو سره بیحده زیاته مینه وه ، په لیوالتیا خپله پیاله ډکه کړه او همداسې سور سور یې سړپاوه . په همدې کې یو پیڅول والا سړی د کېږدو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجان چې په بالښت یې ډډه وهلې وه ، خان راټول کړ ، یوه کمکۍ شانې وارخطايي پرې راغله . نارو اکا اعلان و کړ ، " هغه دی راغی "

صفدر خان په ونه جگ و ، ماش و برنج لنډه کی ږیره یې وه . پوزه یې یو څه جګه وه خو دلولی مخ سره یې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خندا اول دمیلمنو او بیا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبیا په څلورم خالي کټ کښیناست . بیا یې نو میلمنو ته له هماغه ځایه بیا سترې مشي ورکړه او نارو اکا نه یې پوښتنه وکړه ، " ستاراڼک یوزیری ، دمیلمنو لابل زیری . " نارو اکا پوهیده چې دا په حقیقت کې پوښتنه وه ، ویې ویل ، " دا هم زما میلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما میلمانه دي ، خوزه چلناک سړی یم ، ستا په حجره مې سیخ کړل . " بیا یې نو میلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دځواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صایبه ، موږ دکندوز یو ، دامې زوی دی ، ګلاجان . " خان په خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ویل ؟ ګلاجان خوزه پېژنم ، په پېښور کې یې یو خط هم رالېږلی و ، ځوانه ته چیرته او بهسود چیرته ؟ " ګلاجان وویل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید راباندې وکړ چې زموږ کور ته به خامخا یو ځلې ورځې. هغه چې پېښور ته راغلم نو تاسو کډه کړې وه ، ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم. " صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتنیان ، لکه چې په وعدو کې ډیر ټینګ یئ. زه خبر شوی یم چې گلاجان په امریکا کې هم خپلې وعدې پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې گلاجان هلته دخنګلي آسونو دسپرلې لوبه دټولو امریکایانو نه گټلې وه . دایې تاته ویلې؟ " تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ، لکه سود خور او درامان . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خیر ورکړي چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم . " صفدر خان وویل ، " ددې بلې نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلې وکتل . " تارو اکا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانۍ شي؟ " صفدر خان وخندل ، " نه بابا ، شل زره ډالره په افغانۍ دومره پیسې دي چې ايله یې ستا اوښ ، مستانه یوږی شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ، بیا یې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ، " مستانه دخدای په رضا لاږ. " صفدر خان پوښتنه وکړه ، " څنګه ؟ هغه خورک روغ و ؟ " تارو اکا وویل ، بچۍ مړی وروس په ټول . کې ماینونه شنلې ، موږ خبر نه وو ، هلکانو اوښان ځړول چې بم زما په پهلوان اوښ برابر شواو دوه غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ايله تر چاره ورسید. " دگلاجان په یاد شو چې دملک تارو کورنۍ ده ته څو ځلې داوښ غوښه پنځه کړې وه . ملک تارو ده ته حال نه و ویلې . صفدر خان دخواخوږۍ په علامه یو څه غلی و ، " په لار کې خوبه ماینونه نه وو؟ " موږ چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره گۍ ډیرې لرې برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمۍ کولې ، خو خدای ترې په لږو روپو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟ " تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خبریت و او په غزنی خو شپه په شپه واوښتو . " صفدر خان گلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا سترې مښې ، خو په لار کې به ډیر زحمت درباندي تیر شوی وی . څنګه و رازیک ، لا هم هماغه جوار گری وه ؟ " گلاجان وویل ، " رازیک ښه تکره و . بیانو له کټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاږ ، یو پنډوکی یې ترې راوايست ، بکس یې بیرته قلف کړ ، پنډوکی یې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کینود. صفدر خان

هغې ته سرسري شان وکتل او بيا يې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . گلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حيث بايد هم په ظاهره کې ځان نانگار ه اچولی وای او چا يې ليوالتيا نه وای ليدلی . په امريکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشمره نه پرانيستلې، خو هغوی به بيره ورباندې کوله ، "خلاص يې کړه . " په خان آباد کې به چې چا جوړې يا جامې راوړلې نو کور به يا کوربڼې به هيڅ ورته کتل نه ، چې ميلمانه به لارل ، نو کور به يا کوربڼې به په بيره ، مخ ديواله ته واړاوه او غوټه به يې پرانيستله . تارو اکا گلاجان ته وويل ، "هلکه موږ خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وايي چې پوزه يې څاڅي ، بلا ترې پاڅي . ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده گۍ ساده گۍ کاوه . " صفدر خان چې دگلاجان وارخطايي ليدنه نو خبره يې واړوله ، " سر کال خدازده چې دگوماو او آبول بازارونونه لار شو ، بس هر چيرته جنگ تالان روان دي . " تارو اکا وويل ، " گوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوړيدو دقراره په کابل کې سيد رازم (صدراعظم) کشتن يې بولی که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم يې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی . " صفدر خان وويل ، " داسې به وي ، خو اوس ايرانيان رابهيدلی دي . چا ويل چې هر چيرته ، داډان په ځای اوږدې قولې وباسي ، بس تورې پگړۍ نرۍ عينکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ، ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وايي دموچۍ خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی يې هم وايست ، نو وپريږم چې مرگ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوگوما ويې بيا څه شی دی ؟ " صفدر خان تارو اکا ته وويل ، " ته خوچاته غږ وکړه چې ډوډۍ راوړي ، تاسو به وږی یی ! " تارواکا پاڅيد دصغې دژۍ نه يې چاته نارې کړې " نرسولا ، های نرسولا " بيا يې غږ کړ ، په دريم غږ يې خواب راغی " درخوړسومه ! " صفدر خان وويل ، " دادکوچانو بازارونه دي ، دکوچانو هم نه ، دهزاره وو ، ترکمنو ، ايماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهيل ته ، دبنديان کوز اړخ ته ، دچنچران نه ديوې ورځې مزل دی ، گوماو بيا دهري- رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کتغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور مامورزا لوڅا په همدې دورانو کې خینې وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچانی ژوند یې پرېښود ، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریمانی ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ، " نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږي نه ؟ " صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایي ؟ " تارو اکا وویل ، " دمړې ګیدې پارسي . " په همدې کې ډوډۍ راغله دصفي په مینځ کې یې یو لیمځی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفي لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریولل . ګلاجان غوښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډۍ وړه کړه ، بیانرسولا دیوې بلې تۍ نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروغنول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوټی وسپړدې . پس له ډوډۍ دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي . تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدۍ ته چې صفي ته نژدې وه بوتلل . دښې ډوډۍ هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی . په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا ، دچایو دپټنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل . بهر هوالږه سره وه ، بیکایو څه باران وریدلی و . دښودو سره پوڅه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډۍ په سر ویلي کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خو خان خپله ډوډۍ محمداجان ته ورکړه ، " زوروره میلمه او کوربه خو پیژنه کنه ! " پس له چایو ، خان وویل ، " نرسولا ، دازلمی درسره میړو ته بوڅه ، زړه به یې تنګ وي ، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو . " ګلاجان خپل پلارته وکتل ، هغه ورته په ډاډگیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دېوداګانو په شان په کیږدۍ کې پروت یې ، څه ورځه دکوچانو ژوند وګوره . " بیا پاڅېد او دنرسولا پسې له کیږدۍ ووووت .

دویم څپرکی

نرسولا او ګلاجان دمنځه ځان د کپړدو د پینځې تر څنګ روان وو. دیوې کپړدۍ مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه او له لیرې یې دوی ته کتل، خو ګلاجان پوهېده دا امریکا نه ده، نو لاره یې ورکړه نه کړه او همداسې وریب دنرسولا پسې، غره نه کوز دښتې ته ورښوېده.

شیطان ورته ویلې چې یو خلې خوشاته وګوره خو ګلاجان پوهیده چې دنولو کپړدو نه خدای بلا سترګې دده څار کوي او دپښتنو هغه دود ور په یاد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چې زړه وي نیغ ورته کتلې شي، خو چې ترې تیر شوې او بیا دې شاته ورته وکتل، خون دې په خپله غاړه. کوز په دښته کې څو سترګې لګیدلې تورې رمې وې. ګلاجان پوښتنه وکړه، "دایولې دځان دي؟" نرسولا وخنډل، "دولس کوچان پکې شریک دي." ګلاجان وویل، "ماته ټول یو شان ښکاري، دا بیا څنګه بیلوی؟" نرسولا وویل، "هره میړه خپل بچی پېژنی او هر کوچی خپله میړه دبنیادمانو په شان، په بوی په رنگ، په غوړو، هر مال هم له بله بیل دی." ګلاجان نه قانع کېده، "بنیادمان خو نوم لري، ژبه لري؟" نرسولا کټ کټ وخنډل، "میړه هم غږیږي، خوته یې په لوز نه پوهیږي. پاتې شو نوم؟ راځه!" یوه میړه یې را ایساره کړه، دغوړ په څوکه یې د چاکوښه وه، "په دې باندې دتارو اکا نوم لیک دی." ګلاجان یو څه خجالتنه شو. نرسولا وویل، "هغه سپی وینې؟ چې سترګې پټې، پروت دی. ته وار وکړه." بیا یې نو یوه میړه په شا کړه او هلته لري یې یوې بلې رمې ته یووړه او خوشې یې کړه. ناڅاپه د وریو بغارشو، دتارواکا سپی را پاڅید، په ترات، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله میړه یې په منډو منډو تر هغې خنډوله چې بیرته خپلې رمې ته راغله. سپی بیرته پریووت اوسترګې یې پټې کړې. نرسولا ګلاجان ته وکتل، "پوه شوې؟" ګلاجان وویل، "بس منم دې." یو وړوکی هلک خپل ډانګ ته تکیه وهلې وه. نرسولا ورغږ کړ، "هله، خوتې، منډه کړه، یو تالی راوړه." هلک لاړ او دلرې کپړدۍ نه یې دلرګي یوه کاسه راوړه. نرسولا ورغی یوه میړه یې په کې راولوشله، دشودو نه لابر اس خوت چې ګلاجان ته یې ونيوله، ګلاجان هم یې غمه په سرواړوله، یو څه خوږه لوړې لګیده.

ماسپښين مهال چې بيرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چې گلاجان ته ډوډۍ راوړي. محمداجان يوازې په كټ ناست و ، گلاجان پلارته كتل خو هغه لگياو ، په يوه چاقويي دپښو نوكان نيول كوز په دښته باندې دوو تپوسانو درمو او شنيلو دپاسه دورې كولې ، يو كارغه هم ورپسې روان و او كله كله به يې په هغو باندې غوتې كولې ، دگلاجان هم تلوسه وه چې خان به يې پلارته څه ويلي وي او هم ويريده چې كار خراب شوی نه وي . پلار يې وويل ، " لكه چې كار مشكل شو . " گلاجان چې په عمر كې يې داسې موضوع دپلار سره څه چې دهیچا سره نه وه برسیره كړې ، دشرمه سور شو خو دزمرې زړه يې په ځان كې ځای كړ ، " څنگه؟ " محمداجان وويل ، " دخان دپوځه زما پلار هم نشي وتلاى " گلاجان وويل ، " دپسو خبره ده؟ " محمداجان وويل ، " يوه خو داده ، هغه دوه جريبه زمكه چې ماورته گرو كړه ، په هغې كارنه كيږي . تاخوبه هم يو څه راوړي وي ، كه نه؟ " گلاجان موسك شو ، " ابا ، نو زمكه دې ولې گرووله ، ماسره پسې پريمانه دي . " محمداجان وويل ، " څومره؟ " گلاجان وويل ، " بس پريمانه ، ته غم مه كوه . " پلار يې چاقو بيرته بند كړ ، " نو ، بس راويې گڼه ! " گلاجان صفې ته نژدې كيږدى ته لاړ ، ديو واړه بكس سره بيرته راووت . " هن ، شل زره ډالره . " پلار يې چې دلوتونو بنډل ته وكتل نو يو څه په مايوسۍ يې زوى ته وكتل ، " بس همدايو بنډل؟ " گلاجان كټ كټ وخندل ، " ابا ، دامريكا پسې دي ، ډيرې درنې دي ، خان يې په قدر پوهيږي " محمداجان لا ټكنى و ، " دانوڅو افغانۍ شوې؟ " گلاجان وخندل ، " څه ورپسې سرخوړوې ابا ، داسې يې وگڼه چې سل جريبه مخكه پرې اخيستلى شې . " محمداجان وغوړيد ، " بس نو كاروشو ، خو اوس يې بل دناسلم باچا شرط ايښى دى . " گلاجان وويل ، " نور څه غواړي؟ " محمداجان وويل ، " وايي ، نجلى دې امريكاته نه بيايي ، په پېښور كې دې كور واخلي ، په ناصرباغ كې يې كوم لوى سراى ، چار ديوالى موندلې ده ، وايي هماغه دې واخلي او كور دې پكې آباد كړي . " گلاجان په فكر كې شو او بيا يې وويل ، " دابه هم خداى آسانه كړي . " پلار يې وويل ، " ښه شو ، ماناته نور امريكاته نه ځي . " گلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهيږې ، خان ډاكور دخان دپاره غواړي ، بس نور يې غم مه كوه ، ورسره ويې منه ! " پلار په مينه وروكتل ، " مردارې سترگې وخوړې ! "

خان يو خو ورځې نه و ، نرسو لا وېل ، تللی دی دگوماو بازار ته ، خدای دې خیر کړي چې د هزاره گانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تارو اکا دوی میلمانه کړل . اوس نو دهغه میرمن ، پدمه ، دمیلمنو سره ښه بلده وه ، دگلجان نه یې دکاپروشین سترگو پوښتنې کولې . گلجان به هم خپل ځواب د هغې دسات تیرۍ دپاره نور هم رنگین کړ ، ټولو به وخنډل خو محمداجان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډۍ پدې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "گلجانه ، ولې دې هماغلته کومه بېرسرې نه کوله چې اوله دې بسلمانه کړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی . " گلجان وویل ، "ورکې که دکار شی پکې نه و . " پدې وویل ، روھیلۍ خو نورې کیسې کوي . " گلجان غلې شو ، وایي ، دهغه ځای خلک داسې پیمخې دي ، لکه ښاپیری " گلجان وویل ، "ښاپیری نه ، سرې بیزوگۍ . " پدې خبره نه پریښوده ، "په روھیلۍ خوبه دې سترگې نه وي سرې کړې؟" گلجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالۍ څوک پوره کولی شي؟" پدې وویل ، "دارښتیا ده خوزره چې مین شي بیا سړی اور اوبوته خان اچوي . " تارو اکا وویل " ته نو زیاتې غلې سه ، میلمانه مه ځوروه . " خو پدې ابۍ نه ایساریده ، " ته هسې ځان نانگار اچوې ، ټولې کیږدی پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، څوکه خدای دا مامله خرابه نه کړي . " تارو اکا وویل ، " خرابۍ په څه کې ده ، گلجان ښایسته زلمۍ دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جوړ وي ، نو خرابۍ پکې چیرته ده؟" پدې ابۍ وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خان نور اکر مگر پکې راونه باسي . " تارو اکا په خدا وویل ، " نو ته ولې سودا کوي؟" پدې ابۍ گلجان ته وکتل ، " داتور سکاني داسې راته خوړې دی ، لکه خپل ورور . گلجان له ترمه سور شو .

تارو اکا موضوع واړوله ، " هلکه گلجانه ، راځه چې لاړشو ، دغرخو ښکاردر باندې وکړم . " "تان وویل ، " زما دلیندې سره ښکار زده ، دتوپک ښکار مې نه دی کړی . " تارو اکا په تعجب وویل ، " داڅنگه کیدای شي؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې موږ کتغیان چندیانې دتوپک شوق نه کوو . زه خپله ، میرگن نه یم خودلقي په جنگ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم ، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیک باله

او دابراهيم بيگ نه يې ولجه کړې وو. "تارواکا پوښتنه وکړه ، " دا بيا څوک و ؟ " محمداجان وويل ، ابراهيم بيگ دازبکو يو مشر و چې ياغي شوی و ، دبلشوويک سره يې په جگړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتی و ، هغه وخت هشت نفری وه ، مانا په اتو کسانو يو عسکر . زه په همدې کې عسکری ته جلب شوی وم او دابراهيم بيگ سره مو جگړه کوله . شاه محمود خان وزير دحرب و ، لکه چې روسانو ويلي وو چې افغانستان دې ابراهيم بيگ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او موږ يې په ابراهيم پسې ليرلې وو . هماغلته مې دتوپک چل زده کړ ، خو موږ په کتنن کې چنديانې دتوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځای نه راوړی وي هغه ټول زنګ وهلی او لوگو تور کړي دچت نه سر په څيرې خوړند دي . " تارواکا وويل ، " راځئ يوه تماشه دروينيم ! " دوی يې يوې بلې کيږدی ته روان کړل . په کيږدی کې يې نيا لپچو او ليمخيو دډيری له مينځه يو توپک راوايست ، " داکلاشنیکوف دی ، روسان په همدې جنګ کوي ، دا يې چينايی ساخته دی . " يو بل يې راواخيست ، " داسل ډزی دی ، نورخوبنه دی خو دروند دی . " همداسې يې پسې تومانچې او نور نوي نوزی توپکونه را ايستل . ديوه بل کونج نه يې له يوې مټی ، دناک په اندازه تور غونډاري راوايستل " دې ته گرنيسټ وايي ، بس لاسی بم دی ، داکړی وينی ؟ داپه يوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشی اړتاو کړئ نو بيا زورور بم دی . " محمداجان کلا شنيکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، يوځلې يې دکيږدی نه بهر يوه مېړه په نښه کړه ، خو بيا يې بيرته توپک تارواکاته ورکړ ، " داخودې لوی ميخزين جوړ کړی دی ، په دې څه کوې ؟ " تارواکا وويل ، " وسله بڼه ده ، دنارينه وو گانه ده ، گلاجانه هسې دې عمر بې دتوپک دنيشې تير کړی دی . داس سپرلي څه کوې ؟ خپل دشمن بوټ راواړوه . "

درېم څپرکی

يوه هفته تيره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . گلاجان ترور و ، ډير يې زړه کيده چې يو ځلی يې روھيلی ليدلې وای ، خو امکان يې نه و . تارواکا به هره شپه ياد دوی کيږدی ته راته اويا به يې دوی وربلل . بده يې لا داچې هره ورځ به بره گۍ کوز د بهسودو په ښار الوتلي ، ددوی دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صدر خان بيرته راستون شو ، دچای په وخت يې ويل ، " دبازارونو خونده نه وه ، هزاره گان کوچانو ته برگ وو ، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې موږ پخوانه وويلدلي ، لرو برکيدل ، بره گي . هم ډيرې الوتې ، په دې مو انا وکړه چې زياتي نو د هزاره گانو خبره ، " او کابل گنده شده . " صدر خان د تارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟ " محمداجان وويل ، " نه ، سات موبنه تير شو ، د تارو اکا ميخزين مو وکوټ . " تارو اکا وخنډل ، " د خان چې وگورې ، زما به درته دلانځکو ننداره ښکاره شي . " صدرخان وويل ، " يره ، نور دلته هم گډران مشکل دی ، لکه چې د کوچاني ژوند نه لاس په سرشو . " محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شي . " صدر خان په جدي لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته د کوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه خای ، لکه جای بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيرې ، هماغلته مرئ . کوچاني ژوند يوازې د شودو او غوړو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادی ده ، دخداي دزمکې پيژندل دي . موږ دزمکې سينه نه خپرو ، څه چې خداي دزمکې نه راوباسی ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دی ، سبا به دزمکې بنديوان شي ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخداي ده ، بل بنی بشر دهغې مالک نه دی . " محمداجان وويل ، " دا اوبان او ميرې هم دخداي مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوی به پاتې وي . "

صدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميره ده ، که اوبنه ټول زموږ پسې راروان دي . خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي . " گلاجان د بحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيرئ او که پاتې اوړی همدلته تيروئ ؟ " خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته خو . يو څه ميرې مو په آبول کې واخيستې ، هغه چې راورسيري ، بيا نو کوچ دی . "

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ، گلاجان د تارو اکا سره سم بل کوچی کره په ميلمستيا لارل ، او محمداجان د صدرخان سره پاتې شو . پس له

دودی خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرگې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، گلاجان ښه سنگین او پوه سړی معلومېږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو گویا هغه هم راضی دی . روھیلی خو یې نه وایې خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپسو خبره وي خوزه ښه خبر یم چې گلاجان دخپکو ښه مست تجارت روان کړی دی . خوزه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، " نو ولې ؟ مور درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ مشران دي ... " صفدرخان خبره ورغوځه کړه ، " نه ، دسیالۍ خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم منی پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلۍ هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بله دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زموږ ژوند خواته معلوم دی ، شپه موپه میرتون ده . اوس یې پریښودای هم نس ، دملک بابا وصیت و چې قام به سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلase پوره ده که نه ، خپو بنده دخپل کوشه پورې گرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلۍ همدلته په خپل قام کې خوندي کړم ؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچانی ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلۍ دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که گلاجان سل وارې وایې چې په پېښور کې پاتې کیږي ، خوزه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کار تیار جوړ دی او زه یې ورباندې وړانه کړم . " محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده ، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستا ټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبولې ، نو تیرې په خپل خای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو . " بیانو ډیر وخت خاموشی وه . دواړه په فکر کې وو . په همدې کې گلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلار او زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې گلاجان وویل ، " ابا ، نوره نو یوه لویه تیرې پرې راواړوه او سبا ته به له خیره پېښور ته روان شو ، بیا به یو څو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کرم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکانه بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانی نه پوهیږم ، هسې درندو په ښار کې یو سترگي باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړي . دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره گډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رڼا راوستله ، بیرته خو او گروکړې زمکه دې اور واخلي ، د چاخبره نیم کندوز به درته واخلم ."

محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد منزل لرو ، رښتیا دلاري پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی ، بس ته ویده شه . " چې گلاجان پرستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دپرستني پېڅکې یې دليمځي لاندې ټینکې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چې بچی مې دیبلاق ساره ونه وهي . " گلاجان سرله پرستني وایست او پلارته یې وموسل .

خلورم خپرکی

بره مۍ له لرې ښایسته ، ښوې ښکاري او غږې هم نرم او یکنواخته وي ، خوله نژدې بیخي بل وړ وي . ټول دا وسپنې سیخونه ، مردار رنگ ، څه دپسړی دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغه شمال او سیلی چې شاوخوا ترې تاوېږي او دورې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپۍ په سر برمه تنگه کورنۍ ، نور ملاوستنۍ چې توره تمانچه ترې راخرېده . پلار او زوی دکیږدی له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږېږي . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوڅه دوډی ، خواړه چې نرسولا بیگا شپه ورته راوړي وو په خره باندې سر باری کیښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینگ او انډول برابر دی که نه ، یو څو خلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول ، پری یې ټینگ کړ ، دکتې پیارمه او ټانګ یې سره رابښکل صفدر خان لا هم دهلیکوپترې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لکيا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی ته ورسېږي . محمداجان او گلاجان یو څه انتظار وایست او خانونه یې دخره او دخپلو دشاپیتو سره مشغولول چې که خان خدای پامانۍ ته وزگار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دنگ اشاره وکړه ، محمدا جان او گلا جان ورسره روان شول . کوچي ددوی تر شا خر دصفي نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفي کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ ، " څنگه بې خدای پامانی روان شوې ؟ " بیا یې دیپلوټ سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې گلا جان ته وویل ، " زه خودلته په مشالفت اخته سوم ، نو دابنه سوه چې تاسو پښې ویاستې ، دروس په بچیانو اټبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوټه کړي ؟ " گلا جان وویل ، " دوی ولې راغلی ؟ ، ستانه څه غواړي ؟ صفدر خان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکا پر ملک ته مې بیا یې . نجیب رالیرلي دي . " گلا جان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یې ، نو ورسره مه څه ! " خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپترو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره گۍ کې دده امر ته تیار ناست دي ؟ " گلا جان تارواکا ته وکتل او بیایې وویل ، " پنځه توپک والا نوڅه دي ؟ " مگر خان نور مهلت ورنه کړ ، " بس ځی ، الله مومل . " بیا یې گلا جان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، " ته ښه تکره ځوان یې ، خوددای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زموږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشي ، که پلار دې له دې درکې ژوندی راووزي . " گلا جان ، محمدا جان او تارواکا دصفي نه کوز او کوز مخ په دښتي ورشیوه شول .

تارواکا ډیره لار ددوی بدرگه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچی ته هدایت ورکړ چې په کومو لارولار شی او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانی په وخت کې محمدا جان وویل ، " تارواکا ، د خان ددې ماملې نه خومانه دوینو بوی راغی . " تارواکا وویل ، " ښه نو ، خینی همداسې وي ، کله کیږي او کله نه کیږي ، تاسو مه خپه کیږئ ، دوینې د بوی خبره مه کوئ . " محمدا جان وخنډل . " دخینی په خبره خوموږ بیگالویه تیره کښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپترې راتگ او ددوی گواښونه وو . زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر ، خدای مه کړد . ونه رسیږي . " تارواکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورگډوي . خوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیرلي وو ، خو هغه ډیر سخت خواب

ورکړی و، ویلی وو چې تا د احمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورته د هیچا زوی نه یې . خو داخلي یې وسله وال سړي رالېږلی او که بویې ته والله اعلم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کړئ او که نه تاسو هم پکې لټاړوئ " گلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په باب څه ویل ، " تارواکا وویل ، " ما ویل دنارینه گانه ده . " گلاجان وویل ، " نو داگانه ، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟ " تارواکا محمداجان ته خیر شو ، " څه بلواراباندې جوړوې که څه بلا ؟ " محمداجان وویل ، " تاسو دپنځو وسله والو دمقابلې نه یئ ؟ " تارواکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " ترکستانیه ، دومره سره یې مه خوره . " بیا یې له ډیر خندا فکر وروسته وویل ، " بس چې یو خلې تاسو په خیریت دکنډونه واړوو ، یو فلان خو به ورته جوړ کړو . " محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري ، بیا یې وویل ، " گلاجان ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندې شوه . تارواکا ، ته خو ، ایې ته وایه چې ترڅې چایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنگ نشي کولی ، نو بیا به داستا فلان جوړ کړو . خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږی ، خپل تگ به تر سبا خنډوي ، که نور نه شو نو پیلوټ اوملکري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ، هلته دصفي په سر ، صفدرخان او پرچمی په دوو کتونو څنگ په څنگ ناست وووڅو خبرې یې دیارانې نه وې ترېخ بحث روان و .
- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپل قومی بولي او زموږ پښې به وهي .

- مادرتنه وویل ، چې په هغې ماملې کې زه نه وم ، هغه داشرارو او تاسو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وي .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر پرېروايې !

- داڅکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دیهسودو دتگ نه نه ویرېږم ، خو وایم دلای غوټه په غاښوولي

خلاصوی .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره

پنج وشش وکړم . بس پيگیر صيب غوښتی يې او زه دې بيا يم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختيار ستميدلی صفي ته راوخوت ، دپيلوټ پنځه تنه توپک والا دصفي څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته يې پته اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپايانو برچې ورته نيغې کړې خو منصبدار سروبنوراوه او توپک والا توپکونه بيرته اوږو ته کړل . صفدر خان او مختيار له صفي کوز شول او يو څه سره وپسیدل . مختيار روان شو . صفدر خان په بيرته راټگ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خيال دی چې دوه اوښان په ماين لگيدلي دي ، نه پوهيږم چې ستاسوماينونه دي او که د اشار و خو زما اوښان پکې سټ شول ."

پيلوټ وويل ، "چې بدگرځی، بد به پرځی . " صفدر خان په زور وخندل ، "خلقی صيب ، په هر شی لکيره خوزما داوښانو نه لرې گرځه ، اوښان خو اشار نه دي چې خورلې ورته کوي !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانيږه چې پيگیر صيب درته منتظر دی ! صفدر خان وويل ، "په تانه پوهيږم خوداحمدزو دود دادی، چې ډوډۍ درباندي ونه خوري ، دکور نه يې تللی نشي ."

بيا يې مختيار ته چې سپايانو دصفي لاندې کښنولي ورغړ کړ ، "هلکه ته ولې غلی ناست يې ، غرغړې ته خومايا يې ، هله ورځه ميلمنو ته ډوډۍ راوړه !" چې هغه روان شو نو بيا يې ورغړ کړ ، "هغه بل سپاي ته يې هماغلته بره گۍ ته يوسې چې هغه خواره کې گزمه کوي . " په خپله خان ويالې ته کوز شو او چار اندام يې وکړ ، بيا يې شړۍ وغورځوله او په لمانځه ودرید . سپايانو هم په بيره اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سريې بنوراوه او نور يې هيڅ ونه ويل .

شپږم څپرکی

گلاجان تارو اکا ته وويل ، "نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه گرنيتونه راواخله . " پنځه گرنيتې يې تر ملا وڅړول ، "اوس به هغوی په ډوډۍ لگيا وي ، همدا تره غونۍ ماينام يې وخت دی . " چې بره گۍ ته ورسیدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډۍ يې ورسره

خورله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو، "هلکه، د خدای نه نه ډارېږي چې ډوډی دې په خاوره ایښي ده، داڅنگه پښتون یې، د میلمه سره سپری همداسې کوي؟"

سپاهی یې پاخواه اولې لږې په یوه جگه یې خپل خادر ورته وغواړاوه، "بس کښینه او ډوډی په کرار وخوره. هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خو ستا په برخه سرې وریژې او مستې رسیدلې دي، داڅه قسم میلمه پالنه ده؟" سپاهی هم دننگرهار سپری معلومیده، ویې ویل، "موږ هم خدای وهی او هم موبنده. هم مو اشار وھی او هم خلقیان، دهیڅ ښې نه شوو."

تارو اکا خوږه مرکه ورسره شروع کړه، خو په ترڅ کې یې پاس د غره ډډې ته کتل چې دصفي نه څوک راروان دي که نه.

گلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره گۍ شاته ورسول، هلته یې یو بودغه پنځه گرنیتونه دبره گۍ دوسپنیزو اربو لاندې کیښودل، دواړو به اربه په اوږو یو څه ښوروله او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کوله او گرنیت یې ورباندې کیښوده، بیا یې بیرته ارا به ورباندې راوستله. داکار سخت و، ځکه بره گۍ درنه وه، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لاندې ځای یو څه غوچ کړي بیا تیره پرې کښېږدي، گرنیت به یې ورباندې کیښود او بیا به یې دتیرې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې گرنیت دتیرې او دبره گۍ داراېې لاندې ښه مضبوط شي. بیا نو گلاجان په ځان کلیمه تیره کړه او په اتیات یې دگرنیت ستنې وښکلې. همداسې په ځاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي. لمه نه ورسیدل. تارو اکا وویل. "څنگه شو، کټی مو دمیرې لاندې کیښود؟" گلاجان وخنډل، "کټی نه و، ډډی و. میرې په اول کې په ښکرواوه خو بیا مو یو څه دمور دپجو غوښايي په ډډې پورې وموښل، ايله یې ومانه." تارو اکا وویل "دایې پره شی همداسې ټکاري وي، دبل په بچي پی نه راپرېږدي."

هلته دصفي په سر هم د ډوډی په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقه راغلې وه یو څه یې ډوډی مخې ته دریده، ځکه هغه هم پښتون و او یو څه دصفدر خان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دانه کار نه دی چې هغه لاس تړلی. په هلیکوپتر کې بوزی اودټول احمدزي دښمنی په غاړه واخلي. یو څه دپیگیر سره د خان دپیژندگلو دعوه هم وه. پیلوټ که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او دک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هر شی مهم و . نوېې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زږو اوسپکو خبرو معافی غواړم ، هسې مې پېشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په موږ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خپزی ، دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم . اوس مې چې ستا نمک وخوړ ، نو همداسې به وکړو . موږ به رخصت شو ، خو په دې شرط چې راسره لاس را کړې چې تر سبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضرېږې . " خان وویل ، " که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی ! " پیلوټ پاخید ، په هغه نورو کتونو باندې چې دده پنځوبادی کارېانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بېړه د کتونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دخینو لاسونه لا غوړوو اوخینو شخوندونه وهل ده ته تیارسئ ودریدل . پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښيي ، یې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو ، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، " دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟ " تارو اکا وویل ، " بس نو یوه مړۍ ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وږی لاړ نه شي . " ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، " بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوښ ورسوم ، خو ... " پیلوټ خبر ورغوځه کړه ، " بس نو ډیرمه ټټیره ، سپاره شئ . " په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وگرځید او بیا سپور شو .

گلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبوتی ترشاپټ وو ، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په گوندو شول . هلکو پتره یو خلی چالانه شوه خوبیرته مړه شوه ، بیا چالانه شوه او ډیر ساعت خای په خای چالانه وه ، دلوگیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکۍ صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دگلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ، خوبیرته کښیناسته ، بیا جگه شوه ، په

همدې کې گرز شو. هلكوپتره لږه لرې راپريوته خو ورسره لويه چاودنه وشوه او ټول ملک رڼا شو.

گلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنیکوفونو سره ترې راودانکې او په دوی به يې راپريږدي. دوی هم دتارو اکا وسلې تيارې نيولې وې. خو ديوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه، هرې خواته دمرميو شغهار و. ډيره شيبه پس غږو نه او شغلې غلې شوې، خو هيڅوک راونه وتل، هماغلته سټ شوی وو. تارو اکا ووبا، "ارمان مې دمحافظ دی، ماورته وويل چې شپه پاتې شی، خواره کی هسې جلبی عسکر و...". له لرې نژدې کوچان دلاتينونو سره دغره په ډډه راروان وو. تارو اکا ټولونه وبل چې، نور نه پوهیږو، بره گۍ څنگه اور واخيست، بس چې په هوا شوه کوم ماشین يې خراب شو که څنگه خو اور يې واخيست، البته چې ټانکۍ به يې اور اخیستی وي. کوچان ژبون وهلی ولاړ وو او دهلكوپترې ننداره يې کوله چې اوس يې هم له ابرو دلته هلته لوكي ختل.

اووم خپر کی

دصفي په سرتياره کې صفدرخان، تارو اکا، گلاجان، محمدا جان خلور واړه دصفي په دوو کتونوچې سره نژدې شوي وو، مخامخ ناست وو، دلاتين رڼا يې تنه کړې وه. صفدرخان په کرار غږ وويل، هلكوتوره خوموو کړه، خوزه مولکه چې په دې قمار کې بابلودم. "تارو اکا وويل، "خبره خوورانه ده خو هغوی به داسې ونه گنې چې بره گۍ موږتباه کړه، خو بياهم دلته ستا پاتې کيدن نه دی په کار، همدانن شپه به کېدې بار کړو. "خان وويل. "خطر خوزيات دی، خوهلته په آبول کې زما تقريباً درې سوه مېرې پاتې دي او که دغو ميلمنو ته نه وي، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته مېرې داسې دي، لکه ناموس، زه چيرته هغه پريښودای شم؟" تارواکا وويل نو څنگه چل کوي؟" دلته خوستاپاتې کيدن، دچاخبره روانه ځنازه ده، موږ به هم درسره سټ شو. "صفدرخان وويل، "داسې به وکړو چې خدای وکړي. زموږ کډه به دنرسولا، او ميلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو. زه به سبا ته لاړشم ولسوالۍ ته، چې هغوی شکمن نه شي، وبه وایم چې ددوی بره گۍ په هوا کې اور واخيست او يا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري؟"

محمد ا جان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، "دانو په لوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي، چې هن دپلار پور دې واخله. دخانصیب پاتې کیدل خو په هیڅ کتاب کې روا نه دي." صفدر ځان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زما دپاره نوره وکړه، اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابا پور را باندې دی، که وتبتم نو حکومت تاسو نیسي." گلاجان هم زړور شوی و، "خدا زده چې نور قام به دې ونیسي که نه، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتبتي نو هغوی پوهیږي چې اصلي گناه کار ته وې، په نورو څه غرض لري. خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي. خو که ته پاتې شي نوزما په خیال هم سر لار هم سرسر، ته خولارې چې لارې، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورته خلاص شي. نوزه خو په تاسو کې کشریم، خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول. گلاجان هم فکر کاوه، شپه په پخیدو وه او که گلاجان دخانه سره ویل، "هلکه همدا یې وخت دی." نو بیا یې وویل، "زه په تاسو کې هم کشریم او هم بې تجربې خو که اجازت وي زه به یو تجویز وکړم." ټولو ورته وکتل او تارو اکا وویل، "ډانکتر کله ته لاوړته گوري؟" گلاجان غاړه تازه کړه، "زه وایم خان صیب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ، ابا مې هم دخانه سره روان کړئ پاتې شوه دمپرو خبره، زه به دنرسولا سره لاړشو، همالته آبول ته، هماغسې به یې دهر یږود نه واړوو او دگوماو له لارې به داجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابا په زمکه به خوست ته درواړوو." پلار یې په تعجب وویل، "شیطان، دانومونه او دا لارې دې له چارده کړې؟" گلاجان وویل، "نرسولا ډیر شیان راښودلي دي." صفدر ځان سروښوراوه، "دانو بیغرتی ده چې په میلمه خان بارکړم. زه پوه شه کارمې، تاسو همداسې وکړئ، کورنۍ مې پېښورته ورسوئ، زه له خیره په میاشت کې، دمپرو سره درسیږم." تارو اکا وویل، "خان صیب، راځه چې ددې خوانکي خبره ومنو، دټولو پکې خیر دی." بیانو صفدر ځان پاڅید او دصفي په سربې په تورې تیارې کې چکر شروع کړ. ډیر وروسته راغی او گلاجان ته یې وویل، "دا دگرنیتو تماشه هم تاجوره کړې وه. رازیک جان رښتیا ویلي وو، چې گلاجان لابله اشا ده!"

لومړی څپرکی

په ايلبند کې سهار اوږه په مخ سرې لگيدې او پټاوې بدنه لگيده خوږه پېښور کې لا دگرمۍ جوش او دمياشوبې و . محمداجان دصفرخان دټينگو ستونو سره سره بيرته دخپلو کتنې مهاجرو سره په يوه سراي کې ديره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته اوږه هفته کې يو ځل به يې دصفرخان له لوري ورته ټينگ ست کاوه خو محمداجان يې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته يې څه نه ويل خو فکر يې کاوه چې ، نور مې څه شيروار درسره دی ؟ په گلاجان هم په غوسه وچې پوره مياشت لادرکه و . دځان سره به يې خبرې کولې ، "دلوده زويه ، هسې په کلا مکاری دې خان دمرگ کومي ته ورکړی دی . " بيا به يې سرپه پښيمانۍ وښوراه ، "تو به مې دې وي خدايه ، زما دگلالي زوی او مرگ تر مينځ او وږغرونه ، څوکه نه واييم دغمه يې واييم ، داڅه کلا مکاری وه ، هلکه څوميرې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابيا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره يې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته يې بيره وه او هره ورځ يې فکرونه کول چې کوز پټي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرگی غويي ټوخيده چې اوس به څنگه وي ؟ او دپېښور گرمی هم په مخ سپينکې ورباندې خيژولې وي .

دويم څپرکی

صفرخان گلاجان ته ويل ، " کتغيه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هيڅ شک نشته ، او ستا دميرانې نه نرسولابنه اکاه کړم چې څنگه نژدې وچې ديوي ميرې دپاره خان مرگ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته . بيان کړم چې سر دې ښه خلاص شي . " گلاجان او پلار يې په دې سهار

صفدر خان ور بللي و ، بلکه يو هفته مخکې يې خبر ور کړی و چې په پلانکي ورځ د خان خاص ميلمانه یی . محمد ا جان پخوا څوځلی د صفدر خان بلنوته د "نه" ځواب ور کړی و او بهانې يې کولې چې گلاجان اسلام آباد ته لاړ دی چې د سفر ويزه واخلي ؛ يايې دمريضی عذر وړاندې کاوه ، خو داځلی پخپله خان کمپ ته ور پسې ورغی او دوی ته يې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو د کيردي مخې ته لوی ميداني کې څلورو خواوو ته ليمځی غوړيدلي وو او چې گلاجان دغوی ورسيدل نوگوري چې لس شل کسه ، چې گلاجان پوه شو ، کوچيان دي ، په ليمځو ناست واوپه جگ آواز يې خبرې او خنداوې کولې . د گلاجان يو اړخ ته په خپله خان او بل اړخ ته يې تارو اکا ناست وو ، پلار يې بيا د تارو اکا بل څنگ ته و .

صفدر خان په لوړ غږ د گلاجان نه پوښتنه وکړه ، " سفر څنگه و ، په لار کې خوبه برگیو او پاټکونو په عذاب کړی نه وې ؟ " گلاجان وويل ، " نه ، خير خيريت و ، مېرې مې په خوست کې د نرسولا سره پريښودې ، زمانادي وه ، چې بيرته په خير امريکا ته روان شم ، پېښور ته ستون شوم ... " صفدر خان وويل ، " ښه ، نوته بيرته روان يې ؟ "

محمد ا جان په خبرو کې ودانگل ، " بس نو نور په پېښور موږ څه شني کړلې ؟ زه به څم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي . " صفدر خان وموسل ، " تاسو زوی پلار څومره سره خواږه یی ، دغږ نه دې پوه شوم چې د گلاجان دبيلتانسه ویر کوې . " محمد ا جان وويل ، " بس نو ژوند دی ، کله گټه کله بايلات . موږ بله پتيلې وه ، خدای بله راوړه . " صفدر خان بيرته گلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان يې خو چې احمدزی وای . " محمد ا جان بيا مداخله وکړه ، " خان صيب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی يې موږ مومند ، ته کوچانی يې موږ ده شين ، ته خان يې موږ خواران . نوره يې ولې دومره شاربې ؟ " صفدر خان ، لکه دمحمد ا جان خبره چې باييزه گڼي ، د گلاجان سره مرکې ته دوام ورکړ ، " گلاجان ته ناخوبه زموږ د پلار خالو بابا نوم د تارو اکا نه ډير اوريدلی وي هغه به تل ويل چې د پښتون په غرو کې يو رگ دی ، په هغې کې کوم قسم شيطان دی که چينجی دی ، هره بلا يې چې بولي خو هلته چيرته پټ دی . دازوی مړی بلا شي په داسې درانه خوب ويده وي چې په آسانه يې څوک وپښولی نه شي .

سليمان خيل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې ټټې پاکوي ، هم
 داشيطان نه راوېښېږي ، چې پښتون د خوارۍ ژړنده ساتی او دکبره مزدنه
 اخلي ، هم دازوی مړی ویده وي ، که په جنگ کې یې ګټي او بیا یې هېڅ بې
 هېڅه بایلی هم ددې چينجی چرت خراب نه وي ، هېڅوک نه پوهېږي چې
 کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچينجی په غونځیدو شي . خالو بابا
 خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به یې دباباګانو شعرونه ویل او ډیر کله به
 یې قومی شخړې هم په یوشعر کړارولې . نو یوه ورځ ، دبهسود په ایلبنډ کې ،
 چې دهزاره وو او پښتنو جنگ پېښ شوی و ، هغه دهمدې چينجی خبرې په
 مجلس کې کولې . هغه ویل همدا چينجی په پخوانو بابا ګانو کې - هغه
 دمیرویس بابا او خوشحال خټک نوم واخیست - په ټولو کې غونځیدلی و .
 دهغه خبره ده چې چينجی ویده وي ، خیر خیریت وي ، شیرشاه سوری دمغلو
 ددربار سړی وخو هغه وخت دا چينجی په کې وښورید چې باچا په خپل دربار
 کې ، په خپلې میلمستیا کې سترګې ورباندې برګې کړې . خوشحال خټک هم د
 مغلو تنخوا خور وخو چې اورنگ زیب ورته سپک وکتل نو دا چينجی راوکټیده .
 احمد شاه بابا هم دایران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه . چې دپښتنو
 هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړي دکټیدو نتیجه ده . پرنگی دووس بیا په
 دې رګ خبر و او تل به یې خپلو خلکو ته ویل ، ویدې بلاوې مه راوېښوئ .
 چې داوشي نو بیا پښتون خامخا وینې تویوي ، خپلې وي که ددښنه . "ګلاجان
 هم دخان دخبرو دتاثیر لاندې راغلی واو هم حیران و چې داوې کوي ؟ ورو
 ورو غوړیدلي لیمڅي له خلکو ډکیدل . لرې دغره په ډډه کې دکېږدېو نه
 دلوګیو غوړاسکی خبریدل . دصفدرخان په اشاره ، خوانانو دډوډۍ مندې ترې
 شروع کړې . دورتو کبابونو او وریجو ښانکونه راشیوه شول ، ځینو میلمنولاسونه
 لږ لرې په یوه نهر کې پریولل او ځینو هغوی ته انتظار ونه ایست . ګلاجان
 دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بیل دسترخوان کښیناستل . "خان ویل ، "بسم الله
 کړئ ، ګلاجان موږ کوچیان خو دکابلیانو خبره اوغان غول یو ، نورپخلی مونه
 زده ، بس بوتی غوښې دي چې سړپوو یې . "محمداجان وویل ، "خان صیب
 دایڅی پاچایي ډوډۍ ده . "خان خواب ورته کړ او ډوډۍ په کراره وخوړله
 شوه . پس له ډوډۍ دماسپښین دلمانځه اوږدې لیکې جوړې شوې ، بیا په خپله

خان امامتی وکړه. دلمانځه د خلاصیدو سره دمیلمنو بله جوړه تیاره ناسته وه او نور لیمتخي، په بل میداني کې ورته وغوړول شول. گلاجان دې ته حیران و چې خان ولې نن یوازې ده سره جمه کوي، حتی چې دده دپلار په ترڅو خبرو خان ناگاره اچوي. د خوراک لږ ترلږ مازیگره روانه وه. لوبښی لانه وو ټول شوي چې له لیرې دډول غږ رانېزې کیده. دډول دغږ سره، همدا میلمانه، لکه چې بیا لمانځه ته درېږي، په کراری سره څنگ په څنگ ودریدل، بیا یې کړۍ جوړه کړه، چې دهر نفر دزیاتیدو سره کړۍ لوییده. د کوچانو اتن شروع شو.

پاکستاني ملیشه چې چاورته په کوچیانې کمپ کې دبلو او ېلي وو دخپلو کوټکو او زرو سرپوښو سره را غلل، چار چاپېره یې مورچې ونيولې، په پټه خوله یې ننداره کوله. ډولچي ورو ورو دانې ایستلې او په ډیرې لټې یې ورسره قدمونه اخیستل، کله به یې داتن چیانو پښوته کتل او دډول تال به یې ورسره برابر اوه. کړۍ به کله په ډولچي را تنگیده، بیا به بیرته لکه غوټۍ چې وغوړېږي پراخیده.

گلاجان په حیرانۍ ولیدل چې په پاکستاني ملیشو کې چې تر اوسه لکه وچ لرگۍ ولاړ وو، هم خوځیدا پیدا کیده. ځینې یې دکوټکو او زرو توپکو سره داتنچیانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجیدل. گلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وینا ددوی په رگونو کې به هم چینجی راغونځیدلي وو. صفدرخان دگلاجان څیر کیدل ولیدل، وې ویل: "ماچې درته دچینجی دغونځیدو وویل، اوس که نور نه وي دپټې سرخوبه ووينې. دپټې سور به دې هغه وخت لیدلی و چې داحمدزو برگ اتن، دپنځو او نارینه وگډاتن دې یو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتن داسې منلی نه دی، لکه په موږ کې. دلته ځینې قومونه، لکه خټک، بنګنې، وزیر، مسید، زموږ په شان په اتن مین دي، خو دانور بیا دپنجابیانو دتاثیر لاندې دي، زموږ اتن ته بنګره وایی او په دې شرمېږي چې نارینه بنګره واچوي، اکثر دوی داتن او دلېبۍ دنځا تر مینځ فرق نه وینی، خو په دغو ملیشو کې که وزیر یا خټک وي ننداره یې کوه.

بحروبرخان خټک، دملیشه وومشر، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرمیده خو پام یې نه و چې په ده هم یو قسم مرموزه سره لرې راتله، هماغه ویده بلا

يې په رگونو کې راغونځيده ، دزړه په کوم ځای کې يې سوی و ، خو بدنه لگيده . له ليرې ، دوړ کتابه دوخت ، پلرونو د کيسو دوخت چې مور يې ورته دنغری په خوړلن کولې ، بنکالو راتله . څوپه ځان پوهيده داتې دکړۍ په ژۍ ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بيانو ، لکه دپياز پوتکۍ چې يو دبل پسې لرې شي ، دډول غږ او دکوچيانو کرار او حوصله ناکې ټالۍ هر څه ترې هير کړل او ورگډه شو . په همدې کې اتې تود شو ، بل ډولچې هم راپيداشو اوداتې دايره نوره هم پراخه شوه . سورنۍ اودلاسونو پړقول نه وو کراره کراري وه ، ډول و او داتې چيانو ځنې ارتول و ونورو مليشو چې خپل مشر وليد نو هغوی هم ميدان ته ور ودانگل . " صفدرخان له خدا شين و ، " گلاجان ه اوس پکې څه وايي ؟ " گلاجان حياناکه موسکا وکړه او په اول ځل يې په زړه کې دخان سره مينه پيداشوه . نورندارچيان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو . دکوچي اوده شين ، دمليشه او کوچي فرق نه کيده ، ټول په يوه سور او تال چورليدل . هغه تنظيمی خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نيت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راگير وو . لويان خوځای په ځای ولاړوو ، خو ځينو ځوانانو يې اتې ته ور دانگل . دسپيشل برانچ دپيښور دفتر انچارج چې داسلام آباد د مخابرې په امر دبلوا دڅتمولو په خاطر په جيب کې راغلی و ، شاوخوا يې وکتل ، بلوا خونه وه خوېده لادا چې هلته په يوه گوټ کې دمليشې توپک او ټوپۍ دلۍ امباروې ، يکۍ يو وسله وال يې پيره کوله . دسپيشل برانچ سړی بنگښ و او دده هم په اوږو خارښت راغی ، څو ځلې يې زړه ساز کړ چې ورگډه شي ، خو دزړه دبل گوټ نه به يې ناره شوه ، هلکه پام چې په خواړۍ گټلۍ منصب درنه په هيڅ لارنه شي . په همدې کې دخان سړی راغی او دی يې دميلمنو ځای ته بوتله .

دماښام دلمانځه په وخت اتې ختم شو . پس له لمانځه دسپيشل برانچ انچارج صفدرخان ته وويل ، " ماخو دبلوا اوريدلي وو ، دا سينگه خبره شوه چې په بلې بلا واورېدم ؟ " نه زورور اتې و ، نژدې زه هم پکې کيوتۍ وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنگه ؟ " خان ورته وخنډل ، " ډېټی صيب ، ختمه يې بوله ، داميله مې ، " بيا يې گلاجان ته گوته ونيوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس گلاجان ته وکتل ،

"نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، " هیڅ خو هسې مې ویل یوه ننداره پرې وکړم ! " ډېتی لا هم په شک کې و ، " ځوان خوټکره معلومیږي . خوڅنگه دې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایې بې کماله دی ، دیکماله دپاره جوړ کړ ؟ " صفدرخان ، ډېتی هیر کړ ، مخ یې ټولو میلمنو ته چې اوس دپخواپه شان په لیمڅي ناست وو ، وویل ، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره ځینې کوم ، تاسو پکې څه وایئ ؟ " ټولو غږ کړ " بختور دې شي ! " یوه ځوان له شانه وویل ، " خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپهلوان ارسلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره ځینې کوې ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه . " صفدرخان کټ کټ وخنډل ، " هغه دغیرې ، دنښې دوښتو او کانی دغورځولو وختونه زیاتیکې تیر دي . " ټولو وخنډل او مبارکۍ شروع شوې . گلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه ښکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کې ونيو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، " دنارینه وو خوبوه خبره یو یې لوز دی ، دخان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم . " جیب ته یې لاس ور وړ خو خان وویل ، " محمداجان خانه ، غټه تیرې پرې کښېږده ، ما هسې تاسو ازمیلي " بیا یې گلاجان ته په مینه وکتل ، " گلالی ځوان یې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوښ باندې سپره وړې وه . "

دریم څپرکی

دجاپان دهوایي کرښې دمیدان عمله ، پاکستانی وو . چې دگلاجان او روهمیلی ټکټونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، " ماخو پخوا هیجیرې الموان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلي ، داسینکه خبره ده ؟ " گلاجان وویل ، " بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولگوه . " ستیوارډ ناغیرې شروع کوله خو گلاجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه اښې وه ، دهنې په لیدو ستیوارډ دممه ولوید ، دټکټ پارچه یې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کیښوده چې لوټ یې ترې اخیستی و . په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پټ پوزي دي . گلاجان ته یې وویل ، " داخوژموږ هزاره گان نه دي ، د کوم ملک دي ؟ " گلاجان په خندا

وویل ، " دجاپان " روھیلی وویل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟ " گلاجان
 ځواب ور نه کړ ، دهنې او خپل کالي او لاسي بکسې یې پاس په رف کې ځای
 په ځای کړې ، تکیه یې ووهله او ایله یې ددې اوږده ساربانکله . روھیلی هره
 ځواکتل ، تروره وه ، خوبیا یې چې څنگ ته گلاجان ولید چې پټې سترگې ارام
 پروت دی ، زړه یې تسل شو ، دگلاجان په اوږه یې سرکینود ، پرمېنی
 (پريشانۍ) یووړه . لوډسپیکر راپاڅوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ، ستاسو
 دارامی اوبڼه سفر په تمه ، کپتان نیگوسا وا ، په خیر راغلی وایي . " ورسره
 جاپانی کوربنو (ستیوارډیسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې یې
 گلاجان او روھیلی په خوب کې ولیدل ، ویې موسل ، دوه سپین گلان یې په
 ارامه دروھیلی دلمنې په خولی کینودل او ترې تیره شوه .

ډیر وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رابنکې وې ، ټول ویده وو ،
 روھیلی ولید ، په لمنې کې یې گلانونه پام شو ، هغه یې په مینه را اوچت
 کړل ، خوږه وږمه یې راتله . گلاجان یې چې لاویده و ، په نیغړک وواهه ، " داڅه
 بڼگ دې خوړلی چې پر کاله پروت یې ؟ " گلاجان یوه سترگه خلاصه کړه ، او
 ویې موسل ، " دادرې شپې دواړو یې خوبي تیره نه کړه څه ؟ " روھیلی په غوسه
 وویل ، " یې شرمې سترگې وخوړې . دا گلان تاایني وو ؟ " گلاجان یوکل ترې
 واخیست ، بوی یې کړ ، " زه وځدای ، دسنځلې عطر یې پرې وهلې . " روھیلی
 وویل ، " دلته څه سنتیا زهر شته ؟ زه وږې یم . " گلاجان دسر دپاسه رڼاتنې
 کښیکارله . کوربنه راغله ، " تاسو ویده وئ ، نورو ډوډۍ خوړلې ، تاسو ته به
 ډوډۍ راوړم ، څه فرمایش لرئ ؟ " گلاجان وویل ، " نه بس دومره پام کوه چې
 دسور غوښه پکې نه وي . " روھیلی په کرکه تندۍ تریو کړ ، " دخنزیر غوښه
 ییاق ! " کوربنې وخنډل ، " ورته کړي سمندري خواړه څنگه ؟ " گلاجان وویل ،
 " سمه ده " هغه روانه شوه خو روھیلی ورپسې غږ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه
 وږې ؟ " گلاجان وخنډل ، " غم مه کوه ، په پښتونه پوهیږي ، نوگوره چې شیزگی
 به خوړو او که چونگڼه . " روھیلی په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، یې
 هنې مې هم په الوتکه کې سرگرځي . " گلاجان په مینه ورته کتل ، دروھیلی
 رنگ سور شو ، " داسې راته مه گوره ، خلک به څه وایي ؟ " گلاجان کټ کټ
 وخنډل ، " رښتیا چې خلک به راپسې ډیرې بدې خبرې وکړي . وایي به چې ،

په همدې کې لودسپيکر غږ کړ ، "ميرمنو او ښاغلو ، کپتان نيکوساوايو خل بيا تاسو ته هر کلی وايی . دا پيرته ، زموږ سپيشل هر کلی زموږ هغو دوو مسافرو ته دی چې درې ورځې دمخه يې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی گلاجان او ميرمن يې . د کپتان او دجال هوايي کورنې دا څخه ، موږ هغوی ته يوه تحفه لرو ، هيله ده چې ميره اوړته کاک پيټ ته تشريف راوړی . " گلاجان او روھيلی يو بل ته وکتل ، روھيلی وويل ، " داڅه پرته وايی ؟ " په همدې کې کورنې په يوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، ليمو ، دشنې دنيا او مستو سره . دپتنوس په مينځ کې په يوه گيلاس کې بيا دوه سپين گلان ايښي وو . دگلاجان پام شو چې نورې سپرلې په غلچکي نظر دوی څاري ، روھيلی هم پوهيده چورت يې نه و خراب ، گلاجان چې دهغې هرې خبرې او هر حرکت ته پام و ، ليدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نه خوند اخلي . پس ددووی چې کورنې پتنوس وچت کړ ، گلاجان پاڅيد ، روھيلی يې تر لاس ونيوله او دکاکيټ په لور يې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسافرانو ورته لاسونه و پړقول او گلاجان دې ته حيران چې روھيلی ترې خوند اخلي او هر مسافر ته ، لکه ملکه ، رعيت ته په موسکا د سر اشاره کوي .

چې بيرته راغلل نو دروھيلی په غيږ کې دگلانو کيدی او دگلاجان په لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سيټ ته د رسيدو سره ، گلاجان روھيلی نه غيږ چاپيره کړه او دمچې کوشش يې وکړ ، خو روھيلی په داسې قوت پورې واهه چې گلاجان په سيټ پريووت ، دنورو سیتونو مسافرانو دخندا غريو جوړ کړ او يوه بودا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همدا سې وهل خورم . " بيا ټولو وخندل . روھيلی لکه ماشوم ، گلان په غيږ کې نيولي وو ، ناز يې ورکاوه . بيا يې گلاجان ته وويل ، " ته خودرف نه زما توره بکسه راواخله ! " گلاجان پاڅيد ، دنورو سپرليو نه يې معافي وغوښته ، او په احتياط يې بکس راکوز کړ . روھيلی يې سر خلاص کړ او يو خيرن کالی يې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کړ ، گلاجان ته يې ونيو ، " خلاص يې کړه " گلاجان خيرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب يې وليدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمخ کې ليدلې وه ، نارينه او ښځه غاړه غړې پرله اوښتل . روھيلی دشرمه مخ بل پلو نيولی و ، او يې له دې چې ورته وگوري وويل ، " تارو اکا ويل چې دا گلاجان ته ورکړه . "

گلاجان مجسمه لره وبره کوله او خینو سپرلیو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه ووينی. گلاجان روھیلی ته وویل، "يو خوبه شانه راروې، مجسمه ده، ژوندی شی خونه دی، ولې شرمیرې؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی، داخود اوغانستان دارایی ده، ماته یې څنگه راکړه، زه ورته قاچاقبر ښکاره شوم که څنگه؟" روھیلی په ملنډو وویل، "رنگ خو دې دغله دی، خوچې هیر مې نشی، تارو اکا دادین هم په تا ایښی و چې دا امانت به داسې ساتي، لکه، هغه زمانوم یاد کړ، لکه روھیلی!" گلاجان وویل، "دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ویلی. خو دابوت چې امانت وساتم نو بیا یې څنگه کړم؟" روھیلی وویل، "تارو اکا ویل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بیا یې بیرته په خپل خای کښېږده. هغه ویل چې روسان او ځینې قوماندانان اوس داسې دي، لکه ګور ګوتي، بس سمځې را سپري اوخزانې ترې لوتوي. ویل یې ددغه بوت آواز ه هم، لکه چې حکومت ته رسیدلې وه او دغلا وېره وه." گلاجان مجسمه بیرته په زړوکې کې ټاو کړه، روھیلی ته یې ورکړه چې په بکس کې یې کښېږدي. روھیلی وویل، یوه پوښتنه درنه کوم، پوښتنه هم نه ده، هسې سودا ده چې ووزي، هغه داچې، بیا یې گلاجان ته په خیر وکتل، هغه دپوښتنې په انتظار، شاته ډډه ووهله، سترګې یې پټې کړې او روھیلی وویل، "ته لیونی نه یې؟" گلاجان یوه سترګه خلاصه کړه، ویې رپوله او بیرته یې پټه کړه، "په تاسو احمدزو کې، لکه چې دامتل نشته چې کورته کېږدی مه وایه، مېره ته لیونی." روھیلی په غوسه وویل، "متل دې هم غلط تیر کړ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بیغمه پروت یې." گلاجان وویل، "بیغمه نه یم، هسې خوبیولی یم." روھیلی وویل، "زما پوښتنه داوه چې ته خوبه لیونی نه یې؟" گلاجان همداسې په پټو سترګو ځواب ورکړ، "اوس کار دکاره تیر دی، لیونی که په سد، راسره کیوتې. که ډیره دې تلوسه وي، پیلوب ته به ووايم، چې ور درته پرانيزي، پاراشوټ خونشته، ایسته به په خوا کې هوا گیر چکرونه وهي. چې به په سړی خورویښه شي او که به دنهنگانو شومه." روھیلی نوره هم په غوسه شوه، "گلاجان ستاسره ټوکې نه جوړېږي، هسې! دلیونتوب خبره مې کوله." گلاجان وویل، "زه یې لیونی سهي، نورڅه، یې؟" خوروهیلی اوښتونې نه وه، "که مې خبروته غوږ نه نیسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جندره واچوم ، درته گورم به لانه . " ددې سره یې
 مخ بلې خواته واړاوه او دوښتو په چوټي کولو لگیا شوه . گلاجان یې په اوږه
 لاس کیښود او بیرته یې خاتنه رابښکله ، هغې سترگې ټیټې اچولې وې . گلاجان
 یې د خوشالولو دپاره بدله سرکړه ، " سامې په ختو وای خوچې تارانه کتلی
 زه دې لیونی وای خوچې تارانه خندلی . " روھیلی . له خدا شنه شوه او دواړه
 لاسه یې د گلاجان له غاړې چاپېر کړل ، د کوریدو وړ په منځ لار کې بیادخوراک
 رپړه روانه وه . کورنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکی پټوسونه ورکول . گلاجان
 هم لاس وړ اوږد کړ ، خوروھیلی ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کیښود ، کورنې
 ته یې دتګ اشاره وکړه . بیا یې گلاجان ته په سره سینه وویل ، " ماټوکې نه
 کولې ، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟ "
 گلاجان بیرته تکیه وکړه ، دهغې سربې په خپل ټټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ،
 " شل پوښتنې خو وکړه ! " روھیلی وویل ، ته یو عجیبه غونډې بنیادم یې ! " گلاجان
 وویل ، " دا خو پوښتنه نه شوه . " روھیلی لکه چې دده خبره یې چې نه وي
 اوریدلې خپلې خبرې کولې ، " هسې خو په ظاهره جټ ، شډل ښکاري ،
 خو هسې نه یې لکه چې ښکاري . " گلاجان بیا خبر وته ورو د اټکل خو روھیلی
 یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کیښودل . تیار د شیعه قبر یې چې خلک وایي
 دبهر نه ښکلی او صفا ښکاري او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوڅوه
 ماچې ته پېژندلی یې هسې دبهر نه دې پېژنم ، خو دبهر نه دې چې گورم هم ،
 بس کانی پاس ارتوې او سرتړلاندې نیسې ، لکه دسر د ماتیدو نه چې خوند
 اخلې . دالیونتوب نه دی ؟ " گلاجان لا خان خویبولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه
 غونۍ غږ یې وویل ، " روھیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کورنې ته وایه چې
 څه زهر ومړگ را وړی ، کولمې مې کورت شوې . " روھیلی وویل ، " ولې خان
 نانکاره اچوې ، ولې خبرې مروړې ، خواب ووايه ! " گلاجان وویل ، " نوڅه
 ووايم روھیلو ببو ، ببو ناندانې ، ستاسو خبر ، بو څه سه خوله راکه . روھیلو ببو ،
 بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی يم . " روھیلی وویل ، " هغه
 د آس سپرلو دې په یاد ده ؟ گلاجان وویل ، د کوم آس ؟ " روھیلی وویل ، " په
 اریزونا کې . " گلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغه دروډیو سپرلی
 ښیې ؟ هو هغه مې په یاد ده ، چې نژدې دې ښکل کړی وم . " روھیلی په

فاروويل ، " ډير ځانته خامتمايې ، خدا که مې چورت درباندي خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده . " گلاجان وويل ، " خبره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوڅه ؟ " روھيلی وويل ، " بيا دې په بهسودو کې خپله کلانکاري په ياد ده چې ځان دې مرگ ته ورکړ ؟ " گلاجان په خدا خان پاڅيدو ته جوړ کړ ، " نجلی ، کوربني ته زنگ وهې او که زه په خپله ورپسې لاړشم ؟ " روھيلی وويل ، " اول خواب راکړه ، بيا به کوربني ته ووايو چې دواړو ته ډوډۍ راوړي . " گلاجان نا چاره په خپل ځای کښناست ، " زوره وړه يې نوزه څه ووايم . زه په خپله دپينو پسې نه يم ورغلی ، دوی په ما راپښيري . بيا نو دمجبوري ورځې ، چې دبلانه تېښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم . " روھيلی وويل ، " پلارمې تل دکوم قسم شي چې دی يې چينجی بولي دهغې خبره کوي چې وايی دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځای . "

گلاجان خبره ورپرې کړه ، " همدابل ځای يې صحيح دی ، چې سړی سابه ناوللی وځوري ، دننه چينجی پرې لکيږي . " روھيلی يې حوصلې شوه ، " نه خو پخوا دومره نځره گر نه وې ، داڅنگه اوس دطوطی په شان په خبرو راغلې ؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پښو ، دمقابلې او لويو آفتونو په وخت کې دا چينجی غونځيږي . " گلاجان وويل ، " دواډه په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو يې غمه اوسه په ما کې چينجی مينجی نشته ، دامريکا ډاکترانو معاینه کړی يم . " روھيلی خپله خبره کوله ، " خوزه وایم که په پښتنو کې په رېښيا چينجی وي نو په ټاکې تور غاړي " بيانو دواړو کټ کټ وځنډل ، گلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو بړکت و چې تاغوندي ښاپيري مې سرپه سينه ايښی دی . " روھيلی دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتوني نه وه ، " خواب غواړم . " گلاجان وويل ، " خير اول خولگی راکړه ! " روھيلی په مينه ناک غږ وويل ، " بيشر مه سترگې دې وځوري . " دواړه په فکر کې ډوب شول ، ډير وروسته ، گلاجان په سيټ باندې نيغ کښناست او ويې ويل ، " روھيلو ، خدا که خوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خو يو وخت زمانور پوستي ملگری ، کره کولي ديوه پرنګی کيسه راته کوله چې خدا زده څه نومیده خودهماليا دغره په دنګه څوکه چې ايوريست نومېږي ختلی و . کره کولي ويل چې تر هغه وخته نو دېني بشر پښه دې څوکې ته نه وه رسيدلې ، نوبيا لکه چې چاددغه غره

خونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و ، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دخان سره وپتېيله چې په دې څوکې به خامخا خيژې؟ پوهيږې دهغه خواب څه و؟" روھيلی هم تعجب اخیستې وه ، ويې ويل ، "نه ، ته يې راته ووايه !" کلاجان په نړۍ موسکا سروښور اووه ، " هغه ويل داځکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنگي ، کې به هم دپښتنو کوم رگ هماغه چينجن رگ پروت و . چې داغر يې ليدلی چې دنګه غړی ، په خان غره ولاړ دی ، کوزټول دخاورو بنيادمان وینی نوهر يوه ته پتون وهی ، چې داگز داميدان .

زه هم کله دخان سره وایم ، هلکه مهاجرخدای کړې ، کاپر چاکرې دادناممکن خبره چارايستې ده . دتيرې ديوال که هم وي ، نوخدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شي ، تاخوبه خپله وسه کړې وي . بنده دخپلې وسې پورې پر دی . چې وايې نه زمبېي څنګه به پرې پوه شي ، خپل چينجی به څنګه بيرته ويده کړې ، زه يې هم نه شم ويلی خو چې مې خان ازميلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې؟" روھيلی وويل ، لکه ده چې هيڅ نه وي ويلې خپله خبره ونيوله ، "کله داسې وخت هم درباندي راغلی چې ته مقابلې کوي اوپه همدې وخت کې دناکامه کيدو ويره درباندي راشی؟" کلاجان ، لکه دخانه سره چې غږيږي وويل ، " هو ، يو خلې ، دغزني اوخوست په لار کې ، چې پاس بره گۍ راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا دمېرو درمې سره دغره په ډډه روان وو ، که ځانله موږ وای ورڅه ځانونه به مودکوم گټ شاته پنا کړی وو ، خو ميږې وې او په هغوی بېره هم نه کيده ، بيغمه يې هرې ونې غڼې ته کېونه اچول او چې سپي به يې يوه خواراتوله کړه ، بله خوابه وشړيده . هماغلته فکر راغی چې داهوډ ، لکه چې ابته شو . " روھيلی وويل ، " کوم هوډ ، دمېرو د سلامت رسولو؟" کلاجان موسک شو ، " ستا دخپلولو هوډ . " روھيلی وويل ، " تاخو داکيسه زما پلارته تيره نه کړه !" کلاجان وويل ، " نرسولا ته مې هم قسم ورکړ چې خان صيب خبرنه کړي . " روھيلی وويل ، " که خدای مه کړه ته مړوای ؟" کلاجان سروښور اووه " مرګ داځله پورې دی خوېده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی . بيا يې وويل ، " يره کوچۍ ، زما په ژبه خوبه ډيرې زاری وژغوني

شنه شول ، چې يوه خوله دې راكړې وای ؟" روهيلى په خدا او تعجب ورته
 وکتل ، "همدلته ، په هوا کې ؟" گلاجان ورته ويل ، " مادي خداى بيسبره نه
 کړي ، همدلته په هوا کې يې غواړم . " روهيلى سروشوراوه ، " بيره ولې کوې ،
 چې کورته ورسېږو ، هغه لنډې څنگه ده ؟" گلاجان وويل ، " بيا يې ليمڅي کړه
 پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډې ښې ؟" روهيلى دتسليمي په خدا وويل ،
 "ډير شيطان يې ، خلک ټول راته خير دي . " ، گلاجان دروهيلى پرونى دسيت
 مخې ته پرده کړ ، ويې ويل ، " اوس مې څوڅ ماڅوڅ دکوه قاف نه واړول ،
 بله بانه خوبه نه لری ؟"

چاپ: دانش کتابخانه، قصه خوانی بازار - پهنسور

+۹۲-۹۱-۲۵۶۴۵۱۳